ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΟΣ Β'. ΑΘΗΝΑΙ, 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1929. ΑΡ. 102.

1929.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Η
ΑΙΜΟΚΛΕΙΝΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας τὰς Κας καὶ Δίδας αἱ ὁποῖαι ὑπορέουν ἕνεκα τῆς ἀταξίας τῆς περιόδου των. Καθησυχάζει ἀμέσως τοὺς πόνους καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ ἀπαιτοῦνται.

ΥΣΤΑΝ τὸ Νέον Γαλ. φάρμακον ΥΣΤΑΝ (ΚΑΨΟΥΛΕΣ) θεραπεύει τὴν χρονίαν Κυστίτιδα καὶ βλενόρροιαν.

Εἶναι ἀβλαβὴς διότι ἐνεκρίθη ἀπὸ τὸ ἀνώτατον ὑγειονομικὸν συμβούλιον. Ὑπερέχει ὅλων διότι ἐβραβεύθη εἰς τὴν διεθνῆ ἔκθεσιν Παρισίων 1926 μὲ διπλωμα τιμῆς.
Εἶναι εὔχρηστος διότι δὲν εἶναι διόλου λιπαρ. Τὴν προτιμοῦν ὅλαι αἱ κυρίαι διὰ τὸ λεπτὸν ἄρωμα τῶν ρόδων.

ΛΥΚΕΙΟΝ ΑΧΑΡΝΩΝ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Α. ΜΑΓΚΑΝΑΡΗ
ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΚΟΥΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ 9

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΟΤΕΡΟΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΔΙΑΘΕΤΕΙ ἰδιόκτητον 4όροφον Σχολικὸν Μέγαρον, Κλ... 3000 κ. μ. χωρητικότητος 800 μαθητῶν καὶ 100 ...
ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ Νηπιαγωγεῖον, Ἐξεταξομένων Δημοτικῶν ... τατάξιον Γυμνάσιον, Τμῆμα Ἐμπορικῶν Σπουδῶν, ... τιστήρια Εἰσιτηρίων Ἐξετάσεων Πολυτεχνείου Πανεπ... μίου καὶ Ἀνωτέρων Στρατ. καὶ λοιπῶν Σχολῶν.
ΧΩΡΙΣΤΑ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ Ἀρρένων καὶ Θηλέων.
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ μετὰ διδασκάλου ... Γλωσσῶν
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ 8-11 π. μ. καὶ 3-5 μ. μ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Σ...
Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων. Ἀντιπρόσωποι.
Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σ...α Πειραιεύς
Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ Συφιλιδολόγῳ κ. ... Μοσχούλα, Ἀθῆναι, Σωκράτους 36. ἐπίλοιποι ... Ἰατρεῖον ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 11.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
"ΜΠΑΞΕΡ" (BARKSHIRE)
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1872 ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΙΣΑ ΤΩ 1925 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΟΔΟΣ ΜΙΧΑΗΛ ΝΟΜΙΚΟΥ 16 Πάροδος ἐδοῦ Πατησίων ΣΤΑΣΙΣ ΛΥΣΣΙΑΤΡΟΥ
Μετ' οἰκοτροφείου εἰς καταλληλότατον οἰκοδόμημα ἐντὸς ... ταμένου κήπου μὲ ξένους ἐσωτερικοὺς καθηγητὰς καὶ ...
ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΤΜΗΜΑΤΑ:
1) ΤΡΙΤΑΞΙΟΝ ΑΓΓΛΙΚΟΝ διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας Ἀγγλικῶν ... σιν καὶ ἐγγραφὴν εἰς Ἀγγλικὰ Πανεπιστήμια.
2) ΤΕΤΡΑΤΑΞΙΟΝ ΜΕΣΗΝ ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ... νην καὶ λειτουργοῦσαν κατὰ τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα τῶν ... Ἐμπορικῶν Σχολῶν.
3) ΠΛΗΡΕΣ ΕΞΑΤΑΞΙΟΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ.
4) ΚΑΤΩΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΙΣ ΕΞΑΤΑΞΙΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ (... νικὸν Σχολεῖον).
5) ΕΞΑΤΑΞΙΟΝ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΟΝ ... ἀνάλογον πρὸς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον.
Εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον, τὸ Γυμνάσιον καὶ τὴν Ἐμπορικὴν Σχολὴν γίνονται δεκταὶ καὶ μαθήτριαι καὶ ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα ... χρεωστική.
ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ἄρχονται ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Πανεπ. 17 (ΣΤΟΑΙ ΑΡΓ. ΠΟΥΣΕΙΟΥ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΕΥΑΗΣ ΝΙΚΟΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙαι
Ἀπλοῦ Δρχ. 100
Ἐξωτερ. Δολ. 15 ἢ Δ. 4
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Πόκερ, πρέφα ἢ ξερή!

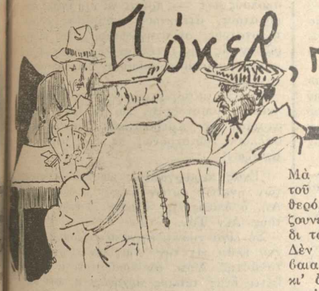

Ἂν θυμᾶστε, σὲ μιὰ ἀπ' τὶς προηγούμενες σελίδες, δίνοντάς σας τὴν πρώτη ἐντύπωση ποὺ ἔφερνε κανένας στὴ Σέριφο, σᾶς εἶχα γράψει, . . «τριάντα σπίτια ἢ καλλίτερα σπίτια καὶ καφενεῖα», κ' ἐπειδὴ δέβαια θὰ σᾶς ἔρχεται ἀμέσως στὸ νοῦ ἡ σκέψη πῶς συνηθοῦνται αὐτὰ τὰ καφενεῖα, ἐπεφυλάχτηκα νὰ σᾶς δώσω τὴν ἐξήγησι σὲ μιὰ ἀπ' τὶς κατωτέρω ἐντυπωσιακὲς περιγραφές.

Ἐπιτρέψτε μου λοιπὸν σήμερα νὰ ἐπανέλθω στὰ «καφενεῖα» καὶ νὰ ἀφιερώσω — ἀξίζει τὸν κόπο — τὴν σημερινὴ σελίδα μου τόσο σ' αὐτὰ ὅσο καὶ στὴ διασκέδασι — ἀπ' τὶς μοναδικὲς — ποὺ προσφέρουν στοὺς κατοίκους τοῦ νησιοῦ.

Δίνομε λοιπόν, πῶς κάθε σπίτι εἶναι καὶ καφενεῖο. Δηλαδὴ ἕνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ — ἀπὸ τὰ δυό-τρία — ἔχει διακοσμηθῆ στοὺς τοίχους ἀπὸ ἕνα καλαντάρι, καμμιὰ φεκλάμα κρασιῶν καὶ τσιγαρέττων, ἕνα τιμολόγιο — μὲ λεπτὰ 70, λοιποῦμε ἢ γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ δραχμὲς 1,20, καφὲς τὸ ἴδιο, ἄλλα εἴδη ὅσα ἐπάρχουν — μερικὲς εἰκόνες τοῦ ἑλληνοτουρκικοῦ ἢ ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου, καμμιὰ ἐλληνογραφία ἢ νερομπογιὰ ἱστιοφόρου ἢ ἀτμοπλοίου ποὺ — εἰρήσθω ἐν παρόδῳ — ἢ ἀτμοπλοῖ ἢ τὸ ὄνομα τοῦ καραβιοῦ καμμιὰ φοτογραφία ἐξεχνοῦν εἰς μέγεθος ὁλόκληρο τὸ σκάφος, ἔχει ἐπιπλωθῆ μὲ δυὸ-τρία τραπεζάκια, ἕνα ἢ τρία καρέκλες κ' ἕνα πάγκο — τὸν μπουφὲ τὸ, τὸ χρειάζεται δηλαδὴ χωρὶς καμμιὰ περιττὴ πολυτέλεια ἢ ἐξαιρετικὴ ἐπίπλωσι καὶ διάκοσμο. Γκαρσόνια δὲν ὑπάρχουν, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ εἶναι ταὐτόχρονα καὶ ἀντιπροσωπευτὴς καὶ γκαρσόνι, καὶ μπουφετζῆς καὶ καφετζῆς καὶ μαρκαδόρος καὶ σερβιτόρος. Τὰ ποτήρια, τὰ κουταλάκια, τὰ πιατάκια εἶναι μετημένα: Γιὰ πέντε-ἕξη πελάτες περισσότερο δὲν προβλέπονται, οὔτε ὑπάρχει ἄλλος τε καὶ φόβος νὰ φθοῦν. Τάβλι δὲν ὑπάρχει, μόνο μιὰ τράπουλα ποὺ ἀναπαύεται ὅταν πιὰ ἡ παλιὰ γίνη. ὁ ἰδιοκτήτης ἀμεταχείριστη. Εἶναι δὲ γεγονὸς ἡ ἀγορὰ μᾶς καινούριας τράπουλας. Τὸ μαθαίνει ὅλο τὸ χωριό. Οἱ παῖκτες συγκεντρωθοῦν τὸ μυστικό, κ' αὐτὸ ἀπὸ προσωπικῆ μᾶς εὐφύτερης δημοσιότητος ποὺ θὰ ἔχει γιὰ ἀποτέλεσμα νὰ τὴν χαροῦν ἄλλοι πρὶν ἀπὸ τοὺς πρώτους πληροφορηθέντας.. Τὴν ἀγοράσαν αὐτὴ τὴν κατάσχουν πάντα οἱ πρωτοπροσελθόντες, οἱ ρέστοι δὲ ἢ βρίσκονται στὴν ἀνάγκη νὰ πάνε σ' ἄλλο καφενεῖο γιὰ νὰ παίξουν ἢ καταδικάζουν τὸν ἑαυτό τους νὰ σταθῆ ἐγκαρτέρησι κ' ὑπομονὴ ὅσπου νὰ ἀποκτήσουν οἱ πρῶτοι. Προσθέσετε τώρα σ' αὐτὰ καὶ μερικὰ κομμάτια κιμωλίας καὶ ἔχετε πλήρη τὴν εἰκόνα τῶν καφενείων τῆς Σύρου.

Δὲν ὑπάρχουν ὡρισμένες ὧρες γιὰ τὸ παιχνίδι. Παίζουν καὶ τὰ ξημερώματα καὶ τὸ πρωί καὶ τὸ μεσημέρι, τὸ ἀπόγεμα, τὴν νύχτα — τῇ βοηθείᾳ μιᾶς λάμπας ἀσετυλίνης. Μὰ ἂν ἡ ὧρες εἶναι ἀκατάστατες, τὸ εἶδος τοῦ παιχνιδιοῦ εἶναι ξεκαθαρισμένο καὶ σταθερό. Ἐνιακόσια ἐνενήντα ἑνιὰ στὰ χίλια παίζουνε πρέφα. Εἶναι τὸ πιὸ ἀγαπημένο παιχνίδι τους, εἶναι ὁ παληὸς καλὸς γνώριμός τους. Δὲν ξέρω ἂν ξέρετε τὴν «πρέφα» — οὔτε βέβαια θὰ ἐπιχειρήσω νὰ σᾶς τὴν μάθω, γιατὶ κ' ἂν ἤθελα δὲν θὰ τὸ κατόρθωνα, μιὰ ποὺ παρ' ὅλη τὴν ἐπαθυμία καὶ τοὺς κόπους μου δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω πολλὰ πράγματα. Πάντως, ἐκεῖνο μόνο ποὺ ξεκαθαρίζω ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία εἶναι πὼς χρειάζεται πολὺ σκέψις, ἀρκετὴ κατεργαριὰ καὶ πρὸ παντὸς μαεστρία στὸ νὰ μαντεύῃ κανένας τὸ χαρτὶ τοῦ ἀντικρυνοῦ του. Ἀσφαλῶς δὲ στὸ σημεῖο αὐτό, γνώρισα ἕναν παίκτη — τέρας γιὰ μένα στὴν δεξιοτεχνία καὶ στὰ μυστήρια τῆς πρέφας — ποὺ θὰ μποροῦσε μόλις μοιράζουνταν τὰ χαρτιὰ κ' ὁ καθένας ἔλεγε τὴν ἀγορά τοιν, νὰ σᾶς πῇ μ' ἕνα ἑνιὰ στὰ δέκα παθανότητες ἕνα-ἕνα τὰ χαρτιὰ τῶν ἄλλων. Κι' ἕνα ἄλλο! Οὐδὲ καὶ ἀλλοίμονον σ' ἐκεῖνον ποὺ παρακολουθώντας τὸ παιχνίδι τους «ἀπ' ἔξω» δηλαδή, θελήσῃ νὰ μιλήσῃ. Τὰ βλέμματα τῶν παιχτῶν τὸν κεραυνοβολοῦν παραχρῆμα. Κι' ἔτσι ἂν σᾶς καταραστῆ κανένας νὰ παρακολουθήσετε τὸ παιχνίδι αὐτό, θὰ βρεθῆτε ὑποχρεωμένος ν' ἀκοῦτε συνεχῶς λέξεις καὶ φράσεις ὁλότελα ἀνεξήγητες γιὰ σᾶς, σανσκριτικές. Νὰ μερικές: «Πρῶτος», «Δεύτερος», «Δεύτερος ἐγώ», «Τρίτος», «Τέταρτος», «Ἄχρια», «Ἑπτὰ πρῶτος», «Ἑνιὰ ἄχρια», «Πάω γιὰ μέσα» καὶ τὰ λοιπά!

Καταλάβατε τίποτε; Ἐγὼ ὁμολογῶ ὅτι οὔτε τώρα δὲν καταλαβαίνω. Ἂς τε τους λοιπὸν νὰ μοιράζουν χαρτιά, νὰ γράφουν «καπόν» νὰ «πίκας» καὶ «κάσες» μὲ τὴν κιμωλία, νὰ τσαπίκα» καὶ «κάσες» μὲ τὴν κιμωλία, νὰ τσαπίκωνται γιὰ τὸ καλὸ ἢ τὸ κακὸ παίξιμό τους καὶ νὰ κατνίζουν τσιγάρα.

Μὰ ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω πρέφα παίζουνε τὸ ἐνακόσιες ἐνενήντα ἑνιὰ φορές· αὐτὴν λοιπὸν ποὺ μᾶς περισσεύει γιὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἅπαντον, παίζουν ἢ ξερὴ ἢ πόκερ. Ξερὴ παίζουν ὅταν δὲν κατορθώνουν νὰ βροῦν τὸν τρίτο ἢ τὸν τέταρτο — σπανιώτατα —γὰ πρέφα· πόκερ πάλι παίζουν ὅταν κατορθώνουν νὰ βροῦν τέσσερις μαζὶ ποὺ νὰ εἶναι εὐδιάθετοι νὰ χάσουν — ἐπὶ τῇ ἐλπίδι κέρδους — μερικὰ κατοστάρικα ἢ καὶ χιλιάρικα— γιατὶ μόνο γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν παίζουν πόκερ, εἴτε νὰ κερδίσουν εἴτε νὰ χάσουν.

Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κάθε καρὲ πόκερ ποὺ θὰ γίνῃ θὰ γνωστῇ ἀμέσως. Ἔρχονται καὶ σοῦ λένε ξαφνικά. «Στοῦ Βιτάλη, ἂς ποῦμε, παίζουν πόκερ» ἢ «Στοῦ Πάπου ἑτοιμάζονται γιὰ πόκερ»· αὐτὸ σημαίνει πὼς πρόκειται νὰ διαδραματισθοῦν σπουδαῖα γεγονότα. Εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ κινδύνου, τὸ ἄγγελμα ἐξαιρετικοῦ συμβάντος. Καὶ πράγματι ἀρκεῖ κανεὶς νὰ περιμένῃ λίγες ὧρες γιὰ νὰ δῇ τοὺς κυρίους αὐτοὺς νὰ βγαίνουν ἕνας-ἕνας, ἄλλοι μὲ σκυμμένο κεφάλι, χλωμοί, νευριασμένοι, — οἱ χαμένοι — κ' ἄλλοι γελώντας, χαρούμενοι, μὲ ὕφος ἀνθρώπων περιφρονούντων τὸ σύμπαν — οἱ κερδισμένοι, — γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴν τραγωδίαν ποὺ ἐμεσολάβησε.

Τὸ σπουδαότερο ὅμως εἶναι τὰ βραδινὰ κοτσομπολιά. «Καλὲ εἴδες ἐκεῖ νὰ χάσῃ ὁ Παγαγιώτης ὀχτακόσιες δραχμές, φαμελίτης ἄνθρωπος», «Μωρὲ τύχη ποὺ στὴν εἶχε κ' αὐτὸς ὁ πάρεδρος». «Ἐγὼ σκέφτουμαι τὸν Φασούλη ποὺ δὲν θάχῃ αὔριο τσαιστρί», κ' ἀρχίζουν τὰ ἐπιμύθια, ἡ ἱστορίες, ἡ ἀφήγησις ἱστοριῶν ἀνθρώπων ποὺ χάθηκαν παίζοντας χαρτιά, ποὺ φτώχηναν, ποὺ ψωμοζήτησαν.

Καὶ τί δὲν λέγεται καὶ τί δὲν συζητεῖται! Ὅλες ἡ σκουριασμένες ἀναμνήσεις ἔρχονται στὴν ἐπιφάνεια. Ἡ γρηοῦλες σουφρώνουν τὰ χείλια τους, κουνοῦν ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι, ἀνοιγοκλείνουν τὴς βλεφαρίδες των καὶ μὲ δυὸ λόγια πέρνουν ὕφος ἀρχαίας Πυθίας! Ἄκρα σιγὴ στὸ ἀκροατήριον! Ἂν μάλιστα μέσα στὴν παρέα ὑπάρχει καὶ κανένας ποὺ ἀπετέλεσε μέλος τῆς ἀπογευματινῆς παρτίδας τοῦ πόκερ κ' ἔχασε, ἡ σιγὴ γίνεται ἀκόμη νεκρικότερη. Θαρρεῖς πὼς ἡ παρέα βρίσκεται μπροστὰ σὲ νεκρὸ καὶ πρόκειται ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμοὺς κ' ἀναφυλλητά.

Λίγα λεπτὰ περνοῦν. Ἡ πρώτη γρηὰ ἐπιτέλους ἀρχίζει τὴν διήγησί της μὲ φωνὴ ἤρεμη, σιγανή, διακομένη, ὑποβλητική. Ἂν τὴν σκηνὴ αὐτὴν τὴν ἀνέβαζε κανεὶς σὲ θέατρο, ἀσφαλῶς οἱ κριτικοὶ τὴν ἄλλη μέρα θὰ τὸν ἔκαναν ἐλαφρότερο κ' ἀπ' τὸ μπαμπάκι.

Εἶναι κάτι ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἂν τὰ ἀκούσῃ κανεὶς νὰ τὰ διηγοῦνται, ἀφίνει ν' ἀνθίσῃ στὰ χείλη τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο καὶ σιγανογιουβρίζει ἕνα «Ἀδύνατον!» ἢ «Φαντασίαι». Πρέπει νὰ τὰ ζήσῃ μόνο κανεὶς γιὰ νὰ τὰ πιστεύῃ!

Ἀρχίζει λοιπὸν ἡ γρηοῦλα! «Τὸ καὶ τὸ καὶ ἐτοῦτο μου κ' ἐκεῖνο μου». Διηγεῖται ἱστορίες... ἱστορίες—ποὺ ἔχουν μόνο κ' ἀποκλειστικὰ φόντο ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πάντα πρόγραμα: τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς χαρτοπαιξίας.

Δὲν ἠμπορεῖ νὰ τελειώσῃ κ' ἀρχίζει ἄλλη, ἄλλη, ἄλλη καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ παγηγύρι ἴσαμε τὶς πρωϊνὲς ὧρες! . . . ὁπότε καὶ διαλύονται. . . Ἡ γρηοῦλες πάνε νὰ κοιμηθοῦνε ἀφοῦ εἶπαν ὅ,τι εἶχανε νὰ ποῦν, ὁ χαμένος σκύβει περισσότερο τὸ κεφάλι καὶ χάνεται μέσα στὸ σκοτάδι σέρνοντας τὰ βήματά του σὰν κατάδικος κ' οἱ λοιποὶ τρίβουν τὰ νυσταγμένα μάτια τους, μετανοημένοι γιατὶ ἔχασαν τὸν ὕπνο τους. . .

Ντίνος Νίκας

Ξένες ἐπικαιρότητες

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ "ΤΑΝ,,

Οἱ Κίτρινοι, καὶ ξεχωριστὰ οἱ Κινέζοι, ψυχικῶς καὶ διανοητικῶς διαφέρουν ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους καὶ τοὺς Ἀμερικανούς.

Ἄλλοι κώδικες ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀντιλήψεως διέπουν τὸν Κινέζον καὶ ἄλλοι τὸν Εὐρωπαῖον καὶ τὸν Ἀμερικανόν.

Ὁ Κινέζος κατνίζει ὅπιον, ψεύδεται — ποτὲ ἀπειρφάστως ἀλλὰ μὲ διάφορα ἐπιδεξιότατα πλάγια λόγια ἀποκρύπτει τὴν ἀλήθειαν, ἐξαπατῶν εὐκολότατα ἐκείνους ποὺ δὲν τὸν γνωρίζουν — ξεμπερδεύει τοὺς ἀντιπάλους του — εἰς ὅλα τὰ ἐπίπεδα, τὸ ἐμπορικόν, τὸ πολιτικόν, τοῦ ἔρωτος κλπ. — χωρὶς νὰ ἔχῃ καὶ συναίσθησιν τοῦ διατί ὁ Εὐρωπαῖος καὶ ὁ Ἀμερικανὸς καταδιώκει ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα!

Ἡ ἀγάπη τοῦ Κινέζου πρὸς τὸ μυστήριον, τῆς μυστικὲς ὀργανώσεις, τῆς παραποιήσεις τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πραγματικότητος, εἶναι ἔμφυτη εἰς αὐτὸν καὶ προαιώνιος.

Ὅλα τ' ἀνωτέρω χρειάζονται ἀπολύτως διὰ νὰ κατανοηθῇ πῶς μέσα εἰς μίαν μεγάλην καὶ πολιτισμένην πόλιν, ὅπως ἡ Νέα Ὑόρκη, τῆς ὁποίας ἡ ἀστυνομία εἶναι πολυάριθμος, ἔχει ἰσχυρὰν καὶ ἀρίστην ὀργάνωσιν, εἰς τὴν Κινέζικην συνοικίαν της — τὴν περίφημον Τσάϊνα Τάουν, τὴν Κινέζικην πόλιν — μὰ μυστικὴ Κινέζικη ὀργάνωσις, οἱ «Τάν», διαπράττει κάθε τόσο φρικαλέα ἐγκλήματα, προκαλεῖ αἱματηρὰς ἀναστατώσεις, χωρὶς ποτὲ ν' ἀνακαλυφθοῦν οἱ ἔνοχοι καὶ τὰ αἴτια τῶν προγραφῶν καὶ τῶν φόνων αὐτῶν.

Πράγματι, κάθε τόσο ἀκούονται δυὸ πιστολιὲς σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς Τσάϊνα-Τάουν. Ἡ ἀστυνομία καταφθάνει ἐπὶ τόπου. Σηκώνουν ἕνα Κινέζον διάτρητον ἀπὸ σφαῖρες. Ἡ ψυχή του ἐπέταξεν ἤδη νὰ συναντήσῃ τοὺς προγόνους του.

Τὸ πτῶμα τὸ εὑρίσκουν κατὰ κανόνα πάντοτε, ποτὲ ὅμως τὸν δολοφόνον! Ἔκαμε φτερὰ κ' ἔφυγε μακρυά, ἐξηφανίσθη ὡς διὰ μαγείας!

Καὶ ποῦ νὰ τὸν ζητήσῃ ἡ ἀστυνομία; Τὰ σπίτια τῆς συνοικίας αὐτῆς μοιάζουν σὰν λαβύρινθοι. Κ' ὅλες ἡ πόρτες εἶναι ἀνοικτὲς γιὰ τὸν δολοφόνον. Ἀνοίγουν καὶ μπαίνει μέσα καὶ χάνεται. Ἢ ἀνεβαίνει σὰν πίθηκος στὴς στέγες καὶ ἐξαφανίζεται μέσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν στεγῶν. Καὶ κανεὶς Κινέζος δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα νὰ διευκολύνῃ τὰς ἐρεύνας τῆς Ἀστυνομίας. Πῶς νὰ καταδώσῃ εἰς τὴν Δικαιοσύνην τῶν «ἀκαθάρτων» Λευκῶν ἕνα συμπατριώτην; Ποτὲ δὲν τὸ κάμνει αὐτό.

Καὶ ὅμως, κάθε μέρα γίνονται ἀληθεῖς μάχαι στὴν Τσάϊνα-Τάουν. Συμπλοκαὶ ποὺ στοιχίζουν συχνὰ τὴν ζωὴν εἰς τοὺς ἀνυπόπτους διαβάτας!

Καὶ ὅταν μαζεύονται τὰ πτώματα, διάτρητα ἀπὸ σφαῖρες, εἶναι, λέγε, ὁ «Ἄγγελος τοῦ Αἵματος» ποὺ τὰ ἔρριξε κάτω αἱμόφυρτα!

Συχνὰ λαμβάνει χώραν μιὰ δλιγοήμερη ἀνακωχή. Πολλάκις ἡ ἀνακωχὴ αὐτὴ παρατείνεται ἐπὶ μακρότερον χρόνον διὰ νὰ ἐπαναληφθῇ ὁ πόλεμος ἀγριώτερος.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς εἰρήνης μέσα εἰς τὰ ὕποπτα κέντρα τῆς Τσάϊνα-Τάουν, Λευκοὶ καὶ Κίτρινοι παραδίδονται εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς ἀπομανίας, διὰ νὰ ἐξαφθοῦν τὰ πάθη καὶ νὰ καταλήξουν εἰς τὰ καταγώγεια τὰ τόσον ποωτότυπα τῆς Τσάϊνα-Τάουν. . . .

Καὶ τότε οἱ διαβάται εἶναι ἥσυχοι. Ἐφησυχάζει καὶ ἡ Ἀστυνομία. Ἔχουν ἀνάταυλαν καὶ οἱ Μυστικοὶ — οἱ μυστικοὶ ἀστυνόμοι.

Ξαφνικὰ ὅμως μιὰ ὁμβρα ἐκκρήγνυται, μιὰ πυρκαϊὰ ἀνάβει. Οἱ διαφεύγοντες φονεύονται μὲ πιστολὲς ὅταν σκαρφαλώσουν διὰ νὰ σωθοῦν ἐπάνω εἰς τὰ σύρματα.

Τότε θὰ ἴδῃ ὅτι αἱ ἐχθροπραξίαι ἐξανάρχισαν.

⁂

Ὅταν οἱ Κινέζοι ἐρωτῶνται ἀπὸ τοὺς ἀνακριτὰς καὶ δικαστὰς γιὰ τὰ μυστηριώδη χέρια ποὺ σηκώνουν τὰς συνταραχὰς αὐτάς, σιωποῦν!

Ὅ,τι εἶναι γνωστὸν — ἐν γενικαῖς γραμμαῖς — εἶναι τοῦτο:

«Τὰ κάμνουν οἱ «Τάν».

Τί εἶναι αὐτοὶ οἱ Τάν;

Μυστικαὶ ὀργανώσεις μὲ πολυποίκιλον σκοπόν. Ἕνα εἶδος συνεταιρισμῶν καὶ συνδέσμων ἀλληλοβοηθείας μεταξὺ τῶν Κινέζων ποὺ ζοῦν μακρυὰ ἀπὸ τὴν Κίνα εἰς γῆν ξένην, ἡ ὁποία ξένη γῆ δὲν εἶναι καὶ τόσον φιλόξενος γιὰ τοὺς Κινέζους.

Συνεταιρισμοὶ ὅμως ποὺ εἶναι καὶ πολιτικαὶ ὀργανώσεις ταὐτοχρόνως. Καὶ κοινωνικαί. Καὶ ἐμπορικαί.

Αἱ ὀργανώσεις αὐταὶ διαφθείρουν τοὺς Ἀμερικανοὺς ὑπαλλήλους διὰ νὰ καταστρατηγοῦνται ἀπὸ τοὺς Κινέζους εὔκολα οἱ τόσον αὐστηροὶ γι' αὐτοὺς ἀπαγορευτικοὶ νόμοι διὰ τὴν Μετανάστευσιν.

Ἕνας κινέζος διαβάζει τὰς τοιχοκολλήσεις τῶν διαταγῶν τῆς Λὲν-Τάν, μπρὸς στὰ γραφεῖα τῆς διοικήσεως της, στὴν Τσάϊνα-Τάουν.

Ἐπίσης διατηροῦν τὰ καταγώγεια, τὰ πάσης μορφῆς καταγώγεια τῶν Κινέζων ποὺ ὑπάρχουν ὄχι μόνον εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην, ἀλλ' εἰς ὅλας τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Ἀμερικῆς.

Αἱ ὀργανώσεις αὐταὶ ἦσαν διπλαῖ ἀπὸ ἀπόψεως ἐσωτέρου «δογματικοῦ» χαρακτῆρος.

Εἶναι οἱ Λὲν-Τὰν καὶ οἱ Ἴπ Λὲν Τάν. Καὶ ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ κάμνει τὴν Ἀμερικανικὴν Δικαιοσύνην νὰ τὰ χάνῃ καὶ νὰ μὴν ἐννοῇ τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, εἶναι ὅτι τὰ δύο τμήματα τῶν Τὰν διεξάγουν μεταξύ των ἕνα ἀδιάλλακτον πόλεμον ἀκαταπαύστως!

Αἱ ὀργανώσεις αὐταὶ ἀναμιγνύονται ἐνεργῶς εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν τῶν ἀπειραρίθμων Κινέζικων ἀδελφάτων τῆς Ἀμερικῆς, δεχόμεναι τὰς ἐντολὰς τοῦ Κέντρου, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὴν Κίναν, εἰς τὴν Καντὼν εἰδικῶς.

Καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸν τὸν λόγον, ὅταν ὁ πόλεμος ἀνάβει εἰς τοὺς Τὰν τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ πυρά του διαδίδεται παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν Κινέζοι!

⁂

Καὶ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς εὐκόλως ὅτι μία τοιαύτη ὀργάνωσις γιγαντιαία, τρομερὰ εἰς τὰ μέσα καὶ ἐντελῶς πρωτότυπος εἰς τὰς κατευθύνσεις της, τὰς ἐπιδιώξεις της καὶ τοὺς σκοπούς της — πρέπει νὰ ἔχῃ ἡγέτας ἱκανοτάτους, ἀτέγκτους, ἱκανοτάτους, δεξιοτικωτάτους, στρατηγικωτάτους, ποὺ νὰ τὴν ὁρίζουν εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν ψυχρότητα τόσον μολαταῦτα διάφορον, Ἀμερικανῶν καὶ Κινέζων.

Καὶ τὰ καταφέρνουν οἱ ἡγέται αὐτοὶ νὰ πνέουν ἐμπιστοσύνην καὶ νὰ ἔχουν τὴν ὑπαστασίαν τῶν Ἀμερικανικῶν ἀρχῶν καὶ νὰ ἐβάλλουν ταὐτοχρόνως τὸ κύρος των ἐπὶ τῶν Κινέζων!

Ἕνας περιεργότατος καὶ ἀδιαπεκτήτος τῶν ἡγετῶν αὐτῶν ἠτήρξε ὁ διάσημος Τὸμ Λῆ, ὁ ὁποῖος εἰς ἡλικίαν 70 ἐτῶν ἔκτισε τοὺς Λὲν Τάν.

Σὲ λίγα χρόνια ἔγινε πλουσιώτατος ἐνῷ ἔχεν ἔλθει εἰς τὴν Ἀμερικὴν πτωχεύστης ἀποτάνάστης. Διότι, ἀντιλαμβάνεσθε τί μέσα θέτει ἕνας τέτοιος ἀρχηγός, τὶ ποσὰ ἀφορίζεται, σὲ τί τεράστιες ἐπιφυλάξεις ἀναμεμιγμένος.

Ὁ περίφημος αὐτὸς Τὸμ Λῆ — ὁ ὁποῖος δὲν ξεῖ πλέον — πρὶν ἀρχίσῃ τὸ σταδίον του εἶχε κάποιαν ἐργασίαν καὶ εἶχε κάμει κάποιαν περιουσίαν. Εἶχεν ὅμως ἕνα τρομερὸν ἐλάττωμα.

Ὁ πατέρας του, ἑκατοκόσδεν ἐξ ἀπὸ μακρὺ χωριὸ τῆς Κίνας, κοντὰ στὴν Ἀστυνομία.

Μιὰ μέρα ἔπῆρε τὴν πρόσκλησιν τοῦ γιοῦ του νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως εἰς τὴν Κίναν γιὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴς τελευταίας του στιγμάς.

Ὁ Τὸμ Λῆ ἔκαμεν ὅ,τι ἠμπόρεσε. Ἔβγαλε τὴν δουλειά του, ἐξοικονόμησε 500 δολλάρια καὶ ἐγύρισε εἰς τὴν Κίναν. Δὲν ἐφρόντισεν ὅμως ζωντανὸν τὸν πατέρα του. Ἔκαμεν ἀποθνήσκων τὸν ἑκατοστάσσῆ! Ἡ κατάρα ἔπιαγε: νὰ σπάσῃ τὸ πόδι του. Ὁ Τὸμ Λῆ ἔφτασε εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ πατέρα του, καὶ ἐπέρασε τὴς νενομισμένες προσευχές καὶ ἀφῆκε λεσε τὴν ψυχὴν τοῦ πεθαμένου νὰ τὴν ἀποχωρήσῃ. Ὅταν ὅμως ἐστρώθη, ἐπιάστηκε καὶ ἔσπασε τὸ πόδι του.

Ἡ κατάρα ἔπασε!

Τρομαγμένος ὁ Τὸμ Λῆ ἔγυρισε — τὰ κατάφερε νὰ γυρίσῃ δίχως λεπτὰ καὶ μπορίς παστοποιητικά, αὐτὸ εἶναι ἀκριβὲς ἀλεια — εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Καὶ ἐκεῖ ἔγεινεν ὅ,τι ἔγινε. Ὁ μεγάλος καὶ τρομερὸς ἀρχηγὸς τῶν Λὲν Τάν. Ἔλεγαν ὅτι ἦτο χριστιανός — εἶχε γνωσιὰ Γραφῆς καὶ ἀνὰ δυὸ παιδιά — αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδισε ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα του νὰ πεθάνῃ νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τοὺς τάφους τοῦ πατέρα του νὰ ἐπιστρέψῃ πίσω εἰς τὴν Κίναν καὶ ν' ἀποθάνῃ πανθῇ δίπλα ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ πατέρα του.

Ὁ Τὸμ Λῆ ἀπέθανεν εἰς τὰ 1918. Ἀλλὰ ὅμως διάδοχον ἄξιόν του, εἰς τὴν ἡγεσίαν τῆς τρομερᾶς ὀργανώσεως: τὸν Τσὶν Τὶν Λὶν ὁ ὁποῖος παρηκμάδισε μὲ κάθε μέσον γιὰ νὰ ξέλεγξιν τοῦ λογαριασμοῦ τῆς «Ἐπιχείρησεως πράγμα ποὺ προεκάλεσε τὰ τελευταῖα κάτω τηρὰ γεγονότα τῆς Τσαϊνα Τάουν.

Ἰδοὺ τί γράφει σχετικῶς ἕνας Ἀμερικανὸς συνάδελφος, ὁ κ. Λίντσαιν Ντένζ, ἀφοῦ γνώστης τῶν ζητημάτων αὐτῶν, ὁ ὁποῖος ἔχει πολλοὺς φίλους Κινέζους:

Τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον τῆς Λὲν Τὰν ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἀριθμῶν 43 τῆς Μὶς Ὑόρκης. Τὸ κτίριο εἶναι παραδοξότατον. Ἔχει σχῆμα παγόδας μὲ μναρέδες. Περιέχει ἄπειρα δωμάτια εἰς μερικὰ τῶν ὁποίων ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος εἰς τοὺς Λευκούς. Ἔχει ὁ πατριάρχης καὶ ὑψοῦται μεγαλοπρεπὲς δείγμα τῆς πατριαρχικῆς δυναμίας καὶ τῆς οἰκονομικῆς εὐεξίας τῆς Λὲν Τάν.

Τελευταίως, ἐγνώσθη ὅτι ἔγινεν πολλὰς ἀποσεις ἀπὸ τὸ παλαιὸν διοικητικὸν σύστημα τῶν Τὰν τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ πυρά του διαδίδεται παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν Κινέζοι!

⁂

Ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὴς θελήσεις του.

Ἀποστερίσθη δὲ καὶ τὸν Τσὶν Γιὸκ Λὶμ τὸν πρώην ἀρχηγόν, ἀφοῦ αὐτὸς ὑπεσχέθη ν' ἀποδώσῃ τὰ καταχρασθέντα. Τοῦ ἔδωσαν καὶ προθεσμίαν.

Ἡ προθεσμία ὅμως παρῆλθε καὶ ἐκεῖνος ἐξηφανίσθη. Κατήρτισεν ἰδικόν του ὅμιλον καὶ αἱ ἐχθροπραξίαι ἄρχισαν.

Καὶ τὸ αἷμα ἔρρευσε καὶ ῥέει εἰς τὴν Τσάϊνα Τάουν. . .

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ, ΠΑΝΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ...

Νέον Ἑλληνικὸν διήγημα

τοῦ κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου

Σηκώθηκε ἀργὰ τὸ τούλινο φιντὸ μὲ τὰ μεγάλα πολύχρωμα λουλούδια, καὶ πίσω ἀπὸ μιὰ τεράστια δεντάγια ἀνογιμένη πρόβαλε ἡ Σόνια. Φορέσε ἕνα φόρεμα ἀπὸ κατάμαυρο σατὲν ποὺ ἐφαρμοστὸ στὸ σῶμα της, καὶ στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς εἶχε καρφωμένο ἕνα κατακόκκινο ψευτίκο τριαντάφυλλο.

Οἱ ἦχοι τοῦ σπανιόλικου χοροῦ, ποὺ σκορπίζονταν ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα, γέμιζαν ὅλη τὴ σάλα τοῦ θεάτρου μὲ μιὰν ὀργιώδη κίνησι ποὺ ἀναχωροῦσε ὡς θαβειὰ στὴς ψυχὲς τῶν θεατῶν.

Ἡ Σόνια χόρευε στὸ πάλκο. Ἡ μεγάλη της μανίλλια ἀνεμιζόταν δεξιὰ κ' ἀριστερά, τὸ σῶμα της — τὸ φειδένιο ἐκεῖνο σῶμα, κάτω ἀπὸ τὸ καλὰ ἐφαρμοστὸ σατὲν — ἐτρεμούλιαζε μέσα στοὺς κυματισμοὺς μιᾶς ἀνείπωτης συγκινήσεως, μιᾶς ἀπεριγράπτης ἡδονῆς. Οἱ προβολεῖς παρακολουθοῦσαν τὴ χορεύτρια καὶ τὴν ξετυτιψιαν σὲ κάθε γωνιά, ὅπου τὴν ἔπαιρνε ὁ ρυθμὸς τοῦ χοροῦ. Τὸ πρόσωπό της πότε ἔλαμπε κάτω ἀπὸ τὴν πλημμύρα τοῦ φωτοκανονιοῦ, πότε ἔμοιαζε νὰ ξεψυχῷ κάτω ἀπὸ τὸ ἀγριοπράσινο κ' ἀτ' τὸ μαβί, πότε ἔπερνε χροιὰ καὶ πότε ἔμοιαζε μὲ τὸ ἄτονο πρόσωπο ἑνὸς ἀγάλματος. Μὰ πάντα τὸ ἄλικο ψευτίκο τριαντάφυλλο ξεχώριζε στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους, σὰ μιὰ πλατειὰ ματωμένη κηλίδα. . .

Μόλις ἔπεσε ἡ αὐλαία καὶ προτοῦ καλὰ-καλὰ ξεπιάσουν τὰ χειροκροτήματα, ὁ Νίκος ἄφησε στὰ παρασκήνια. Ἀνέβηκε δυὸ-δυὸ τὰ σκαλοπάτια μιᾶς στενῆς σκαλίτσας, πήδηξε κάνω ἀπὸ κάτι ξεβαμμένες παλμὲς σκηνογραφίες, διάβηκε μὲ μεγάλα βήματα πίσω ἀπὸ ἕνα σκηνικό, καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ καμαρινοῦ τῆς Σόνιας. Ἡ χορεύτρια ὅτι εἶχε κιᾶ ξανμμένη. Τοῦ ἄνοιξε, κ' ἐκεῖνος ἄφησε μέσα, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε δυνατὰ στὰ χεῖλια, τόσο, ποὺ τῆς τὰ ἔβαψε.

— Ἤσουν ἐκπληκτη. . . τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί.

— Ἀλήθεια; ἔκαν' ἐκείνη μ' ἕνα παιδιάστικο γέλοιο.

— Ναί. . . Καὶ δὲν ἤμουν μόνο ἐγὼ ποὺ σ' θέλεπα τέτοια. . . Ἄκουγα δίπλα μου, στὴν πλατεία, ψιθυρίσματα θαυμασμοῦ, — συγκρατημένες ἐκδηλώσεις ποὺ μοῦ γέμιζαν τὴν καρδιὰ ἀπὸ χαρὰ καὶ περηφάνεια. . .

Ἡ χορεύτρια τοῦ ἀγκάλιασε τὸ κεφάλι καὶ τοῦ εἶπε κοττάζοντάς τον στὰ μάτια:

— Τὸ ξέρεις καλὰ πὼς ἔπρεπε νᾶσαι πεφῆγανος. . . Ἂν χόρευα ὑποφερτά, καλὰ ἦταν γιατὶ ἤξερα πὼς ἤσουν στὴν πλατεία. . . Χόρευα γιὰ σένα. . . Ἀποκλειστικὰ γιὰ σένα. . . Ἐσὺ ἤσουν τὸ βασιλικὸ θεωρεῖο ποὺ σ' αὐτὸ στρέφεται ἡ προσπάθεια μιᾶς τοῦ ἠθοποιοῦ. Κ' ἔλος ὁ ἄλλος κόσμος ἦταν τὸ ὑπερῷο. . .

Ὕστερα, καθὼς τοῦ κρατοῦσε τὸ κεφάλι στὰ χέρια της, τὸν φίλησε παρατεταμένα στὰ χείλια.

— Καὶ τώρα γύρισε ἀπὸ κεῖ, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ ντυθῇ. . . Εἶναι ἀργά. . .

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου συννέφιασε. Τῆς ἔπιασε ἀπότομα τὸ χέρι, τόσο, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ἀγάλῃ μιὰ μικρὴ φωνὴ πόνου.

— Ἄκουσε, τῆς εἶπε δυνατά, δὲ θὰ πᾶς ἀπόψε μ' αὐτόν.

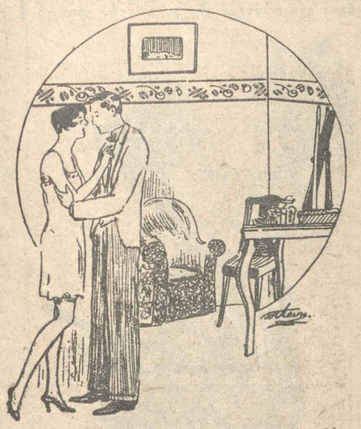

— "Ἄκουσε! τῆς εἶπε δυνατά. Δὲν θὰ πᾶς ἀπόψε μ' αὐτόν...

— Νίκο, εἶσαι καλὰ παιδί μου; Μὰ ἄσε μου τὸ χέρι. . . Τί σ' ἔπασε; Μὲ πόνεσες. . .

— Δὲ θέλω νὰ πᾶς... Δὲ θέλω νὰ πᾶς... Θέλω νὰ μείνῃς μαζί μου ἀπόψε. . . Θέλω νὰ τὸν διώξῃς. . . Νὰ τοῦ πετάξῃς στὰ μοῦτρα τὰ ἄτιμα λεφτά του καὶ νἄρθῃς ἀ ζήσῃς μαζί μου, δική μου, ἐντελῶς δική μου. . .

Τὸν ἄφησε νὰ τελειώσῃ, νὰ πῇ, νὰ ξεθυμάνῃ. Ὕστερα τὸν παράσυρε μαλακὰ στὸ γτιβάνι καί, ἐνῷ ἀναταραζόταν ἀκόμα τὸ στῆθος του ἀπ' τὴν ταραχή, πέρασε ἁπαλὰ τὸ χέρι της ἀπ' τὰ μαλλιά του καὶ τοῦπε ἥρεμα, σὰ μητέρα:

— Νίκο, δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μοῦ κάνεις τέτοιες σκηνές. . . Ἔχεις ἄδικο ἄμος. . . Ξέρεις καλὰ ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ ζήσω ἀπὸ τὸ θέατρο κ' ἀπὸ σένα... Θὰ σὲ γονάτιζε ἡ προσπάθεια νὰ μοῦ φέρῃς ὅσα θέλω — καὶ θέλω πολλά. . . —, θὰ σοῦ γινόμουν βάρος, καὶ μιὰ μέρα ἡ ἀγάτη μας θὰ σβυνόταν ἀπὸ ἀνάγκη, ἀπὸ μιὰν ἀμοιβαία ἀναπότρεπτη ἀνάγκη λυτρωμοῦ. . . Ἐνῷ τώρα δὲ σοῦ εἶμαι διόλου βάρος. Ζῶ μὲ τὰ λεφτὰ ἑνὸς πλουσίου ποὺ δὲ θέλει παρὰ δυὸ-τρεῖς φορὲς τὴ ἑβδομάδα τὸ σῶμα μου. Κ' ἔτσι τὴν καρδιά μου γιὰ ὅλες τὶς μέρες καὶ γιὰ ὅλες τὶς ὧρες, μπόρεσα νὰ στὴ δώσω σένα. . .

— Μὰ δὲν εἶναι μόνο ὁ Βεργάνης. . . Εἶναι καὶ τόσοι ἄλλοι. . . Προχτὲς μοῦπες πὼς εἶχες ραντεβοῦ μ' ἕναν ἑκατομμυριοῦχο Αἰγύπτιο. . . Καὶ πῆγες. . . Καὶ πουλήθηκες. . .

— Ἤθελα ἕνα παλτὸ ἀπὸ ἐρμίνα... ψιθύρισε σιγὰ ἡ Σόνια.

— Καὶ τὴν ἄλλη φορὰ πῆγες μ' ἐκεῖνο τὸ συχαμένο γέρο ποὺ τρέμει ὅλος, ἐκεῖνον τὸν οἰκοπεδοφάγο. . .

— Μοῦ χάρισε ἕνα μικρὸ οἰκόπεδο λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, ψιθύρισε ἀκόμα πιὸ σιγὰ ἡ χορεύτρια. Τὸ σχέδιό μου ἦταν νὰ χτίσουμε ἕνα μικρὸ σπιτάκι καὶ νὰ περνᾶμε ἐκεῖ μέσα τὰ καλοκαίρια μας ἀγκαλιασμένοι. . .

Ἕνας λυγμὸς ἔσκισε τὸ στῆθος τοῦ Νίκου. Ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ τὴς φίλησε τὰ μικρὰ ροδᾶ πασουμάκια.

⁂

Μιὰ νύχτα — ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ — ὁ Νίκος παρακολουθοῦσε χλομὸς τὴν παράστασι ἀπ' τὴν πλατεία τοῦ θεάτρου. Ἡ Σόνια γέμιζε ὅπως πάντα μὲ τὴν ὁμορφιά της τὴ σκηνή. Τὸ σῶμα της εἶχε μιὰν ἐξαιρετικὴ εὐλυγισία κείνο τὸ βράδυ. Τὰ μάτια της ἔλαμναν παράξενα καὶ τὸ ἄλικο ψεύτικο τριαντάφυλλο κοκκίνιζε πιὸ πολὺ στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους της — πάνω ἀπ' τὴν καρδιά της.

Τὸν εἶχε διώξει. . . Τὸ ἀπόγεμμα ποὺ εἶχε πάει σπίτι της νὰ τὴν πάρῃ γιὰ νὰ βγοῦνε μαζί, τὸν εἶχε δεχτῆ μὲ μιὰ ἀπροκάλυπτη ψυχρότητα. Δὲν τὸν ἄφησε οὔτε νὰ τὴν φιλήσῃ οὔτε νὰ τὴν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του. Τοῦ εἶχε μιλήσει ξεφά: Τί περίμενε ἀπ' αὐτόν; Διαρκοῦς τῆς ἔκανε σκηνὲς μὲ τὴν γελοία του ζῆλεια, ἤμπαινε πρόσκομμα στὴν εὐτυχία της. Αὐτὴ ἦταν μιὰ γυνάικα τοῦ θεάτρου, ἐλεύθερη, χωρὶς περιορισμούς. Αὐτὸς ἤθελε μιὰ γυναικοῦλα προληπτικὴ καὶ περιωσιαμένη, ποὺ νὰ τοῦ γεννᾷ παιδιὰ καὶ νὰ τοῦ πλένῃ ἴσως τὰ πιάτα. Ἔ, αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ αὐτὸ τὸ ρόλο. . .

Εἶχε φύγει σὰν κεραυνοβολημένος. Εἶχε ὁρκισθῆ νὰ μὴν ξαναμιλήσῃ πιὰ γι' αὐτήν, νὰ μὴ γυρίσῃ νὰ τὴν ξανακυττάξῃ. Κι' ὅμως — λίγες ὧρες ὕστερα, νὰ ποὺ βρισκόταν καθισμένος στὴν ἴδια θεσοῦλα του τῆς πλατείας γιὰ νὰ τὴν δῇ νὰ γεμίζῃ τὴ σκηνὴ μὲ τὸ χορό της, νὰ δῇ τὸ τριαντάφυλλο νὰ κοκκινίζῃ ἀριστερά, στὸ στῆθος της. . .

Ἡ αὐλαία ἔπεσε, τὰ χειροκροτήματα ἔσπασαν πολλά — σὰν τὴς ψιχάλες μᾶς βροχῆς ἐπάνω σ' ἕναν τσίγκο. Κι' ἔξαφνα ἕνας μικρὸς τῆς σκηνῆς πλησίασε τὸ Νίκο καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα φάκελλο.

— Ἀπ' τὴν κυρία Σόνια, τοῦ εἶπε.

Κι' ἔφυγε.

Ο Νίκος ἔσκισε νευρικὰ τὸ φάκελλο. Ἦταν ἀρκετὲς γραμμὲς χαραγμένες πάνω στὸ χαρτὶ ποὺ μύριζε μὲ τὸ ἄρωμά της:

«Ἦταν πολὺ αὐτὸ γιὰ μένα χουσέ μου. Ἡ ἀπογευματινὴ σκηνὴ μοῦ κουρέλιασε τὴν καρδιά. Ὤ, πόσο ἔπρεπε νὰ κρατηθῶ γιὰ νὰ μὴ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, νὰ μὴ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια... Θέλησα νὰ σὲ ἀπομακρύνω, χουσό μου ἀγόρι, ἀπὸ ἕνα φοβερὸ κίνδυνο: Εἶμαι ἄρωστη Νίκο μου. . . Ἄρωστη ἀνεπανόρθωτα, μὲ μιὰν ἀγιάτρευτη ἀρρώστεια φρικτή, ποὺ μοῦ σαπίζει σιγὰ-σιγὰ τὸ σῶμα. . . Θέλησα νὰ σὲ διώξω σκληρά, πρόστυχα, γιὰ νὰ μὲ μισήσῃς. . . Ἤξερα πὼς δὲν ἔπρεπε πιὰ οὔτε νὰ μὲ φιλήσῃς, οὔτε νὰ μ' ἀγκαλιάσῃς, οὔτε νὰ μὲ κάνῃς δική σου. . .

»Μὰ δὲν μπόρεσα Νίκο... Τὰ φιλιά σου ἦταν γιὰ μένα ἡ ζωή. . . Τὸ ἀγκαλιασμά σου ἡ πιὸ ἔντονη εὐτυχία. . . Καὶ ἡ σταγμὴ ποὺ σοῦ παραδινόμουν, ἡ πιὸ μεγάλη, ἡ πιὸ ἀπέραντη εὐδαιμονία. . . Νὰ στεφηθῶ ἀπ' ὅλ' αὐτά; Μὰ ἦταν σὰ νὰ στεφηθῶ τὴ ζωή... Κι' ἔδωσα τὴ λύσι. . .

»Νίκο, ἔλα στὸ καμαρίνι μου ἀμέσως. Θὰ δῆς γιὰ τελευταία φορὰ ἐκείνη ποὺ σὲ λάτρευε. . .

Σόνια».

⁂

Κίνησι δουδὴ πρὸς τὰ παρασκήνια. Δυὸ-τρεῖς κύριοι ἀνέβαιναν ἀπ' τὴ μικρὴ πορτίτσα. Σὰν τρελλὸς ὁ Νίκος τοὺς παραμέρισε ὅλους. Τὸ καμαρίνι τῆς Σόνιας ἦταν ἀνοιχτό. Καὶ στὸ γτιβάνι ἡ Σπανιόλα ἦταν πεσμένη χωρὶς πνοή. Στὸ πάτωμα γυάλιζε ἕνα μικρὸ στιλέτο πλάι στὸ ψευτίκο ἄλικο τριαντάφυλλο. Καὶ στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους τῆς χορεύτριας, ἄπλωνε τὸν κόκκινο λεκὲ τοῦ κάποιο ἀληθινὸ ματωμένο τριαντάφυλλο — πάνω ἀπ' τὴν καρδιά. . .

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἱσπανικὴ φιλολογία

V. Blasco-Ibanez

Η ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΗ

Ὁ Ραφαὲλ ἦταν κλεισμένος ἐπὶ δεκατέσσερης μῆνες μέσα στὸ στενόχωρο κελλί.

Εἶχε γιὰ σύμπαν αὐτοὺς τοὺς τέσσερης τοίχους, ποὺ ἦταν ἄσπροι σὰν σκελετοί. αὐτοὺς τοὺς πένθιμους τοίχους ποὺ ἤξερε ἀπ' ἔξω κάθε τους χαραματιὰ καὶ σχισμή. Ὁ ἥλιος του ἦταν ὁ ψηλὸς φεγγίτης, τὸ ὁποῖου τὰ σιδερένια κάγκελα ἔκοβαν τὸ γαλάζιο φόντο τ' οὐρανοῦ. Τὸ κελλί του εἶχε ὀκτὼ πόδια μάκρος, ὅπου μόλις χωροῦσε, ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἐλεεινῆς ἀλυσσίδας ποὺ ἦταν δεμένη στὸν ἀστράγαλό του, καὶ σχεδὸν μπηγμένη μέσα στὴν σάρκα του . . .

Ἦταν καταδικασμένος σὲ θάνατο. Ἐνῷ στὴν Μαδρίτη ξεφύλλιζαν γιὰ τελευταία φορὰ τὸν φάκελλο τῆς δικογραφίας του, αὐτὸς περνοῦσε ἐκεῖ μέσα μῆνες ὁλόκληρους θαμμένος ζωντανός. ἀναμένοντας μ' ἀνυπομονησία τὴν ὥρα, ποὺ μ' ἕνα μονάχα χτύπημα ὁ δήμιος θὰ τὸν ἐλευθέρωνε ἀπὸ τὰ βάσανά του.

Ὁ Ραφαὲλ ἦταν πολὺ δυστυχής. Μέσα σὲ μιὰ ὁρμὴ ἀπελπισίας δοκίμασε νὰ δραπετεύσῃ ἀνοίγοντας μιὰ ὑπόγεια τρύπα. καὶ τώρα ἡ ἐπιτήρησι τὸν ἐπίζε, συνεχῆς καὶ καταθλιπτική. Προσπάθησε νὰ διασκεδάσῃ ψάλλοντας μὲ μιὰ μονότονη φωνὴ προσευχὲς ποὺ εἶχε μάθει ἀπὸ τὴν μητέρα του, καὶ θυμόταν μόνο ἄκρες μέσες. Τὸν διέταξαν νὰ σωπάσῃ. Μήπως ἤθελε νὰ περάσῃ γιὰ τρελλός ; Λοιπὸν σιωπή ! Τὸν θέλανε ἀνέπαφο, γερὸ στὸ σῶμα καὶ στὸ μυαλό, γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ νὰ κάνῃ ὁ δήμιος μ' ἕναν ἄρρωστο.

Τρελλός ! δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ ! Μὰ ἡ φυλακὴ τὸν ἀκινητοῦσε; ἡ ἐλλειπὴς καὶ κακὴ τροφὴ τὸν εἶχε ἀποκάνει. Τὴν νύχτα ἔβλεπε ὀπτασίες ὅταν ἔκλεινε τὰ μάτια, κουρασμένος ἀπὸ τὸ ἐπιβεβλημένο φῶς, στὸ ὁποῖο δὲν κατώρθωσε νὰ συνηθίσῃ ἐδῶ καὶ δεκατέσσερις μῆνες.

Τὴν ἡμέρα συλλογιζόταν ἀδιάκοπα τὸ παρελθόν του, μὰ μὲ τόσες ἀόριστες ἀναμνήσεις ποὺ ἑνώμιζε ὅτι ἀναθυμᾶται τὴν ἱστορία ἑνὸς ἄλλου.

Θυμόταν τὴν ἐπάνοδό του στὸ μικρὸ γενέθλιο χωριό, ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη φυλάκισι γιὰ ἐπίθεσι καὶ τραυματισμό· ἡ φήμη του σ' ὅλη τὴν περιφέρεια, ἀνάμεσα στὸν ὄχλο τῶν πελατῶν τοῦ καπηλειοῦ τῆς πλατείας, ἦταν ἐνθουσιώδης γιὰ τὰ κα μώματά του : Τί λέει ἡ ἀγάπη τοῦ Ραφαὲλ ! Τὸ πιὸ ὡμορφο κορίτσι τοῦ χωριοῦ ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ γυναίκα του. περισσότερο ἀπὸ φόβο παρὰ ἀπὸ ἀγάπη· οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι τὸν κολάκευαν, τὸν ὠνόμαζαν βασοφύλακα καὶ ἐνεθάρρυναν τὴν βανασόστητά του γιὰ νὰ τοὺς ἐξυπηρετῇ στὶς ἐκλογές. Μὲ τὰ πιστόλι πάντα στὸ χέρι, ἦταν ὁ πραγματικὸς βασιλιᾶς τῶν βουνῶν· τρόμαζε τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀνθρώπους τῆς ξυλοκοπημένης μερίδος· μά, ἐπὶ τέλους αὐτοὶ κουρασμένοι, βρῆκαν ἕνα μπράβο γιὰ νὰ τὸν ξεκάνῃ. Κατάρα ! ἡ ἐπαγγελματικὴ τιμὴ κινδύνευε· ἔπρεπε νὰ τρίψῃ τὴν μύτη αὐτουνοῦ τοῦ ὑποκειμένου, ποὺ τοῦπερνε τὸ ψωμί του. Τοῦ ἔστησε καραοῦλι, τὸν πέτυχε μὲ μιὰ σφαῖρα, ποὺ τὸν πλήγωσε θανάσιμα. καὶ τὸν ἀποτελείωσε μὲ τὴν κάμα, γιὰ νὰ μὴ φωνάζῃ περισσότερο. Ἀποτέλεσμα : ἡ φυλακή, ἔπειτα ἡ καταδίκη . . .

Ὁ Ραφαὲλ δὲν ἦταν δειλός. Συλλογιζόταν τὸν Ζουάν Πορτέλα, τὸν Φραγκίσκον Ἐστεμπάν, τὸν γενναῖο, ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀντρειωμένους παλληκαράδες. τῶν ὁποίων τὰ μεγάλα κατορθώματα, τραγουδημένα στὴς ρομάντζες, τὸν ἐνθουσίαζαν πάντα.

Μερικὲς νύχτες ὅμως ἀναπηδοῦσε, σὰν στρωγμένος ἀπὸ κρύφιες σοῦστες, κι' ἡ ἀλυσσίδα κουδούνιζε ἀπαίσια ! Ἔσκουζε σὰν μικρὸ παιδί, καὶ ἀμέσως μετάνοιωνε γιὰ τὴν ἀνανδρία του, προσπαθώντας μάταια νὰ πνίξῃ τὴς κραυγές του. Ἦταν κάποιος ἄλλος ποὺ φώναζε μέσα του, ἕνας ἄγνωστος ποὺ φοβόταν καὶ ποὺ μυξόκλαιγε. Δὲν ἡσύχαζε παρὰ ἀφοῦ ἔπινε μισὴ ντουζίνα φλυτζάνια ἀπ' ἕνα ὕποπτο σκοῦρο ποτό, ποὺ μέσα στὴν φυλακὴ τὸ λέγανε καφέ.

Ἀπὸ τὸν πρῶτον Ραφαὲλ ποὺ ἐπιθυμοῦσε τὸν θάνατο γιὰ νὰ τελειώνῃ πιὸ γρήγορα, δὲν ἀπέμεινε παρὰ τὸ ἐξωτερικό. Ὁ καινούργιος ποὺ διαπλάστηκε μέσα σ' αὐτὸν τὸν τάφο, συλλογιόταν μὲ φρίκη, πὼς δεκατέσσερης μῆνες εἶχαν ἤδη περάσει. καὶ ὅτι ἀπαραιτήτως τὸ τέλος δὲν ἦταν μακρυά. Θὰ δεχόταν μ' ὅλη του τὴν καρδιὰ, νὰ κάνῃ ἐπὶ δεκατέσσερης μῆνες ἀκόμη αὐτὴ τὴν ἄθλια ζωή.

Ἔφθασε ἡ μέρα ποὺ τὸ τρομερὸ νέο ξέσπασε σὰν κεραυνός. Ὅλα εἶχαν τελειώσει στὴν Μαδρίτη. Ὁ θάνατος ἐρχόταν μὲ μεγάλα βήματα. Ὅταν ἕνας ὑπάλληλος τοῦ ἀνήγγειλε πὼς ἡ γυναίκα του, μὲ τὴν μικρὴ ποὺ γεννήθηκε στὸ διάστημα τῆς φυλακίσεώς του. γύρισε τριγύρω στὴν φυλακὴ καὶ ζητοῦσε νὰ τὸν δῇ, δὲν ἀμφέβαλλε πιά . . . Γιὰ ν' ἀφήσῃ τὸ χωριὸ θὰ πῇ πὼς τὸ πράγμα ἦταν βέβαιο.

Μὲ τὸ πιστόλι πάντα στὸ χέρι, ἦταν ὁ πραγματικὸς βασιλιᾶς τῶν βουνῶν.

Τὸν συμβουλέψανε νὰ ζητήσῃ χάρι, καὶ αὐτὸς κρεμάστηκε μὲ μανία σ' αὐτὴ τὴν ὀστατὴ ἐλπίδα ὅλων τῶν δυστυχισμένων. Μήπως ὄχι καὶ αὐτός ; Θὰ κόστιζε τόσο λίγο σ' αὐσώστη τὴν ζωή ! Ἦταν ζήτημα μιᾶς μικρῆς ὑπογραφῆς.

Καὶ ὅλους τοὺς μακάριους ἐπισκέπτες ποὺ ἐρχόντουσαν νὰ τὸν δοῦνε ἀπὸ περέργεια ἢ ἀπὸ καθῆκον : δεικηγόρους, παπάδες, δημοσιογράφους, τοὺς ρωτοῦσε τρέμοντας μὲ μιὰ φωνὴ παρακλητική, λὲς καὶ μποροῦσαν νὰ τὸν σώσουν :

— Τί φαντάζεστε ; Θὰ ὑπογράψῃ ;

Τὴν ἑπομένη, θὰ τὸν πάνε χωρὶς ἄλλο στὸ χωριό του, περιφρουρημένον καὶ δεμένον, σὰν ἕνα ἄγριο θηρίο ποὺ πηγαίνει στὸ σφαγεῖο. Ὁ δήμιος ἦταν ἤδη ἐκεῖ μὲ τὴς ἀποσκευές του. Ἡ γυναίκα του, περιμένοντας τὴν στιγμὴ τῆς ἐξόδου γιὰ νὰ τὸν δῇ, περνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς : ἦταν μιὰ γερὴ μελαχροινὴ κοπέλλα. μὲ παχειὰ χείλη, μὲ σμιχτὰ φρύδια, ποὺ βάδιζε σαλεύοντας τὴς παρδαλὲς φοῦστες της, ποὺ ἀνέβαινε μὲ δυνατὴ μυρωδιὰ σταύλου.

Ἦταν ἐντελῶς σαστισμένη ποὺ ἔρχεστο ἐκεῖ. Μέσα στὸ ἠλίθιο βλέμμα της, βιβλία κανεὶς πιότερη ἔκπληξι παρὰ πόνο, καὶ ἡ ἀπ τοῦ πιτσιρίκου ποὺ κρεμόταν στὸ πλάι στῆθος της, τὴν ἔκανε ποὺ καὶ ποὺ νὰ ἀναστενάζῃ.

«Θεέ μου, τί ντροπὴ γιὰ τὴν ἀκριβοκαμένη ! Τώζερα καλὰ πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ σκοτωθῇ λείωνε ἔτσι ! Θάταν καλλίτερο ἡ μπορῇ νὰ μὴ ἐρχόταν καθόλου στὸν κόσμο !»

Ὁ δεσμοφύλακας προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. "Ας τὸ πάρῃ ἀπόφαση ! Θὰ μποροῦσε ἀκόμη ὅταν θὰ χτίρευε νὰ συνεχίσῃ κανένεαν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τὴν ἔκανε πιὸ ἀστυχισμένη. Ἡ σκέψι αὐτὴ θάλεγε κανεὶς πὼς τὴν ἀναζωογονοῦσε· ἔφθασε μάλιστα στὸ σημεῖο νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὸν πρῶτο της ἄνδρα. ἕνα καλὸ παιδί, ποὺ ἀποτρόβεχτηκε ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ Ραφαὲλ, καὶ ποὺ τώρα τὴν ἀποσίαζε στὸ χωριὸ καὶ στὰ χωράφια, σὰν νὰ μὴν νὰ τῆς πῇ κατι.

— "Οχι ! δὲν λείπουν θέβαια, αἰ ἄνθρωποι στὸν κόσμο,—ἔλεγε ἐκείνη μὲ τρεμάμενη φωνὴ παθώντας νὰ χαμογελάσῃ. Μὲ εἶμαι κακὴ χριστιανή, κι' ἂν πάρω κανέναν ἄλλον, θέλω νὰ γίνῃ μπροστὰ στὴν ἐκκλησία.

Παρατηρώντας τὸ ἐκπληκτο βλέμμα τῶν παπᾶ καὶ τῶν φρουρῶν, ἐπανῆλθε στὴν πραγματικότητα, καὶ τὰ δεδισμένα δάκρυα της ἀρχίσανε καὶ πάλιν νὰ τρέχουν.

Τὸ νέο ἔρθασε ὅταν ἄρχισε νὰ συμφωνῇ. Ἡ χάρις εἶχε ὑπογραφῆ. Ἡ κυρία αὐτὴ ποὺ ὁ Ραφαὲλ φανταζόταν πὼς τὴν ἔλεπε κάθε στὴν Μαδρίτη ἀνάμεσα σ' ὅλη τὴν λαμπρότα τοῦ παλατιοῦ, σὰν μιὰ μαντόνα πάνω στὰ ἄμβωνα, νικημένη ἀπὸ τὴς παρακλήσεις καὶ τὰ τηλεγραφήματα, ἀπήλλασσε αὐτὸν ἀπὸ τὸ τὸν κατάδικο :

Ἡ χάρις εἶχε ἕνα καταπληκτικὸ ἀντίκτυπο σ' ὅλη τὴν φυλακή, λὲς καὶ ἐσήμαινε τὴν ἀπολυσι κάθε φυλακισμένου.

— Πρέπει νὰ χαίρεσαι, ἔλεγε ὁ δεσμοφύλακας στὴν γυναίκα τοῦ καταδίκου· σὰν ἄντρας τὴν χάρι. δὲν θὰ σκοτώσουν τὸν ἄντρα σου· δὲν θὰ μείνῃς χήρα.

Ἡ νεαρὴ γυναίκα στάθηκε σιωπηλή. Μέσα στὴν σκέψι της θάλεγε κανεὶς πὼς ἀπεφασίζονταν ἀργὰ-ἀργὰ μερικὲς ἰδέες ποὺ τρομοθοῦσε ν' ἀπομακρύνῃ.

— Καλά ! εἶπεν ἐκείνη, μὲ γαλήνη, καὶ πότε θὰ βγῇ ἀπὸ τὴν φυλακή ;

— Νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν φυλακή ; . . . Βέβαια καλά ; Ποτέ ! Πρέπει νάναι ἀυχαριστημένη ποὺ ἔσωσε τὴν ζωή του. Θὰ πάῃ στὰ κάτω γα, στὴν Ἀφρική, καὶ ἐτσι νέος καὶ ὑγιὴς ποὺ εἶναι. θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ ἄλλα πολλὰ χρόνια !

Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἡ γυναίκα τοῦ κατάδικου ἔκλαψε μ' ὅλη τὴν καρδιά· μὰ ἄλλοτε ἀπὸ ἀπόγνωσι, ἀπὸ λύσσα· ἡ λύπη δὲν ἔπαιζε κανένα ρόλο στὰ δάκρυά της αὐτά.

— Ἔλα, κυρά, ἔλεγε ὁ πατᾶς, νεφρικός. Μὴ προκαλεῖς τὸν Θεό. Τοῦ ἔσωσε τὴν ζωή, καταλαβαίνεις ; Δὲν εἶναι πιὰ κατάδικασμένος σὲ θάνατο . . . Καὶ σὺ παραπονιέσαι ἀκόμη ;

Ἡ γυναίκα ἔπαυσε νὰ κλαίῃ. Τὰ μάτια της ἀστράψανε μὲ μιὰ ἔκφρασι μίσους.

— Καλά ! ἂς μὴ τονὲ σκοτώσουν· ἐγὼ χαίρομαι γι' αὐτό. Ἔχει σωθῆ· μὰ ἐγὼ τί θὰ ἀπογίνω ; . . .

Κι' ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ σιγή, πρόσθεσε μὲ λυγμοὺς ποὺ τράνταζαν τὴν μελαψὴ καὶ ὑγερὴ σάρκα της :

— Τώρα, ἡ καταδικασμένη εἶμαι γω !

Β. ΜΠΛΑΣΚΟ—ΙΜΠΑΝΙΕΖ

(1) Τὸ διήγημα αὐτὸ γράφτηκε στὴν ἐποχὴ ποὺ βασίλευε ἡ Μαρία-Χριστίνα, μητέρα τοῦ Ἀλφόνσου XIII.

Ἕνα αἰσθηματικὸ ἀριστούργημα τοῦ Ἰβὰν Τουργκένιεφ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

[Τὰ προηγούμενα. — Καλοκαίρι τοῦ 1840. Ὁ νεαρὸς Νιμίτρι Πάβλοβιτς Σανίν, βρίσκεται περαστικὸς στὴν Φραγκφούρτη, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν Ἰταλία στὴν Ρωσσία. Ἐκεῖ γνωρίζεται μὲ μιὰ οἰκογένεια Ἰταλῶν ζαχαροπλαστῶν, ποὺ ἔχουν μιὰ κόρη ἐξαιρετικῆς καλλονῆς, τὴν Τζέμμα· αὐτὴ εἶναι ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν γεομανὸ ἐμπορο-ϋπάλληλο Κλέμπερ. Σὲ μιὰ ἐκδρομὴ ποὺ κάνουν δίοι μαζί, κάποιος γερμανὸς ἀξιωματικὸς προσβάλλει τὴν Τζέμμα, καὶ ὁ Σανὶν τὸν καλεῖ εἰς μονομαχίαν, ποὺ λήγει ἄνευ ἀπευκταίου].

19. (Ἡ συνέχεια).

Καὶ μόνο ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ ἔδειχνε τὸν πόνο της ἡ κ. Ἐλεονώρα, μποροῦσε κανεὶς νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν ἦταν γεννημένη σὲ βορεινὸ κλίμα.

— Πῶς θὰ κύτταζε τὴν ἐργασία του στὸ κατάστημα, ὁ Κλέμπερ, ἂν μονομαχοῦσε μὲ τοὺς πελάτες του; Δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ κανεὶς τέτοιο πρᾶγμα. Καὶ τώρα πρέπει νὰ τὸν διώξουμε; Μὰ πῶς θὰ ζήσουμε; Ἡ Τζέμμα εἶνε πολὺ καλὸ κορίτσι, μ' ἀγαπᾷ πολύ, μὰ εἶναι ἀγόριστο κεφάλι, εἶναι δημοκράτισσα, περφρονεῖ τὴν γνώμη τῶν ἄλλων. Μόνο σεῖς μπορεῖτε νὰ τῆς γυρίσετε τὸ κεφάλι.

— Ἐγώ, κυρία Ἐλεονώρα!

— Μάλιστα, μόνο σεῖς. . . μόνο σεῖς: Γι' αὐτὸ ἰσα-ἴσα ἤρθα: δὲν μποροῦσα νὰ σκεφθῶ καλλίτερο πρᾶγμα. Ξέρετε τόσο πολλὰ κι' εἶστε τόσο καλὸς νέος. Τὴν ὑπερασπισθήκατε καὶ θὰ σᾶς ἀκούσῃ. Πρέπει, ἀφοῦ ἐκινδυνεύσατε τὴ ζωή σας γι' αὐτήν. Σᾶς παρακαλῶ! Ἐγὼ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ κάμω τίποτε. Θὰ τῆς δώσετε νὰ καταλάβῃ πὼς μὲ τὴν ἀπόφασί της καταστρέφει καὶ τὸν ἑαυτό της κι' ὅλους μας. Ἐσώσατε μιὰ φορὰ τὸν γυιό μου, σώσετε τώρα καὶ τὴν κόρη μου. Ὁ Θεὸς σᾶς ἔστειλε. . . Εἶμαι ἕτοιμη νὰ πέσω στὰ πόδια σας. . .

Ἔχε σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κάθισμά της καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ γονατίσῃ. Ὁ Σανὶν τὴν ἠμπόδισε.

— Κυρία Ἐλεονώρα! Τί κάνετε, γιὰ τὸ Θεό!

Ἐκείνη τοῦ ἅρπαξε τὰ χέρια σπασμωδικά.

— Μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε; Θὰ πεθάνω ἐδῶ, μπρὸς στὰ μάτια σας.

Ὁ Σανὶν δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ κάμῃ. Πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἔμπλεκε μὲ Ἰταλίδα παρεκνευμισμένη.

— Θὰ κάμω ὅ,τι θέλετε, εἶπε, θὰ μιλήσω στὴν δεσποινίδα Τζέμμα. . .

Ἡ Ἐλεονώρα ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς.

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τί. . .

— Ἀ! μὴν ἀρνεῖσθε, μὴν ἀρνεῖσθε! εἶπε ἡ Ἐλεονώρα με κλαψιάρικη φωνή. Μοῦ ἔχετε δώσει τὸ λόγο σας.

— Σᾶς εἶπε καθαρὰ καὶ ξάστερα πὼς δὲν θέλει νὰ πάρῃ τὸν Κλέμπερ; ἐρώτησε ὁ Σανὶν ὕστερα ἀπὸ λίγη σιωπή.

— Ὦ! τὄκοψε σὰν μὲ μαχαῖρι. Ὁλόμοια ὁ μπαμπᾶς της. Δὲν εἶναι εὐκολη.

— Λίτη; . . .

— Ναί, ναί! Εἶναι ὅμως καὶ ἄγγελος. Θὰ σᾶς ἀκούσῃ. Θὰ κάνῃ ὅ,τι τὴν συμβουλεύσετε. Θέλετε; τώρα ἀμέσως; "Ω! ἀγαπητέ μου ἀξιε Ρῶσσε! Πάρετε τὴν εὐχὴ μιᾶς μάνας καὶ δόστε μου λίγο νερό.

Ὁ Σανὶν τῆς ἔδωσε ἕνα ποτῆρι νερὸ καὶ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ πάῃ εὐθὺς στὸ σπίτι της. Ἐπῆγε ἔως τὸ δρόμο καὶ γυρίζοντας πίσω στὸ δωμάτιό του, ἔμπλεξε τὰ χέρια του.

— Καὶ τώρα, σκέφθηκε, πῶς θὰ ξεμπλέξω ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά! Πάω νὰ τὰ χάσω.

Δὲν ἐδοκίμασε νὰ προσέξῃ λίγο μέσα του γιὰ νὰ καταλάβῃ τί ἔτρεχε. Πραγματικῶς τὸ κεφάλι του σφύριζε. Μέσα ὅμως στὸν ἀνεμοστρόβιλο τῶν διαφόρων ἐντυπώσεων, αἰσθημάτων καὶ ἀτελειώτων σκέψεων, ἔπλεκε ἡ εἰκόνα τῆς Τζέμμας, ἡ εἰκόνα αὐτὴ ποὺ εἶχε χαραχθῆ βαθειὰ στὴ μνήμη του τὴν περασμένη νύχτα, τὴ νύχτα ἐκείνη τὴ γεμάτη ἠλεκτρισμό, σ' ἐκεῖνο τὸ σκοτεινὸ παράθυρο, κάτω ἀπὸ τὴν ἀτελείωτη ἀστροφεγγιά.

Ὁ Σανὶν ἐπλησίασε μὲ δήματα ἀναποφάσιστα στὸ σπίτι τῆς χήρας Ροζέλλι. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Τί θάλεγε στὴν Τζέμμα; Πῶς θὰ τῆς μιλοῦσε; Μπῆκε στὸ σπίτι ὄχι ἀπὸ τὸ κατάστημα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν κουφὴ πόρτα, καὶ ἀντάμωσε τὴν Ἐλεονώρα στὸ πρῶτο μικρὸ δωμάτιο. Ἐκείνη εὐχαριστήθηκε ποὺ τὸν εἶδε, ἦταν ὅμως καὶ λίγο ἀνήσυχη.

— Σᾶς ἐπερίμενα, σᾶς ἐπερίμενα, εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή. Βρίσκεται στὸν κῆπο, πηγαίνετε. Προσέξετε, σὲ σᾶς βασίζομαι.

Ὁ Σανὶν διευθύνθηκε στὸν κῆπο.

Ἡ Τζέμμα καθότανε πάνω σ' ἕναν πάγκο καὶ διάβαζε ἀπὸ ἕνα πανέρι τὰ πὸ ὄμορφα κεράσια ποὺ τάβαζε σ' ἕνα πιάτο. Ὁ ἥλιος ἦταν χαμηλὰ· ἐκόντευε ἑφτὰ ὧρες καὶ μέσα στὴς πλάγιες ἀκτίνες ποὺ ἐγέμιζαν τὸν μικρὸ κῆπο τῆς κ. Ροζέλλι, ὑπῆρχε περισσότερη ποφφύρα παρὰ χρυσός. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μόλις ἤκουε κανεὶς τὸ ἀγὸ καὶ σὰν τεμπέλικο ψιθύρισμα τῶν φύλλων, τὸ σύντομο βούϊσμα κάποιας καθυστερημένης μέλισσας ποὺ σερόνταν ἀπὸ ἄνθος σὲ ἄνθος, καὶ τὴ μονότονη καὶ ἀκούραστη φωνὴ κάποιου μακρυσμένου τρυγονιοῦ.

Ἡ Τζέμμα φοροῦσε τὸ ἴδιο ἐκεῖνο καπέλλο ποὺ εἶχε καὶ στὴν ἐκδρομὴ τοῦ Σοντέν. Ἐκύτταξε τὸν Σανὶν κάτω ἀπὸ τὸ χαμηλωμένο μπόρ τοῦ καπέλλου της κι' ἔσκυψε ξανὰ στὸ πανέρι.

Ὁ Σανὶν ἐπλησίασε βραδύνοντας, χωρὶς νὰ θέλῃ τὸ βάδισμα καί. . . καὶ δὲν ἤβρε τίποτε ἄλλο καλλίτερο νὰ πῇ, παρά:

— Γιατὶ διαλέξατε αὐτὰ τὰ κεράσια;

Ἡ Τζέμμα δὲν διάστηκε ν' ἀπαντήσῃ.

— Μ' αὐτὰ ἐδῶ, εἶπε, τὰ πὸ ὄμορφα, θὰ κάνουμε γλυκό, καὶ μὲ τ' ἄλλα θὰ γίνουν γλυκύσματα· ξέρετε; ἐκεῖνα τὰ στρογγυλὰ ποὺ πουλοῦμε.

Ἔνόσω ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Τζέμμα ἔσκυψε ἀκόμα πὸ κάτω τὸ κεφάλι της, καὶ τὸ δεξί της χέρι, ποὺ βαστοῦσε δυὸ κεράσια ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα, ἔμεινε στὸν ἀέρα, ἀνάμεσα στὸ πανέρι καὶ στὸ πιάτο.

— Μπορῶ νὰ κάτσω κοντά σας; ἐρώτησε ὁ Σανίν

— Μάλιστα.

Ἡ Τζέμμα συμμαζεύθηκε λίγο γιὰ νὰ τοῦ κάμῃ θέσι στὸν πάγκο. Ὁ Σανὶν ἐκάθισε κοντά της.

— Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω; ἐσκέπτετο.

Ἡ Τζέμμα τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν στενοχώρια.

— Χτυπηθήκατε σήμερα σὲ μονομαχία, εἶπε μὲ ζωηρότητα γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ τὸ ὡραῖο της κατακόκκινο πρόσωπο. Καὶ ὅμως τὸ ὡραῖο της κατακόκκινο πρόσωπο. Καὶ ὅμως εἴστε τόσο ἥσυχος! Ὥστε ἐσεῖς δὲν γνωρίζετε τὸν κίνδυνο;

— Παραντόν. . . Δὲν ἐκινδύνευσα διόλου. Ἡ δουλειὰ ἐτελείωσε χωρὶς κανένα δυσάρεστο.

— Ὄχι. ὄχι, μὴν τὸ λέτε· δὲν θὰ μὲ γελάσετε. Ὁ Πανταλεόνε μοῦ τὰ εἶπε ὅλα.

— Νὰ ἕνας μάρτυς ἄξιος ἐμπιστοσύνης! Μ' ἐσύγκοινε μὲ μπρούντζινο ἀνδριάντα;

— Μπορεῖ νὰ ἦναι κωμικὲς ἡ φράσεις ποὺ μεταχειρίζεται, τὰ αἰσθήματά του ὅμως. . . Κι' αὐτὰ τὰ κάματε ἐξ αἰτίας μου, γιὰ μένα. . . Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ.

— Σᾶς βεβαιώνω, δεσποινὶς Τζέμμα. . .

— Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω, ἐπανέλαβε ὕστερα ἀπὸ λίγη διακοπὴ βλέποντάς τονε κατὰ πρόσωπο.

Ἔπειτα γύρισε τὸ πρόσωπό της.

Βλέποντάς την, ὁ Σανίν, ἔλεγε μέσα του ὅτι δὲν εἶχε δῆ ὡς τότε ὅμοιο πρόσωπο, οὔτε ἐδοκίμασε ποτὲ ἐντύπωσι σὰν κ' αὐτὴ ποὺ ἔνοιωθε τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Πήγαινε νὰ μιλήσῃ. . .

Μιὰ σκέψι σὰν ἀστραπὴ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του. «Καὶ ἡ ὑπόσχεσί μου;»

— Δεσποινὶς Τζέμμα. . . εἶπε ὕστερα ἀπὸ σύντομο δισταγμό.

— Τί πρᾶγμα;

Ἀντὶ νὰ γυρίσῃ πρὸς τὸ μέρος του ἐξακολουθοῦσε νὰ διαλέγῃ τὰ κεράσια.

— Ἡ μητέρα σας δὲν σᾶς εἶπε τίποτε γιά... γιά. . .

— Γιὰ ποιὸ πρᾶγμα;

— Γιὰ μένα.

Ἡ Τζέμμα ἔρριψε ἀπότομα μέσα στὸ πανεράκι τὸ κεράσι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της.

— Σᾶς ὡμίλησε; ἐρώτησε κ' αὐτή.

— Ναί.

— Καὶ τί σᾶς εἶπε;

— Μοῦ εἶπε ὅτι. . . ὅτι ξαφνικὰ πήρατε τὴν ἀπόφασι ν' ἀλλάξετε τοὺς πρώτους σκοπούς σας.

Τὸ κεφάλι της Τζέμμας ἔγειρε ξανὰ καὶ χάθηκε ὅλως διόλου κάτω ἀπὸ τὸ καπέλλο της. Δὲν ἐφαινότανε πιὰ παρὰ ὁ λαιμός της, σὰν τὸ κοτσάνι ἑνὸς μεγάλου λουλουδιοῦ.

— Τοὺς σκοπούς μου; Τί σκοπούς;

— Τῆς σκέψεις σας... σχετικῶς πρὸς τὸ μέλλον σας. . .

— Δηλαδή; . . . θέλετε νὰ πῆτε γιὰ τὸν Κλέμπερ;

— Μάλιστα.

— Ἡ μαμά σᾶς εἶπε πὼς δὲν θέλω νὰ πάρω τὸν Κλέμπερ;

— Μάλιστα.

Ἡ Τζέμμα ἔκαμε κάποια κίνησι. Τὸ πανεράκι γλύστρησε, ἔπεσε, καὶ μερικὰ κεράσια κυλίσανε κάτω. Πέρασε ἕνα λεπτό, ἔπειτα ἕνα ἄλλο. . .

— Καὶ γιατὶ σᾶς τοῦπε αὐτό; εἶπε τέλος.

Ὅπως καὶ πρίν, ὁ Σανὶν δὲν ἔβλεπε πιὰ παρὰ τὸ λαιμό της. Τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε πὸ γρήγορα.

— Γιατί; . . . Μά. . . ἐπειδὴ, σὲ τόσο λίγο διάστημα, γίνηκαμε φίλοι, ἐπειδὴ μοῦ ἐδείξατε κάποια ἐμπιστοσύνη, ἡ μητέρα σας ὀκέφθηκε ὅτι μποροῦσα νὰ σᾶς δώσω κάποια χρήσιμη συμβουλὴ καὶ ὅτι θὰ μπορούσατε νὰ τὴν ἀκούσετε.

Τὰ χέρια τῆς Τζέμμας ἐκύλησαν ἀργὰ στὰ γόνατά της. . . Ἤοχισε τώρα νὰ διορθώνῃ τοὺς τύπους τῆς ρόμπας της.

— Τί συμβουλὴ θὰ μοῦ δώσετε, κύριε Νιμίτρι; ἐρώτησε ὕστερα ἀπὸ λίγη σιωπή.

Ὁ Σανὶν ἔβλεπε τὰ δάχτυλα τῆς Τζέμμας ποὺ τρεμοπαίζαν πάνω στὰ γόνατά της.

— Δὲν ἐδιόρθωνε τὴν ρόμπα της παρὰ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή της. Ὁ Σανὶν ἔβαλε ἡσυχα τὸ χέρι του ἐπάνω στὰ τρεμουλιάσματα δάχτυλά της.

— Τζέμμα, εἶπε, γιατὶ δὲν μὲ βλέπετε;

Ἐκείνη ἔρριψε πίσω της ζωηρὰ τὸ ψάθινο καπέλλο της καὶ κάρφωσε ἀπάνω του τὰ μάτια της, γεμάτα εὐγνωμοσύνη καὶ ἐμπιστοσύνη. Ὅτως καὶ πρίν, Ἐπρόμενε τὴν ἀπάντησί του.

Μὰ ὁ Σανὶν ταράχθηκε ἢ μᾶλλον θαμβώθηκε χυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸ πρόσωπό της: μὲ τὸ ἠλιοσίλειμμα ἔλαμπε περισσότερο κ' ἀπ' τὸ φῶς.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Αἰσθηματικὰ διηγήματα — PIERRE VALDAGNE

ΕΝΑΣ ΕΝΟΧΟΣ

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ὁ Κάρολος Περὸν δὲν ἐβγῆκε, ὅπως πάντοτε, ἀπὸ τὸ σπίτι του στὴς ὀχτώ, γιὰ νὰ μεταβῇ στὸ γραφεῖο του.

Μία ἐλαφρὰ ἀδιαθεσία τὸν ἐκράτησε κλεισμένο μέσα.

Καθισμένος, λοιπόν, ἀπέναντι στὴν γυναίκα του ἐπαιρνε τὸ πρόγευμά του.

Σὲ λίγο ἐμπῆκε μέσα ἡ ὑπηρέτρια κι' ἔφερε τὸ ταχυδρομεῖο.

Ἦταν δυὸ γράμματα καὶ τὰ δυὸ γιὰ τὴν γυναίκα του, τὴν Ζωρζέττα, τὴν ὄμορφη καὶ χαριτωμένη γυναικούλα του.

Γιὰ τὸν ἴδιον τὸν Κάρολον Περὸν δὲν ὑπῆρχε τίποτε στὸ ταχυδρομεῖο, γιατὶ αὐτὸς τὴν ἀλληλογραφία του ἐσυνήθιζε νὰ τὴν παίρνῃ στὸ γραφεῖο του . . .

Ὁ Περὸν κάμνοντας χρῆσι τῶν συζυγικῶν δικαιωμάτων του, ἐπῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ὑπηρετρίας τοὺς δυὸ φακέλλους.

Ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ ἑνὸς ἀπ' τοὺς δυὸ φακέλλους καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν γυναίκα του τῆς ἔδωσε τὸ γράμμα :

— Σοῦ γράφει ἡ μητέρα σου, εἶπε στὴν Ζωρζέττα, δίνοντάς της τὸ γράμμα.

Ὁ δεύτερος φάκελλος ὅμως ἦτο πιὸ χονδρός. Καὶ ἡ διεύθυνσις ἦτο γραμμένη στὴν γραφομηχανή.

— Ποιος σοῦ γράφει σὲ γραφομηχανή, Ζωρζέττα ; ἐρώτησε ὁ Κάρολος περίεργος καὶ λιγάκι σκανδαλισμένος, τὴν γυναίκα του.

Ἤρκεσεν ἡ ἐρώτησις αὐτὴ γιὰ νὰ ξεσπάσῃ τὸ συζυγικὸ δράμα.

Ἡ Ζωρζέττα ἐκοκκίνισε, ἐταράχθηκε, ἔτρεψε ἐπάνω στὸ κάθισμά της, ἔχασε διὰ μιᾶς τὰ λόγια της.

Ὁ Κάρολος Περὸν μὲ ὑψωμένη τώρα τὴν φωνή, ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησί του :

— Πές μου, Ζωρζέττα, τίνος εἶναι αὐτὸ τὸ γράμμα . . . Θέλω χωρὶς ἄλλο νὰ μάθω . . .

— Μὰ Κάρολε . . . . ἔκαμε δειλὰ ἡ Ζωρζέττα.

— Δὲν ἔχει μὰ καὶ ξεμά, ἐθρυχθῆκε τώρα ὁ Κάρολος Περόν. "Ἂν δὲν μοῦ πῆς ἀμέσως καὶ καθαρὰ ἀπὸ ποῦ σοῦ ἔρχεται αὐτὸ τὸ γράμμα. τότε θὰ τ' ἀνοίξω νὰ μάθω μόνος μου . . .

— Κάρολε ! . . . σὲ βεβαιώνω . . . ὅτι αὐτὸ τὸ γράμμα . . . δὲν εἶναι γιὰ μένα . . . εἶπε μὲ μισὴ φωνὴ ἡ δυστυχισμένη ἡ Ζωρζέττα.

⁂

Ὁ Κάρολος Περὸν ὅμως γελᾷ τώρα εἰρωνικῶς.

— Ἄστα αὐτά, κυρία μου, δὲν περνάνε σ' ἐμένα . . . , εἶπε ἐκρηξιεμένος ὁ σύζυγος.

Τὸ σαρκαστικὸ ὅμως αὐτὸ γέλοιο καὶ ὁ ἄγριος τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Καρόλου Περὸν ἐκνευρίζει τὴν Ζωρζέττα :

— Ἔ ! λοιπόν, ἀφοῦ θάζεις στὸν νοῦ σου βρωμιές τότε θὰ σοῦ πῶ ἀπὸ ποῦ προέρχεται τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ γιὰ ποιὸ πρόσωπο προορίζεται γιὰ νὰ ἡσυχάσῃς.

»Τὸ γράμμα, λοιπόν, αὐτὸ εἶναι κάποιας φίλης μου καὶ διευθύνεται σὲ μένα, γιατὶ ἐκείνη φοβᾶται ν' ἀλληλογραφῇ ἀπ' εὐθείας μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ τῆς γράφει...

Ὁ εἰλικρινὴς τόνος, μὲ τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ ὁμολογία αὐτὴ τῆς Ζωρζέττας κατευνάζει λιγάκι τὸν Κάρολον Περόν.

— Ἔλα, τῆς λέγει, μὴν παραφέρεσαι κι' ἐσύ, μὴ θυμώνεις. Θὰ ἐξηγηθοῦμε ἥσυχα καὶ ἀσαφῶς.

— Αὐτὸ ἐπιθυμῶ κι' ἐγώ, λέγει ἔντονα ἡ Ζωρζέττα. "Αν ἀνοίξῃς αὐτὸ τὸν φάκελλο. θὰ ἰδῇς ὅτι περιέχει ἕναν ἄλλον χωρὶς διεύθυνσι.

— Μὰ τότε αὐτὸ ποὺ λές δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ὁ δεύτερος φάκελλος, χωρὶς ἐπιγραφή, δὲν ἀπευθύνεται σ' ἐσένα, παρετήρησε ὁ Κάρολος Περόν, ὁ ὁποῖος ἐξήφθη ἑκ νέου.

— Κάρολε ! ἐφώναξε τότε ἡ Ζωρζέττα, βαθειὰ πειραγμένη ἀπὸ τὸν ἄμεσον πιὰ ὑπαινιγμὸ τοῦ συζύγου της.

— Τότε πές μου καθαρὰ κι' ἀνοιχτὰ γιὰ ποιὸ πρόσωπο προορίζεται ὁ δεύτερος φάκελλος ; ἀπήντησε ὁ Κάρολος Περόν.

— Μὰ ἀντιλαμβάνεσαι, ὑποθέτω, πολὺ καλὰ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ αὐτὸ πιὸ ἀνοιχτά.

— Φοβᾶσαι μήπως προδώσω τὴν φίλη σου στὸν ἄνδρα της ;

— Καθόλου, ἀλλὰ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ σοῦ ἀνακοινώσω ἕνα ξένο μυστικό . . .

— Πές μου τότε τοὐλάχιστον ἂν τὴν γνωρίζω ἐγὼ αὐτὴ τὴν φίλη σου . . .

— Τὴν γνωρίζεις, ἀλλὰ ὄχι πολύ, λιγάκι μονάχα . . .

— Τότε δίχως ἄλλο, θὰ εἶναι πολὺ φίλη σου ἐσένα. ἀφοῦ ἀναλαμβάνεις νὰ τῆς κάνῃς τὸν μεσάζοντα στοὺς ἐνόχους ἔρωτάς της. . . .

Ἡ Ζωρζέττα δὲν συγκρατεῖται πλέον κι' ἐπάνω στὴν ὀργή της. τῆς ξεφεύγει τ' ὄνομα τῆς φίλης της :

— Πρόκειται γιὰ τὴν Ἀντριέν . . . Νά, ποὺ σοῦ τῶπα . . .

— Τί ; Ποιός ; ποιά ; Τί εἶπες ; βρυχᾶται καὶ οὐρλιάζει ὁ Κάρολος Περόν, κατακόκκινος καὶ μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τῆς κόγχες τους.

— Ἡ Ἀντριέν, σοῦ εἶπα, ἀπαντᾷ ἔκπληκτη ἡ Ζωρζέττα.

— Ἡ Ἀντριέν ;

— Μάλιστα ἡ Ἀντριέν, ἡ Ἀντριὲν Πικάρ.. Μὰ τί ἔπαθες ; Τί ἔχεις ; Γιατὶ κάνεις ἔτσι σὰν τρελλός ; . . .

— Πῶς τὴν ἔπαθα ! Ἀκοῦς ἐκεῖ ! . . .

Καὶ μὲ μιὰ βίαιη χειρονομία ὁ Κάρολος Περὸν ἀνοίγει τὸν φάκελλο καὶ διαβάζει τὸ ἐσώκλειστο γράμμα.

— Ὁ Πῶλ Μόρρ ! φωνάζει, μόλις ἔριξε τὰ μάτια στὴν ὑπογραφή. Ἤμουν βέβαιος ! Δὲν ἠξέρω κτῆνος ! . . .

⁂

Ἡ ὀργὴ καὶ ἡ παραφορὰ τοῦ Καρόλου ἔφτασε τότε τὰ μάτια τῆς Ζωρζέττας ἡ ἀπορία δὲ τὴν πραγματικότητα. Ἐνιόησε πιὰ τὰ πάντα.

Ἀχουμπισμένη τώρα στὸν μπουφέ, τὸν κοιτᾶει καὶ αὐτὴ ὁλόκληρη ἀπὸ τὴν ταραχή της.

Ὁ Κάρολος Περὸν σκουπίζει τὴν ἀνωφέρεια τοῦ ποὺ ἐγέμισεν ἀπὸ ἱδρῶτα. Φαίνεται ἀρκετὰ ἀριολεκτικῶς συντριμμένος.

Τί εἶπε ; Τί ἔκαμε ; Δὲν μπορεῖ νὰ θυμηθῇ σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴν ὀργή του νὰ μιλῇ μονάχος του.

Ἡ Ζωρζέττα τραβᾶει τὴν ἀπόφασί μὲ τοῦ ἀπαντᾶ ἀπὸ τὴν ἄκρη :

— Εἶπες ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ εἴπῃς ἐπροτιμοῦσες νὰ μὴν τὸ ἀκούσῃς ; Ἐκαλάβαινα . . . Μὰ τί εἶπες ! . . .

— Ζωρζέττα, ἀγάπη μου, καλὴ μου Ζωρζέττα μου, κλαίει μὲ λυγμοὺς ἡ ἀπόκρισις τοῦ ἀνδρὸς τῆς. Ἐπρόσεξες πολὺ τὴν ἀνοιχτὴ καὶ ἡ περιφρόνησις ἐκείνη ἡ ὁποία ἀπὸ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τῆς ἐπιδείκνυε.

Τὴν πτῶσι ἡ ἀγκαλιάζει.

Ἡ ἀγκαλιάζει. Ἐπρόσεξες πολὺ τὴν ἀγάπη τοῦ. Καὶ αἰσθάνεσαι ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ . . .

Ἡ Ζωρζέττα δὲν συγκρατεῖται πλέον:—Πρόκειται γιὰ τὴν Ἀντριέν..

Ἡ Ζωρζέττα δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀγάπη τοῦ. Καὶ αἰσθάνεσαι ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ . . .

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἕνα ζωντανὸ εἴδωλο!
Μιὰ ὑποβλητικὴ φωτογραφία τῆς Μπέσσυ Λωβ.

ΕΝΑΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΣ ΦΑΚΙΡΗΣ

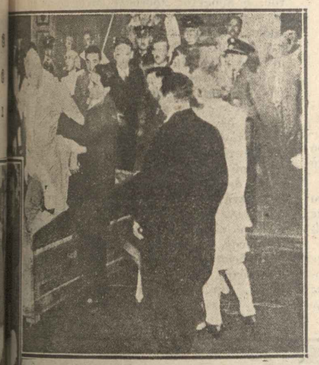

Ὁ Τὸ-Κά, ἕνας γερμανὸς φακίρης, προκαλεῖ τὴν γενικὴν περιέργειαν στὴν Βιέννη. Ἡ ἔναντι φωτογραφία μᾶς τὸν παρουσιάζει ἑτοιμαζόμενον νὰ μπῇ στὸ φέρετρον, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ σὲ λειθαργικὴ κατάστασι 8 ὁλόκληρες μέρες.
Ἄνω: Ἡ ἀνάστασις τοῦ φακίρη ἔπειτα ἀπὸ τὸν ὅλημερο ὕπνο του, χωρὶς ἀέρα καὶ χωρὶς τροφή. Ἡ ἀδυναμία του ἦτο τοιαύτη, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του.

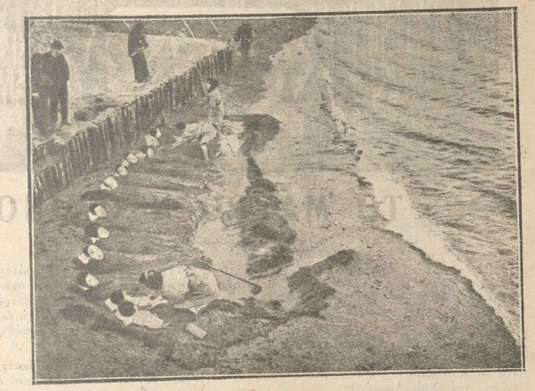

Καλλυντικὰ λουτρὰ εἰς τὴν παραλίαν τῆς νήσου Κνουσοῦ τῆς Ἰαπωνίας. Αἱ θεραπευόμεναι γυμνώνονται καὶ σκεπάζονται τελείως μὲ ὑγρὴ ἄμμο, ἡ ὁποία δίδει εἰς τὸ δέρμα μίαν ἐξαιρετικὴν λαμπρότητα.

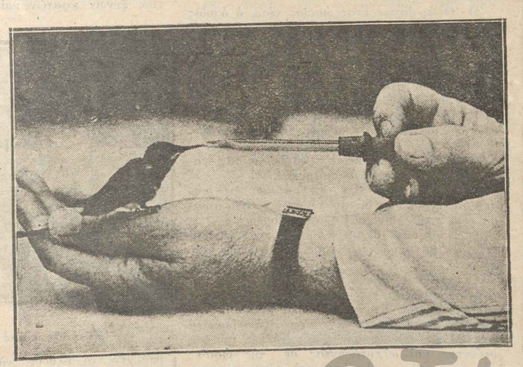

Πῶς τρέφεται μὲ τὸ σταγονόμετρο ἕνα νεογέννητο κολύβριο εἰς τὸν Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Βερολίνου.

Ὅλοι οἱ Ἰάπωνες εἶναι λάτρεις τοῦ ἀθλητισμοῦ, ἰδιαιτέρως ὅμως ἀγαποῦν τὰ πατροπαράδοτα γυμνάσματά τους. Ἰδοὺ ὁ κ. Ματσουκοῦσι Κογιάμα, Γενικὸς εἰσαγγελεύς, ἐξασκούμενος εἰς τὸ τόξον.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ γερμανικοῦ καταδρομικοῦ «Ἔμδεν» χαιρετᾶ τὴν ἀρχηγίναν μιᾶς φυλῆς τῶν Μαορὶ τῆς Νέας Ζηλανδίας μὲ τὸν ἐγχώριον τρόπον διὰ προστριβῆς τῆς ρινός.

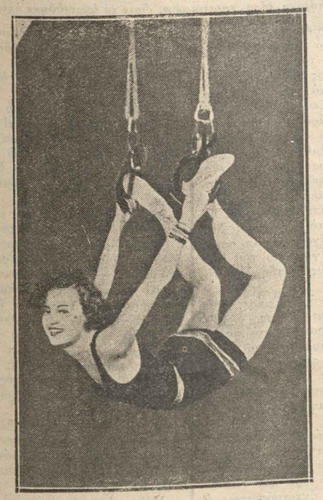

Ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ ὀφείλει τὴν πλαστικότητα καὶ τὴν εὐκινησία της στὴν γυμναστική. Ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία τὴν δείχνει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα της γυμνάσματα.

Ὑπαίθριο ἰουδαϊκὸ σχολεῖο στὴν Παλαιστίνη, ὅπου ἔγιναν τελευταίως ἡ ἀντιεβραϊκὲς ταραχὲς καὶ σφαγές. Ὁ διδάσκαλος εἰς τὸ βάθος.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

Η ταινία αὐτὴ εἶναι παρμένη ἀπὸ τὴν περίφημη ὄπερα-κομὶκ τοῦ Ὠμπέρ, ἐσκηνοθετήθη ἀπὸ τὸν Βίκτωρα Τζάνσον, καὶ εἶναι παραγωγῆς τῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας «Σοῦπερ Φίλμ».

Τοὺς χειριστέρους ρόλους παίζουν ὁ Χάρρυ Λίντκε (Ὀρὰς ντὲ Μασαρένα), ἡ Βέρα Σμίτερλοφ (Ἀντζέλα), καὶ ὁ Χὰνς Ζοὶκεμαν (κόμης ντὲ Σαὶν-Λουκάρ).

Ἡ ὑπόθεσις ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ Ὀρὰς ντὲ Μασαρένα ἦτανε ἀκόλουθος εἰς τὸ προξενεῖο τῆς δημοκρατίας τοῦ Μορέα, τῆς ὁποίας πρόξενος ἦτανε ὁ κόμης ντὲ Σαὶν-Λουκάρ.

Ὁ Ὀρὰς ἦτανε ἕνας ὡραῖος νέος, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία στὶς γυναῖκες, ἐν πρώτοις γιατὶ τὶς πρόσεχε καὶ ἔπειτα γιατὶ χόρευε θαυμάσια. Ἔλεγαν γι' αὐτὸν ὅτι θὰ ἔφθανε ἀσφαλῶς εἰς τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα τοῦ διπλωματικοῦ σταδίου καὶ μὲ τὸ μέσο τῶν γυναικῶν θὰ διορίζονταν μιὰ μέρα πρεσβευτής.

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ὁ Ὀρὰς πῆγε νὰ ἰδῇ τὸν κ. ντὲ Σαὶν-Λουκάρ, καὶ ἤβρε τὸν προϊστάμενό του πολὺ στενοχωρημένο.

— Σὲ τί μπορῶ, κύριε πρόξενε νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος; ἔκανε ὁ ἀκόλουθος.

— Λοιπόν, νά, εἶπε, ἑτοιμάζομαι νὰ διαπραγματευθῶ ἕνα δάνειο τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπαραίτητο στὴ Δημοκρατία τοῦ Μορέα.

— Βασισθῆτε σὲ μένα, κύριε πρόξενε, νομίζω ὅτι θὰ μπορέσω νὰ σᾶς βοηθήσω ἐν προκειμένῳ.

Ὁ πρόξενος, ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια, τοῦ ἦλθε ἡ ἐπιθυμία νὰ γελάσῃ, γιατί, ἂν καὶ ὁ ἀκόλουθός του ἦτανε ἀφοσιωμένος στὴς γυναῖκες, ἦτανε ὅμως λιγώτερο στὴ δουλειά του. Περνώντας διαρκῶς τὴς νύχτες του χορεύοντας καὶ φλερτάροντας μὲ τὴς ὡραῖες νέες τῆς πόλεως, ἐρχότανε τὸ πρωὶ στὸ προξενεῖο μὲ τρομερὸ πονοκέφαλο καὶ μὲ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ κοιμηθῇ. Παρὰ τὴν συσσώρευσι τῶν χαρτιῶν ἐπάνω στὸ γραφεῖο του καὶ τὰ ἐπείγοντα γράμματα εἰς τὰ ὁποῖα ὤφειλε ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Ὀρὰς χασμουριότανε διαρκῶς, καὶ μιὰ μέρα μάλιστα, ὑπέκυψε στὴν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία του νὰ κοιμηθῇ, καὶ ἔπεσε ἐπάνω στὸν καναπέ του.

Ἤτανε δυθυμότερος σὲ τόσο βαθὺ ὕπνο ὥστε, οἱ ὑπάλληλοι οἱ ὁποῖοι μετέφεραν τὸ γραφεῖο του σὲ ἄλλο δωμάτιο, τὸν κουβάλησαν μὲ τὸ κάθισμά του μέσ' σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ ἔβαζαν τὰ ἔπιπλα χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ. Φυσικά, αὐτὴ ἡ Ἱστορία διεδόθη εἰς τὴν πόλι καὶ τὴν ἔμαθε πολὺ γρήγορα ὁ πρόξενος, ὁ ὁποῖος, αὐτὴ τὴ φορά, φώναξε τὸν ἀκόλουθό του γιὰ νὰ τοῦ τὰ ψάλλῃ ἀπὸ τὴν καλή.

Βρέθηκε ὅμως μπροστά σ' ἕνα νέο ὁ ὁποῖος ἔκανε ὅτι δὲν ἤξευρε τί ἤθελεν ἀπ' αὐτόν, καὶ ὁ ὁποῖος ἀπαντοῦσε γελώντας σ' ὅλες τὴς παρατηρήσεις τοῦ προϊσταμένου του.

Τότε ὁ πρόξενος ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ εἶπε στὸν Ὀρὰς ὅτι τὸν ἀτέλιε. γιατὶ ἡ ὑπηρεσίες του εἶχον γίνει πρὸ πολλοῦ περιττάι.

Ἡ ἀπώλεια αὐτὴ ἦτανε, γιὰ πολλὰ ὡραῖα νάτια, πραγματικὴ καταστροφή, καὶ ἐκείνη ποὺ λυπήθηκε ζωηρότερα γιὰ τὴν ἀναχώρησί του ἀκολούθου ἦτανε ἀκριβῶς ἡ Ἀντζέλα, ἡ κόρη τοῦ προξένου.

Μὲ τὸ νὰ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ προξενεῖο ὁ Ὀρὰς δὲν εἶχε ἀλλάξει ζωή: ἐξακολουθοῦσε νὰ γλεντᾷ τρελλά, καὶ σύχναζε, ὅπως στὸ παρελθόν, σ' ὅλους τοὺς χοροὺς τῆς πόλεως. Ἀλλὰ ἕνα βράδυ, στὸ χορὸ τῶν Πρεσβειῶν στὸν ὁποῖον εἶχε πάει, ἐλκύσθηκε ἀπὸ ἕνα ντόμινο τόσο χαριτωμένο, ὥστε ἐρωτεύθηκε ἀμέσως τρελλά. Ὁ Ὀρὰς ἔλεγε τὰ ἴδια πράγματα σ' ὅλες τὴς γυναῖκες, ἀλλὰ τὴν φορὰ αὐτή, εἶχε ὕφος σοβαρότερο ἀπὸ τὴς ἄλλες μέρες, καὶ πρὸς μέγαν σκανδαλισμὸν τῶν ἄλλων κυριῶν, αἱ ὁποῖαι κατρίνιζαν ἀπὸ τὴν ζήλεια των, χόρευε ὅλη τὴ βραδυὰ μὲ τὸ μαῦρο ντόμινο, τὸ ὁποῖον ἀρνήθηκε νὰ τοῦ πῇ τὸ ὄνομά του.

Αὐτὸ τὸ μυστήριο ἔκανε τὸν ἐρωτευμένο μας ἀκόμα πιὸ τρελλό, καὶ ὁ Ὀρὰς ὁρκίσθηκε νὰ μάθῃ ποιὸ ὄμορφο προσωπάκι κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὴ μαύρη βελουδένια μάσκα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. ντὲ Σαὶν-Λουκάρ εἶχε ἐξακολουθήσει τὴν δουλειά του, τὴς ὑπομονητικὲς προσπάθειές του στοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ξένων κρατῶν καὶ τοὺς εἶχε πάρει τὴν ὑπόσχεσι νὰ ἔλθουν νὰ ὑπογράψουν, τὴν ἐπαύριον, εἰς τὸ προξενεῖο, τὸ δάνειον τὸ ὁποῖον θὰ ἔσωζε τὴν πατρίδα του. Τὴν ἐπαύριον ὅταν ξύπνησε, ὁ πρόξενος δὲν σκέφθηκε παρὰ ἕνα πρᾶγμα: νὰ πάῃ νὰ πάρῃ τὴν περίφημη σύμβασι ποὺ εἶχε βάλει τὴν προηγουμένη μέρα μέσα σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του. Μὲ κατάπληξι ὅμως εἶδε ὅτι τὸ συρτάρι ἦτανε ἄδειο: ἡ περίφημη σύμβασι εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ἂν εἶχε ὁ πρόξενος πολλὲς τρίχες στὸ κεφάλι του, θὰ τὴς ξερίζωνε ἀσφαλῶς μιὰ-μιά, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τέτοιος φόβος. Ἐνεῖχε γίνει τὸ διπλωματικὸ αὐτὸ ἔγγραφο; Μὲ τί μοῦτρα θὰ ἔβλεπε τοὺς ξένους ἀντιπροσώπους ὅταν θὰ ἐρχότανε στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ βάλουν τὴν ὑπογραφή τους κάτω ἀπὸ τὸ δάνειο;

Ἐνῷ ὁ πρόξενος ἐστριφογύριζε μέσα στὸ γραφεῖο του, ἐντελῶς ἀπογοητευμένος, ὁ Ὀρὰς, ὁ ὁποῖος ἀναπαυότανε ἡδονικὰ στὸ κρεβάτι του, ἔλαβε, μὲ ἕνα γραμματάκι τοῦ μαύρου ντόμινου, τὴν περίφημη σύμβασι ποὺ εἶχαν κλέψει ἀπὸ τὸ προξενεῖο. Καὶ τὸ μαῦρο ντόμινο τοῦ ἔδωνε τὴν συμβουλὴ νὰ πάῃ τὸ ἔγγραφο στὸν κ. ντὲ Σαὶν-Λουκάρ, τὸν πρῶην προϊστάμενό του.

Ὁ Ὀρὰς ξαναθάρρεψε ἀμέσως καὶ δὲν ἔχασε τὸν καιρό του. Μόλις ντύθηκε, πήδησε σ' ἕνα αὐτοκίνητο, καὶ ἔφθασε στὸ προξενεῖο, μὲ τὴν σύμβασι στὸ χέρι, τὴν ὥρα ποὺ ἔμπαιναν στὸ προξενεῖο οἱ ξένοι ἀντιπρόσωποι· ὁ πρόξενος μόλις συγκρατήθηκε γιὰ νὰ μὴ σφίξῃ ἐπάνω στὴν καρδιά του τὸν πρῶην ἀκόλουθό του, μολονότι ἐξελλάγη πολὺ βλέποντας τὴν σύμβασι στὰ χέρια τοῦ Ὀράς. Δὲν ἔπεσε ὅμως καιρὸ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, οἱ ξένοι ἀντιπρόσωποι ὑπέγραφαν πανηγυρικῶς τὸ δάνειο τῆς Δημοκρατίας τοῦ Μορέα.

Ἐλκύσθηκε ἀπὸ ἕνα ντόμινο τόσο χαριτωμένο, ὥστε τὸ ἐρωτεύθηκε ἀμέσως τρελλά

Αὐτὸ δὲν ἦτανε παρὰ ἡ πρώτη ἐπιτυχία τοῦ Ὀράς. Ἡ δεύτερη δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ. Ὁ πρόξενος δὲν ἀγνοοῦσε ὅτι ἡ κόρη του γαποῦσε τὸν ὡραῖο νέο, ἤρνεῖτο ὅμως ἀπόλυτα νὰ τοῦ τὴν δώσῃ σὲ γάμο, γιατὶ τὴν ὑπηρεσία τὴν ὁποίαν ὁ ἀκόλουθός του Ὀράς εἶχε ἀναλάβει πάλι τὰ καθήκοντά του τοῦ εἶχε προσφέρει, δὲν εἶχε ἀκόμα ἀρκετὰ ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν.

Ἡ Ἀντζέλα, ἡ κόρη τοῦ κ. Σαὶν-Λουκάρ, ματαίως ἐπενέβη κοντὰ στὸν πατέρα της καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσί του, ὁ πρόξενος προέβαλε πάντα ἄρνησι στὶς αἰτήσεις της, ὁ Ὀρὰς θὰ νοιώσῃ μὲ ἕνα τρόπο. Ὁ πρόξενος, εἶχε ἐπιφυλαχθῆ νὰ ἀποστῇ σὲ μιὰ τελετή, ἄκου θὰ ἐκφωνοῦσε ἕνα μεγάλο λόγο, ἐμποδίσθηκε ὅμως, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἤτανε μιὰ καταστροφὴ γιὰ τὸ στέλεχός του καὶ τὴν ἐπόλμησί του, ἂν ὁ Ὀρὰς δὲν ἀφιστάνε ἐκεῖ. Χάρις στὸ μαῦρο ντόμινο, τοῦ ἄπιστου ὀνόμα δὲν ἤξευρε ἀκόμα, μπόρεσε νὰ ἀποβασε τὸν λόγο τοῦ κ. ντὲ Σαὶν-Λουκάρ, τὸ ὁποῖον τὸ μαῦρο ντόμινο εἶχε κρύψει στὴ θῆκη τοῦ καπέλλου τοῦ νέου.

Ὁ ἀκόλουθος ἔσωσε ἔτσι τὴν κατάστασι καὶ κατήγαγε μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία στὴν ἀπόδοσι διάσκεψη τῶν πρεσβευτῶν.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ κ. ντὲ Σαὶν-Λουκάρ εἶχε μποροῦσε ν' ἀρνηθῇ τὴν κόρη τοῦ στὸν νέο καὶ ἔδωσε τὴν συγκατάθεσί του χωρὶς καὶ μιὰ λύπη.

Ἡ Ἀντζέλα ἦτανε καταχαρούμενη, ἀλλὰ ὅμως νὰ τῆς κάνῃ ὁ Ὀρὰς ἕνα δῶρο: — Πρέπει νὰ μοῦ ὁρκισθῆτε, Ὀρὰς, ὅτι θὰ ξεχάσετε ὅλες τὴς ἄλλες γυναῖκες καὶ γνωρίσατε.

— Τ' ὁρκίζομαι, εἶπε ὁ Ὀρὰς.

— Ὅλες; ἐπέμεινε ἡ Ἀντζέλα.

— Ὅλες, ἐβεβαίωσε ὁ νέος.

Μόλις ὅμως ὁ Ὀρὰς εἶχε κάνει αὐτὸν τὸν ὅρκο καὶ πῆρε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ μαῦρο ντόμινο, γράμμα ἑπαπτικό ποὺ τοῦ ἔστειλε συνέντευξι. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, συνοδευόμενος σὲ μιὰ ἐσπερίδα τὸ χαριτωμένο μαῦρο ντόμινο.

Ματαίως τὸ ἐρώτησε καὶ προσπάθησε νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ ἐνιγμὸ τοῦ.

Αἰσθανόταν κάποια ταραχὴ μπροστὰ στὴ γυναῖκα αὐτή, ἀκριβῶς σὰν νὰ ἔφοβοῦνε μπροστὰ στὴν μνηστή του.

Ἐν τούτοις ὁ Ὀρὰς ἦτανε τίμιος νέος καὶ εἶχε παρὰ ἕνα λόγο, καὶ, ἐπειδὴ τὸν ἔδωσε τὸ σεσι στὴν Ἀντζέλα, ἔκρεπε νὰ τὸν κρατήσῃ.

Ζήτησε ἀπὸ τὸ μαῦρο ντόμινο ἕνα ἀξιόπιστο φιλί, τονίζοντας ὅτι ἦτανε ἕνα ἀξιόπιστο ἀποχαιρετιστήριο φιλί, γιατὶ ἔφευγε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὴν ἀγαπημένη μὲ τὴν ὁποίαν θὰ μοιραζόταν τὴν ζωή.

— Ἐν τούτοις, εἶπε, θέλω νὰ σᾶς ἐξηγήσω γιὰ ὅλες τὴς καλοσύνες ποὺ εἶχε νὰ σοῦ κάνῃ ὁ κύριος Ὀρὰς ἐνῶ ἤμουν ἐδῶ. Ἔσεῖς μοῦ ξαναδώσατε τὴ θέσι μου καὶ ἐσεῖς ἐπίσης μοῦ δώσατε τὴν ἀφορμὴ νὰ ἀγαπήσω τὴν Ἑλλάδα.

Ἀπὸ τὴν ἀγωνία μου ἀπὸ τὴν ὁποία ἤμουν ἐβγαλε τὴ δεύτερη φορὰ τὸ μαῦρο ντόμινο, ἡ κόρη τοῦ κ. Σαὶν-Λουκάρ ἔνιωσε ἀμέσως ἀπὸ τὴ μαύρη βελουδένια μάσκα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. ντὲ Σαὶν-Λουκάρ εἶχε ἐξακολουθήσει τὴν δουλειά του, τὴς ὑπομονητικὲς προσπάθειές του στοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ξένων κρατῶν καὶ τοὺς εἶχε πάρει τὴν

Ὁ ΦΑΛΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ὁ καθηγητὴς Κάρολος Πέτερ, ὅστις συνέγραψε διάφορα συγγράμματα κοινωνιολογικά, ἐφαρμόζει ἓν ἀπὸ τὰ τελευταῖα του συγγράμματα εἰς μίαν εἰδικὴν μελέτην περὶ τῶν ἀρετῶν, τὰς ἁπλὰς δέον νὰ ἔχῃ ἕνας σύζυγος διὰ νὰ θεωρῆται πρότυπον συζύγου.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ φανταστῇ κανεὶς πόσας ἀπαιτήσεις ἔχει ἀπὸ τὸν δυστυχισμένον αὐτὸν ἄνθρωπον. Ἀρκεῖ μόνον νὰ εἴπωμεν ὅτι κατὰ τὸν γάλλον καθηγητὴν ἕνας σύζυγος διὰ νὰ θεωρῆται πρότυπον συζύγου πρέπει νὰ ἔχῃ, ὅτε πολλὰ ὅτε λίγα 143 προσόντα! Φυσικὰ δὲ ἤτο ἀδύνατον νὰ τὰ ἀναφέρωμεν ὅλα, ἀλλὰ δημοσιεύομεν ἁπλῶς μικρὸν ἀπόσπασμα ἑνὸς κεφαλαίου τοῦ συγγράμματος:

«Διὰ νὰ θεωρεῖται ἕνας ἄνδρας πρότυπον συζύγου πρέπει μεταξὺ ἄλλων νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπιδιορθώνῃ ὅ,τι τυχὸν χαλάσῃ μέσα εἰς τὸ σπίτι του ὅσον ἀφορᾷ τὸ νερό, τὸ ἠλεκτρικό, τὸ γκάζ, πρέπει νὰ ξεύρῃ νὰ ἀνάβῃ φωτιά, νὰ μαγειρεύῃ ἂν παραστῇ ἀνάγκη, νὰ ἔχῃ νοσοκομειακὰς γνώσεις, νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ σκοτώνῃ τὰ κουνούπια, τὴς μῦγες, νὰ ξεύρῃ νὰ μαστάρῃ, νὰ ἰπαλώνῃ, νὰ νταντεύῃ παιδιά, νὰ πλένῃ ροῦχα, νὰ σκουπίζῃ».

Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὸν οἰκιακὸν βίον, ἀλλὰ ὅσον ἀφορᾷ τὴν διανοητικότητα καὶ τὴν αἰσθηματολογίαν αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Γάλλου καθηγητοῦ εἶναι ἀναρίθμητοι.

Πρέπει νὰ εἶναι ὑπομονητικός, νὰ εἶναι μεγαλόψυχος, νὰ συγχωρῇ πάντοτε, νὰ σέβεται τὴν σύζυγόν του, νὰ τὴν ἀγαπᾷ, νὰ εἶναι εὐπρὸς μὲ τὴν πενθερά· τον. . . ἔστω, καὶ ἂν αὐτὴ εἶναι μέγαιρα, νά. . . νά. . . νά. . .

Ἤδη ἀναμένεται ἀγωνία, ἰδίως ἀπὸ τὸν γυναικεῖον κόσμον, ἡ νέα διατριβὴ τοῦ κ. Πέτερ, ἡτις θὰ πραγματεύεται τὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ ἡ ἰδανικὴ σύζυγος, ἐν κρίνομεν δὲ ἐξ ὅσων εἴδαμε παραπάνω δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ὁ γάλλος καθηγητὴς θὰ ἔχῃ διπλασίας ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὴν γυναῖκα.

Καὶ διερωτώμεθα: δὲν εἶναι ἀποκαρδιωτικὸν αὐτὸ δι' ὅσους κλίνουν ὑπὲρ τοῦ ἐγγάμου βίου;

Ε.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

Μ' ἐρωτᾷς ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστριῶν σου ἂν πρόκειται νὰ καταργηθῇ ἡ μόδα τῶν κομμένων μαλλιῶν καὶ καθὼς ἀκριβῶς ἔρχομαι ἀπὸ τὴ Ντωδῶ, μπορῶ νὰ σοῦ δώσω ὅλας τὰς τελευταίας πληροφορίας σύμφωνα μὲ τὴν προσωπική μου ἀντίληψι.

Λοιπόν, ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ τρομοκρατηθοῦν ὅσες ἐκ τῶν Ἑλληνίδων ἐθισίσαν τὰ μαλλιά τους εἰς τὸν βωμὸν τῆς Μόδας, διότι ἀσφαλῶς δὲν θὰ ξαναγυρίσουμε ἐποχὲς στὰ μακρυὰ μαλλιά. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἀντιδροῦν εἰς αὐτὸ ὅλες ἡ καπελλοῦδες, διότι τὸ καπέλλο στέκεται τόσο πιὸ καλὰ σ' ἕνα κουρεμένο κεφαλάκι, ἐπειτα ἡ ἴδιες ἡ κυρίες δὲν ἐννοοῦν πλὴν νὰ ὑποδουλωθοῦν σὲ φουρκέτες, κτενάκια καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἀφήσουν τὰ μαλλιά τους νὰ μακρύνουν. Θέλετε καὶ ἄλλο ἀκόμη; Μιὰ ἀριστοκράτις Παρισινὴ ποὺ δὲν εἶχε ἀποφασίσῃ ὡς τώρα νὰ θυσιάσῃ τὰ ὡραῖα της μαλλιὰ ἐπὶ τέλους τὸ ἀπεφάσισε καὶ καθὼς ἡ κυρία αὐτὴ θεωρεῖται ὡς διαιτητὴς τῆς κομψότητος, μποροῦμε νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὰ κομμένα μαλλιὰ θὰ διατηρηθοῦν ὁλόκληρον τὸν χειμῶνα.

Συνηθίζονται λιγάκι μακρύτερα ἢ μᾶλλον ὀλίγ μακρύτερα, ἀλλὰ πλέον φλοῦ στὴς φυσιογνωμίες ποὺ πηγαίνουν, ἀλλὰ συνηθίζονται καὶ ἐντελῶς πλὰ μὲ φαρδειὲς καὶ πατικομένες ἀντοκλασίν.

Τὸν χειμῶνα θὰ ἰδοῦμε καὶ μισὰ βελόσια ποὺ κολακεύουν πολύ.

Παρίσι. Σεπτέμβριος Vivian Gretor

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

Κοσμικὴ Ἐπιστήμη - Ἐστία - Μόδα

Η ΒΡΕΦΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

Μιὰ Ἀγγλικὴ παροιμία λέγει: Ὁ ἄνθρωπος εἶτε κακὸς εἶτε καλὸς σχηματίζεται ἀναλόγως τοῦ τί αἰσθάνεται, ἐνῷ εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὸ λίκνον του.

Ὅσο καὶ ἂν σᾶς φαίνεται αὐτὸ ὑπερβολικὸν εἶναι ἐν τούτοις ἀποδεδειγμένο καὶ ἡ περισσότερες μητέρες ποὺ ἔτυχε νὰ ἀποκτήσουν πολλὰ παιδιὰ τὸ ἔχουν παρατηρήσῃ.

Τὸ βρέφος μολονότι δὲν μπορεῖ ἀκόμη νὰ ὁμιλήσῃ αἰσθάνεται καὶ ἀντιλαμβάνεται ὅλα ὅσα γίνονται τριγύρω του, γι' αὐτὸ πολὺ συχνὰ τὸ βλέπομεν νὰ ἐξωτερικεύῃ τίς οἷδε ποιάς σκέψεις του μὲ ἀνάρθρους κραυγάς, μὲ γέλοια, μὲ κλάμματα.

Ἀλλὰ ἡ πλέον ἐπικίνδυνος στιγμὴ εἶναι ἡ

Εἶναι πάλιν στὴ μόδα τὰ βέλα πού σκεπάζουν τὸ μισὸ πρόσωπο.

στιγμὴ ποὺ τὸ βρέφος ἀρχίζει νὰ ἐκφράζεται. Τότε χρειάζεται μεγάλη καὶ ἄγρυπνος ἐπίβλεψις καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐπεμβαίνῃ εἴτε ἡ μητὲρ εἴτε ὁ μπαμπᾶς διὰ νὰ στέρῃσῃ σὲ κάτι μιὰ εἴτε ὁ μπαμπᾶς διὰ νὰ στέρῃσῃ σὲ κάτι ποὺ δὲν πρέπει, προβάλλων τὴν ἄστοχον δικαιολογίαν: «Ἂς το τὸ κακόμενο, θὰ ἔχῃ σὰν μεγαλώσῃ τόσες ἀπογοητεύσεις, ὥστε ἂς μὴ τὸ δυσαρεστοῦμε ἀπὸ τώρα».

Αὐτὴ εἶναι πολὺ ἐσφαλμένη ἀντίληψις διότι πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι τὸ βρέφος ποὺ θὰ συναντήσῃ ἀντίστασιν εἰς τὰ καπρίτσια του θὰ συνηθίσῃ νὰ εἶναι σὰν μεγαλόσῃ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ δὲν θὰ τὸν κυριαρχοῦν οὔτε πάθη οὔτε κακαὶ ἕξεις.

Μὲ αὐτὰ ὅλα δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα αὐστηροὶ μὲ τὰ βρέφη. Κάθε ἄλλο! νὰ εἴμεθα αὐστηροὶ μὲ τὰ βρέφη. Κάθε ἄλλο! ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μὲ σταθερότητα, ὥστε νὰ τοὺς δίδομε νὰ καταλαβαίνουν ὅτι δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ὑποχωρήσωμεν προκειμένου νὰ γίνῃ ἐκεῖνο ποὺ πρέπει. Ὥστε νὰ μὴ ξεχνᾷ μιὰ μητέρα ὅτι ὁ χαρακτὴρ ἑνὸς ἀνθρώπου μορφώνεται ἀπὸ τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν καὶ φέρει αὐτὴ ὁλόκληρον τὴν εὐθύνην διὰ τὸν χαρακτῆρα αὐτόν.

ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἡ ὁμορφιὰ τοῦ γυναικείου χεριοῦ ἐξαρτᾶται κατὰ πολὺ ἀπὸ τὴν περιποίησι τῶν νυχιῶν. Γι' αὐτὸ δὲν εἰμεθα πάντοτε ὑποχρεωμένες νὰ καταφύγωμε στὴν μανικιουρίστα. Ἀρκεῖ νὰ διαθέτωμε ὀλίγα λεπτὰ κάθε μέρα.

Συχνά, τὰ δάχτυλα δὲν ἔχουν ὅμορφο σχῆμα, εἶτε εἶναι πολὺ λεπτά, εἶτε αἱ κλειδώσεις πολὺ χονδραί. Ἰδοὺ πῶς μπορεῖτε νὰ διορθώσετε τὰ μικρὰ αὐτὰ μειονεκτήματα.

Κάθε φορὰ ποὺ γλένετε τὰ χέρια σας, τὴν στιγμὴ τοῦ σαπουνίσματος, πέρνετε μὲ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν δείκτην τοῦ ἑνὸς χεριοῦ σας ἕνα-ἕνα τὰ δάχτυλα τοῦ ἄλλου, καὶ σφίξτε τα σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸ νύχι ὡς τὴν βάσι, ὅπως κάνετε ὅταν βάζετε τὰ γάντια σας.

Ἔπειτα μὲ τὸ ἕνα χέρι κάμετε τὸ ἴδιο γιὰ τὸν καρπὸ τοῦ ἄλλου χεριοῦ.

Τὸ μασάζ αὐτό, ποὺ πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνετε κάθε φορὰ ποὺ πλύνεσθε, ἀπαλύνει τὴν ἐπιδερμίδα, λεπτύνει τὸ σχῆμα τοῦ χεριοῦ, καὶ κάνει τὰ δάχτυλα κανονικά.

Μπορεῖτε νὰ συμπληρώσετε τὴν περιποίησι αὐτή, ἐπαναλαμβάνουσα κάθε βράδυ τὸ μασάζ, μὲ τὸν τρόπο ποὺ περιγράψαμε προηγουμένως, ἀλλὰ χρησιμοποιοῦσα καὶ μιὰ κρέμα.

Ἂν προσθέσετε δὲ σ' ὅλα αὐτὰ καὶ τὴν χοῦσι λιπαρῶν γαντιῶν (γκὰν γκρὰ) καθ' ὅλην τὴν νύκτα, τότε τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι καταπληκτικά. Τὰ γάντια αὐτά, φυσικά, πρέπει νὰ εἶναι εὐρύχωρα γιὰ νὰ ἐπιτρέπουν τὴν κανονικὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, διότι ἄλλως τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἀντίθετον τοῦ προσδοκωμένου.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Λοῦγα Ὀ-γκρατάν. — Δόσεις διὰ 4 — 5 ἄτομα: 8 αὐγά, 300 δράμια γάλα, 4 κουταλὲς βούτυρο, 4 κουταλὲς ἀλεῦρι, 1 φοῦχτα τυρὶ παρμεζάνα τριμμένο, ἁλάτι, πιπέρι, μοσχοκάρυδο.

Ἐκτέλεσις: Βράζομε τὰ αὐγὰ σφιχτά, τὰ καθαρίζομε καὶ τὰ κόβομε στενὲς λουρίδες ἀφοῦ κρυώσουν. Ὕστερα ἑτοιμάζομε μιὰ τηχτὴ σαλάτα μπεσαμέλ μὲ τὰ ὑλικὰ ποὺ ἀναφέραμε καὶ κατὰ τὸν γνωστὸν τρόπον καὶ ρίχνομε ἀπ' αὐτὴν σ' ἕνα σκάφος. Τοποθετοῦμε τὰ αὐγά, σκεπάζομε μὲ τὴν ὑπόλοιπη σάλτσα καὶ στέλνομε εἰς τὸν φοῦρνον 10 — 15 λεπτὰ τῆς ὥρας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γεώργ. Π. Ι., Ἐνταῦθα. — Χρησιμοποιήσατε κρέμαν Χαϊελίνην καὶ μπορεῖ γιαντίνην Κοτό.

Εἰκοσαέτιδα Κηφισσιά. — Ἐμαντεύσατε τὴν ἀπάντησίν μου σχετικῶς μὲ τὸ βάψιμο τῶν μαλλιῶν, ὁποιοδήποτε τὸ λιγώτερο βλαβερὸ εἶναι νὰ κάψετε ἕνα κομμάτι κερχυμπάρι, καὶ ἀφοῦ νὰ χρησιμοποιήσετε βούτυρο τὸ σὲ δαφνόλαδο.

Φοῦλαν Α. Μ. — Δὲν γνωρίζω ἐτοίμους στηθοδέσμους. Τὸ ὀχτὸ πρόσωπο γίνεται ζωηρὸ μόνον μὲ καλὴ δίαιτα, μὲ καθαρὸ ἀέρα, μὲ γυμναστικὴ καὶ μὲ λίγο σίδηρο.

Σ. Β. Θεσσαλονίκη. — Τὰ πρόσωπα ποὺ παρουσιάζουν ἐφίδρωσιν μετὰ τὴν κρέμαν, σημαίνει ὅτι δὲν δέχονται κανένδς εἴδους κρέμαν καὶ τότε προτιμήσατε κάποιο νερὸ, ἐπὶ παραδείγματι Λὰ-Ἰνοβά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἱστορικὴ Ἐπιθεώρησις

Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΠΟΙΝΕΣ ... ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ἡ ποινὴ τῆς «Μπαγκέττας».—Ὅταν ἐξυλοκοποῦντο μὲ μουσικὴν ὑπόκρουσιν στρατιωτικῶν θουρίων.— Τὸ μουντζούρωμα καὶ τὸ κάψιμο.—Σχοινισμός.— Θαλάσσια λουτρὰ μὲ τὸ σταυνί.— Τὸ παλούκωμα.— Ἀκρωτηριασμοί.— Βασανιστήρια καὶ φρικαλεότητες.— Ξυλοκόπημα μέ ... λαβὲς λογχῶν ...

Ἕνα ἀπὸ τὰ θλιβερώτερα κεφάλαια τῆς παγκοσμίου Ἱστορίας εἶναι, ἀσφαλῶς, τὸ κεφάλαιο ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὴν Στρατιωτικὴν Δικαιοσύνην. Μέχρι πρὸ δύο αἰώνων ἀκόμη, φαντασθῆτε ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένας νόμος, κανένας κανονισμὸς σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον νὰ ἐπιβάλλωνται ἡ πειθαρχικὲς ποινὲς στοὺς στρατιῶτες. Δὲν ὑπῆρχαν παρὰ «ἔθιμα». Ἔθιμα σκληρά, ἔθιμα ἀπάνθρωπα ποὺ φέρνουν ρίγος φρίκης σὲ ὁποιον τὰ διαβάζῃ.

Ἀξίζει νὰ ρίξωμε μιὰ ματιὰ σ' αὐτά.

≈≈

Μιὰ ἀπὸ τὴς συνηθέστερες στρατιωτικὲς ποινὲς μέχρι πρὸ τριῶν αἰώνων, ἦταν ἡ «μπαγκέττες».

Ἡ ποινὴ αὐτὴ — στὴν ὁποίαν ὑπεβάλλοντο ὄχι μόνον ἄνδρες ἀλλὰ καὶ γυναῖκες, γιατὶ καθὼς εἶναι γνωστὸν καὶ γυναῖκες παρακολουθοῦσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ στρατεύματα στὸν πόλεμο — ἐξετελεῖτο ὡς ἑξῆς:

Ἡ «πειθαρχικὴ δημοιρία» στὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνατεθῆ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ποινήν, ἐτοποθετεῖτο σὲ δυὸ γραμμές, κάθε στρατιώτης της δὲ κρατοῦσε στὸ χέρι ἀπὸ μιὰ μπαγκέττα. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὴς δυὸ αὐτὲς γραμμὲς περνοῦσε ὁ κατάδικος, μὲ γυμνὸ τὸ στῆθος καὶ τοὺς ὤμους, τὴν ὥραν δὲ ποὺ περνοῦσε, κάθε στρατιώτης τοῦ κατάφερνε ἕνα τρομερὸ χτύπημα μὲ τὴν μπαγκέττα ποὺ κρατοῦσε. Ἡ παρέλασις αὐτὴ τοῦ καταδίκου, κάτω ἀπὸ τὴς μπαγκέττες ποὺ τὸν πληγώναν μὲ τ' ἀλύπητα χτυπήματά τους, γινόταν τόσες φορὲς σὲ ὅσες εἶχε καταδικασθῆ. Γιὰ νὰ μὴν ἀκούγωνται δὲ τὰ βογγητά του, ἐνῷ ἐξετελεῖτο ἡ ποινὴ μιὰ «μπάντα» ἔπαιζε δυνατὰ διάφορα στρατιωτικὰ θούρια.

Ἡ ποινὴ αὐτὴ ἦταν ἐν χρήσει στὴν Ἀγγλία, στὴν Γερμανία, στὴν Πρωσσία καὶ στὴν Ρωσσία μέχρι πρὸ ἑνὸς αἰῶνος, δὲν ἐθεωρεῖτο δὲ καθόλου ἐξευτελιστική, καὶ τὴν ἐπέβαλλαν στὸ παραμικρὸ φταίξιμο.

Τὸ ἴδιο δὲν συνέβαινε ὅμως καὶ στὴν Γαλλία. Ὁ στρατιώτης ποὺ τὴν εἶχε ὑποστῆ, ἐθεωρεῖτο ἀτιμασμένος. . . Ἕνας μόνος τρόπος ἐξιλασμοῦ του ὑπῆρχε: νὰ περάσουν ἀπὸ πάνω του, σὲ ἐπίσημη φυσικὰ πάλι τελετή, τὴν σημαία. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἐθεωρεῖτο ὅτι εἶχε τελείως συγχωρηθῆ, καὶ ἀπαγορευόταν νὰ τοῦ θυμίζουν τὴν ἀτιμωτικὴ τιμορία ποὺ εἶχεν ὑποστῆ. Ὅποιος τολμοῦσε νὰ τοῦ τὴν ὑπενθυμίσῃ, ἐτιμωρεῖτο μὲ τὴν ἴδια ποινή.

≈≈

Ἄλλη τιμωρία ποὺ συνειθίζόταν στὴν ἴδια αὐτὴ ἐποχὴ ἦταν τὸ μουντζούρωμα τοῦ προσώπου, ἢ τὸ κάψιμό του μὲ διάφορα καυστικὰ ὑγρά! . . .

≈≈

Ἡ ποινὲς ὅμως ποὺ ἀναφέραμε δὲν εἶναι τίποτε μπρὸς στὴς ποινὲς ποὺ ἐπεβάλλοντο στοὺς στρατιῶτες, τὴν ἐποχὴ ποὺ βασίλευε στὴν Γαλλία ἡ δυναστεία τῶν Βαλουά.

Οἱ Βαλουὰ εἶναι οἱ πρῶτοι ποὺ ἔθεσαν σ' ἐφαρμογὴν ἕνα εἶδος στρατιωτικῆς νομοθεσίας. Τέτοια ὅμως «στρατιωτικὴ νομοθεσία»... καλλίτερα νὰ μὴ εἶχε.

Ἡ διάφορες ποινὲς ποὺ ἐπεβάλλοντο στοὺς στρατιῶτες γιὰ τὴν παραμικρὴ αἰτία, ἦσαν, στὴν πραγματικότητα ἀπαίσια καὶ φρικαστικὰ βασανιστήρια. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ἡ κατ' εὐφημισμὸν αὐτὲς «ποινὲς» ἐπεβάλλοντο, κατὰ προτίμησιν, στοὺς κακόμοιρους τοὺς «φαντάρους». Στοὺς ἱππεῖς, οἱ στρατιωτικοὶ δικασταὶ ἐφέροντο — ἄγνωστον γιὰ ποιὸ λόγο — κάπως πιὸ ἤπια.

Ἀκοῦστε λοιπόν, μερικὲς ἀπὸ τὴς ποινὲς αὐτὲς — καὶ φρίξατε:

Μιὰ ἀπὸ τὴς κυριώτερες ἦταν ὁ σχοινισμός.

Ὁ ναυτικὸς σχοινισμός, ἐξετελεῖτο ὡς ἑξῆς: ὁ κατάδικος ναύτης δενόταν μ' ἕνα μακρὺ σχοινὶ ἀπὸ ἕνα κατάρτι καί. . . «βουτιόταν» στὴν θάλασσα ὅσες φορὲς διέταζεν ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ εἶχεν ἐπιβάλλει τὴν ποινή.

Ὁ στρατιωτικὸς σχοινισμός, ἦταν μιὰ ποινὴ ἀκόμη πιὸ ἀπάνθρωπη. Ἦταν ἐν χρήσει σ' ὅλη τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη, ὁ τρόπος ὅμως τῆς ἐκτελέσεώς της ἐποίκιλλε ἀναλόγως τῶν χωρῶν στὴς ὁποῖες ἐπεβάλλετο. Ἡ συνηθέστερη μορφὴ της ἦταν ἡ ἑξῆς: Ἔδεναν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ καταδίκου πισθάγκωνα.

Καὶ τότε ἄρχιζε τὸ «γλέντι». Σήκωναν τὸν κατάδικο δυὸ-τρεῖς δρυνιὲς πάνω ἀπὸ τὴν γῆ, καὶ κατόπιν τὸν ἄφηναν, ἀπότομα, νὰ πέσῃ χάμω. Τὸ βάρος τοῦ σώματός του, τοῦ ἐπροκαλοῦσε τρομεροὺς πόνους. Φοβερότερο ὅμως βασανιστήριο ἦταν ὅταν δέναν μόνον τὰ χέρια τοῦ καταδίκου πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη, καὶ τὸν ἔρριχναν ἔτσι κάτω: Τὸ βάρος τοῦ σώματος, ὤθοῦσε τὰ χέρια πρὸς τὰ ἐμπρός, καί, πολλὲς φορὲς ἐπροκαλοῦσε στραμπούλημα τῶν ὤμων. . . Τὸ ἀπάνθρωπο αὐτὸ εἶδος τοῦ σχοινισμοῦ ἦταν ἐν χρήσει κυρίως στὶς χώρες ποὺ εὑρίσκοντο ὑπὸ τὴν κυριαρχία τοῦ πολυγῆς ἀπὸ ὕψος 30 — 40 πούδια!

Ἕνα ἄλλο εἶδος σχοινισμοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο ἐτιμωροῦσαν στὴν Τουρκία τοὺς δούλους, ἦταν ἡ «γκάνα»: Ὁ κατάδικος, δεμένος σὲ ρροπόδαρα δὲν ριχνόταν στὸ χῶμα ἀλλὰ κρεμόταν σὲ μυτερὰ καρφιά, ἔως ὅτου ξεψυχήσῃ. Ἐπίσης δὲ ἀναφέρει ὁ Ἱστορικὸς Ὀντιφρρέ, ὅτι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς καταδίκους, ἐνῷ κρεμόταν στὴν θέσι αὐτὴ ζητοῦσαν. . . νὰ πιοῦν τὸ νερό καὶ νὰ κατνίσουν τσιγάρα! . . .

Τὸ βασανιστήριο τοῦ «σχοινισμοῦ» ἐφαρμόζετο στὴν Γαλλία ἐπὶ Φραγκίσκου τοῦ Α'. Ἀργότερα ἀπὸ τοὺς στρατιωτικοὺς, ἐτιμωρήθησαν μὲ τὴν ποινὴν αὐτὴν καὶ οἱ Ὀρλεανίστοι, τοὺς ὁποίους μάλιστα, γιὰ μεγαλύτερη τιμωρία, δὲν ἤθελαν νὰ τοὺς στραγγαλίσουν τὸ σχοινί, ἀλλὰ τοὺς ἔριχναν, δυὸ καὶ τρεῖς φορές, πάνω στὴ φωτιὰ μένα κάρβουνα!

≈≈

Ἄλλη ποινὴ ἐπιβαλλομένη στοὺς στρατιωτικοὺς γιὰ σοβαρὰ παραπτώματα ἦταν τὸ «π ι κ ὲ» (παλούκωμα). Ἡ τιμωρία αὐτὴ συνίστατο στὸ ἑξῆς: σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ ἕνα δέντρο ἐτοποθετοῦσαν ἕνα πάλουκο, τόσον ἔδεναν τὸ μπράτσο τοῦ καταδίκου πάνω στὸ λαιμοκοψὶ τὴς ἀνεκάλυπτε ὅτι τὰ χαρτιὰ ποὺ εἶχαν τὸ ἴδιο χρῶμα καὶ τὸ ἴδιο σχῆμα μὲ τὴν καταραμένη ἐκείνη ἀνώνυμη ἐπιστολὴ ποὺ τῆς εἶχε ἐπιδείξει τὸ βράδυ τοῦ θανάτου τῆς ἡ Λαΐδη Γκλάντς.

— Αὐτὸ ζητοῦσα! ἀνεφώνησε, ἐνῷ ἡ χαρὰ τὴν ἔπνιγε. Κι' ἤμουνα βέβαια ὅτι θὰ τὸβρω! Καὶ τώρα, τοὺς κρατῶ. . .

XXV

ΡΟΖΑ ΡΟΖΕΝΚΡΑΤΣ

Τὴν ἄλλη μέρα πρωὶ-πρωὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἀρνιόταν στὸ γραφεῖο τοῦ δικηγόρου της. Ὁ Τζὼν Μπάρρετ ἐννόησε ἀμέσως ὅτι ἡ Μὶς Στάντις εἶχε δίκηο, ὅταν ἀπέδιδε τὸ ἀστεῖο γράμμα στὴν μυστηριώδη σύντροφο τοῦ Λοπὲζ. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ χαρτιοῦ ποὺ ἔχασε ὁμοιο μὲ τὸ χαρτὶ τοῦ γράμματος ἐκείνου δὲν ἄφηνε καμμιὰ ἀμφιβολία.

— Καὶ τώρα ἡ δουλειὰ μας εὐκολύνεται πολύ, συνεπέρανε ὁ δικηγόρος. Ὅπως γνωρίζετε, ἔχω βάλει ἕνα καλὸ ντέτεκτιβ νὰ παρακολουθῆ τὸν Λοπέζ. Ἐὰν ἔρχεται σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὴν ἀγνωστη αὐτή, δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ τὴν ἀνακαλύψωμε.

— Ἐγὼ ὅμως, δὲν ἔχω καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στοὺς ντέτεκτιβ, ἀντέτεινε ἡ Μαγδαληνή, ἔκπληκτα ἀπὸ τὴν ἰδική μου καταστροφή. Ἡ ἀποκαλύψεις ἐξακολουθοῦσε τότε νὰ ἐπιμένῃ ὅτι ἡ ἀθῳότης τοῦ πατρικοῦ μου ὑπέκρυπτε αὐτοκτονία. Ὅσο γιὰ τὴν ὕπαρξι τῶν κοσμημάτων μου, ὄχι μόνον δὲν ἔκαμαν τίποτε, ἀλλὰ τέλος ἀμφισβήτησαν καὶ ἂν πράγματι ὑπῆρχαν. Τὸ μόνο κακὸ εἶναι ὅτι, μολονότι εὐτυχήσαμε τόσο χρόνια ἀντιμέτωπο μὲ τὴν Ρόζα Ρόζενκρατς, οὐδέποτε τὴν ἐγνώρισα στὸ πρόσωπο. . . Ἔτσι ὅμως δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ αὐτὴ νὰ μὲ ἀντιληφθῆ, ὅταν θὰ τὴν παρουσιασθῆ. . .

Πράγματι, ὅταν ἡ Ρόζα Ρόζενκρατς προσκλήθηκε στὴν καταστροφὴ τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας τῆς Μαγδαληνῆς, παρασύρεντας τὸν ἀστυνομικό της στὴν καταστροφὴ καὶ στὸν θάνατο, ἡ Μὶς Στάντις βρισκότανε μακριὰ κλειδωμένη ἐσωτερικὴ σ' ἕνα σχολεῖο. Μόνον μετὰ τὴν ἀποτιθεμένην αὐτοκτονία τοῦ πατρικοῦ

Α. ΟΥΙΛΛΙΑΜΣΟΝ

ΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΝΤ

Ἕνα μοντέρνο μυθιστόρημα παρμένο ἀπ' τὴ ζωὴ τῶν κινηματογραφικῶν ἀστέρων

[Τὰ προηγούμενα. — Ὁ ἀγγλὸς κινηματογραφικὸς συγγραφεὺς Μάλκολμ Ἄλιστερ εὑρίσκεται στὸ Χόλλυγγουντ, ὅπου θὰ γυρισθῆ ἕνα ἔργο του, ἡ Ἐρυθρὰ Ἐπανάστασις». Ἀγαπᾷ μιὰ νεαρὴ καὶ μυστηριώδη πολίτισσα τοῦ ἐσωτερικοῦ «Μονταρνάς», τὴν Μαγδαληνὴ Στάντις, γνωστὴ σ' ὅλους ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μαίρη Σμίθ, καὶ ἡ ὁποία θὰ πρωταγωνιστήσῃ στὸ ἔργο του μαζὶ μὲ τὸν χορευτὴ τοῦ «Μονταρνὰς» Μάρκο Λοπέζ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως πεθαίνει δηλητηριασμένη ἡ θεία τοῦ συγγραφέως Λαΐδη Γκλὶντς, καὶ αὐτὸς προφυλάττεται ὡς δολοφόνος της].

(Ἡ συνέχεια).

ἀ σύνεργά της! ψιθύρισε ἡ Μαγδαληνή, κι' ὁ νοῦς της πῆγε ἀμέσως στὸν ρόλο τῆς μάντισσας ποὺ ἔπαιζε, στὸ Χόλλυγγουντ ὄντως καὶ στὸ Μπουένος Αἴρ, ἡ μυστηριώδης σύντροφος τοῦ Λοπέζ, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ παγιδέψῃ τὰ θύματά της.

Τέλος, ἤλθαν στὴν ἐπιφάνεια μερικὰ μισοκαμμένα χαρτιά. Ἡ καρδιὰ τῆς Μὶς Στάντις ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατά. Ἂν ἔγραφαν κάποια πράγματα ποὺ θὰ τῆς ἔδινε τὸ κλειδὶ τοῦ μυστηρίου. Τὰ ἄνοιξε μὲ προσοχή, καὶ πρὶν ἀκόμα τὴν καταλάβῃ ἡ ἀπογοήτευσις, γιατὶ ἀντελήφθη ὅτι ἦσαν ἀγραφα, ἔβγαλε μιὰ ἄγρια κραυγὴ φρίκιασμοῦ. Κάτω ἀπὸ τὸ ἀδύνατο φῶς τῆς λαμπαντοῦ τῆς ἀνεκάλυπτε ὅτι τὰ χαρτιὰ ἦταν ἔξαν τὸ ἴδιο χρῶμα καὶ τὸ ἴδιο σχῆμα μὲ τὴν καταραμένη ἐκείνη ἀνώνυμη ἐπιστολὴ ποὺ τῆς εἶχε ἐπιδείξει τὸ βράδυ τοῦ θανάτου τῆς ἡ Λαΐδη Γκλὶντς.

— Αὐτὸ ζητοῦσα! ἀνεφώνησε, ἐνῷ ἡ χαρὰ τὴν ἔπνιγε. Κι' ἤμουνα βέβαια ὅτι θὰ τὸβρω! Καὶ τώρα, τοὺς κρατῶ. . .

XXV

ΡΟΖΑ ΡΟΖΕΝΚΡΑΤΣ

Τὴν ἄλλη μέρα πρωὶ-πρωὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἀρνιόταν στὸ γραφεῖο τοῦ δικηγόρου της. Ὁ Τζὼν Μπάρρετ ἐννόησε ἀμέσως ὅτι ἡ Μὶς Στάντις εἶχε δίκηο, ὅταν ἀπέδιδε τὸ ἀστεῖο γράμμα στὴν μυστηριώδη σύντροφο τοῦ Λοπέζ. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ χαρτιοῦ ποὺ ἔχασε ὁμοιο μὲ τὸ χαρτὶ τοῦ γράμματος ἐκείνου δὲν ἄφηνε καμμιὰ ἀμφιβολία.

— Καὶ τώρα ἡ δουλειὰ μας εὐκολύνεται πολύ, συνεπέρανε ὁ δικηγόρος. Ὅπως γνωρίζετε, ἔχω βάλει ἕνα καλὸ ντέτεκτιβ νὰ παρακολουθῆ τὸν Λοπέζ. Ἐὰν ἔρχεται σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὴν ἀγνωστη αὐτή, δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ τὴν ἀνακαλύψωμε.

— Ἐγὼ ὅμως, δὲν ἔχω καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στοὺς ντέτεκτιβ, ἀντέτεινε ἡ Μαγδαληνή, ἔκπληκτα ἀπὸ τὴν ἰδική μου καταστροφή. Ἡ ἀποκαλύψεις ἐξακολουθοῦσε τότε νὰ ἐπιμένῃ ὅτι ἡ ἀθῳότης τοῦ πατρικοῦ μου ὑπέκρυπτε αὐτοκτονία. Ὅσο γιὰ τὴν ὕπαρξι τῶν κοσμημάτων μου, ὄχι μόνον δὲν ἔκαμαν τίποτε, ἀλλὰ τέλος ἀμφισβήτησαν καὶ ἂν πράγματι ὑπῆρχαν. Τὸ μόνο κακὸ εἶναι ὅτι, μολονότι εὐτυχήσαμε τόσο χρόνια ἀντιμέτωπο μὲ τὴν Ρόζα Ρόζενκρατς, οὐδέποτε τὴν ἐγνώρισα στὸ πρόσωπο. . . Ἔτσι ὅμως δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ αὐτὴ νὰ μὲ ἀντιληφθῆ, ὅταν θὰ τὴν παρουσιασθῆ. . .

Πράγματι, ὅταν ἡ Ρόζα Ρόζενκρατς προσκλήθηκε στὴν καταστροφὴ τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας τῆς Μαγδαληνῆς, παρασύρεντας τὸν ἀστυνομικό της στὴν καταστροφὴ καὶ στὸν θάνατο, ἡ Μὶς Στάντις βρισκότανε μακριὰ κλειδωμένη ἐσωτερικὴ σ' ἕνα σχολεῖο. Μόνον μετὰ τὴν ἀποτιθεμένην αὐτοκτονία τοῦ πατρικοῦ

Μάταια παρακαλοῦσε τὴν ἐρωμένη του νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ κοσμήματα . . .

τῆς καὶ τὸν θάνατο τῆς μητέρας της, ἐπέστρεψε στὴν Νέα Ὑόρκη τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκείνη, ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχε προκαλέσει ὅλες αὐτὲς τὴς συμφορές, καὶ τῆς ὁποίας τὴν ὕπαρξι ἐπληροφορήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Μαγδαληνὴ ἀπὸ τὴν ἀφοσιωμένη ντεντὰ τῆς μητέρας της, εἶχε ἐξαφανισθῆ, πέρνοντας κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μαζί της καὶ τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τῆς τεραστίας περιουσίας τῆς Ὀρτανσίας Ἄρνολδ, τὰ περίφημα κοσμήματά της.

Γιατὶ ἡ μητέρα τῆς Μαγδαληνῆς, ἡ Ὀρτανσία ντὲ Ρεβινί, γόνος μεγάλης ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τῆς Γαλλίας, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τεραστία περιουσία της, εἶχε καὶ κοσμήματα ἀμυθήτου ἀξίας, κοσμήματα ποὺ ἀνῆκαν ἄλλοτε στὴν αὐτοκράτειρα Ἰωσηφίνα, καὶ ποὺ ἀπὸ χέρι σὲ χέρι κατέληξαν νὰ περιέλθουν στὴν ἰδιοκτησία τῆς οἰκογενείας ντὲ Ρεβινί.

Ὅταν ὁ πατέρας τῆς Μαγδαληνῆς ἀπέθανε — αὐτὴ ἤτανε μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν — ἡ μητέρα της ἤλθε σὲ δεύτερο γάμο μὲ τὸν φημισμένο ζωγράφο Ἄρνολδ Λίστερ. Ἡ Μαγδαληνή, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται ἐξαιρετικὴ προς αὐτὸν ἐκτίμησι, δὲν μποροῦσε νὰ μὴ θαυμάζῃ τὸ ταλέντο του καὶ τὴν δημοφιλία του, ποὺ ἦσαν πράγματι ἐξαιρετικά. Τὰ πρώτα χρόνια τοῦ νέου ἀντιόγυνου πέρασαν εὐτυχισμένα. Ἔπειτα, ξαφνικά, ἤλθε ἡ καταστροφή: πατέρας τῆς αὐτοκτόνησε, ἡ μητέρα της πέθανε ἀπ' τὴν θλίψη καὶ τὴν ἀπελπισία. Τὰ χρήματα τὰ δλα εἶχαν σπαταληθῆ καὶ τὰ περίφημα κοσμήματα εἶχαν ἐξαφανισθῆ! . . . Καὶ ἔτσι, κοσμήματα εἶχαν ἐξαφανισθῆ! . . . Καὶ ἔτσι, ἡ Μαγδαληνὴ βρέθηκε παντέρημη στὸν κόσμο, χωρὶς ἕνα συγγενῆ, χωρὶς ἕνα δολλάρο·τὰ μόνα ποὺ τῆς ἔμεναν ἦσαν κάτι μικροματα ποὺ τῆς εἶχαν κάμει ἄλλοτε στὴς γιορδῶρα ποὺ τῆς εἶχαν κάμει ἄλλοτε στὴς γιορδῶρα ποὺ τὴ

Αἰσθηματικὸν διήγημα

Louise Faure-Favier

ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΑΤΑ Σ' ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Δὲν εἶναι τὸ σενάριο ἑνὸς φίλμ ποὺ πρόκειται νὰ γυρισθῆ στὸ Χόλλυγουντ. Ἀλλὰ μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία ποὺ ἀρχίζει καὶ τελειώνει δέκα χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὸ Παρίσι.

Στὴς 30 τοῦ τελευταίου Σεπτέμβρη, τὸ μεσημέρι, ἕνα ἀεροπλάνο ὁ «Γ ο λ ι ά θ» ξεκίνησε ἀπ' τὸ Μπουρζὲ ἔχοντας γιὰ σκοπὸ τοῦ ταξειδιοῦ του τὴν Ἀγγλία. Εἶχε γιὰ πιλότο τὸν Ρολὰν Τ . . . κι' ἔπερνε ἕνα μηχανικό, τρεῖς ἐπιβάτες καὶ μιὰ ἐπιβάτιδα. Ἦταν μιὰ χαριτωμένη Παριζιάνα, μὲ γαλανὰ μάτια, καὶ κομψὸ σωματάκι. Ἀπὸ τὸ μαῦρο καπελλάκι της ξεπετοῦσαν ξανθὲς μπούκλες ποὺ καθὼς ἀνέμιζαν στὸν ἀέρα τῆς ἔδιναν τὸ ὕφος μικρῆς κουκλίτσας. Τὴν ἔλεγαν Ἡδόννη Ρ... καὶ δὲν ἦταν πολὺς καιρὸς ποὺ ἔχασε τοὺς γονεῖς της. Ὅταν ξαφνικὰ ἔμεινε χωρὶς προστάτη καὶ κατάλαβε ὅτι ἂν ζοῦσε μόνο μὲ τὰ λίγα χρήματα ποὺ τῆς ἄφηκαν γρήγορα θὰ ἔπεφτε σὲ φτώχεια, μὲ θάρρος πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐργασθῆ.

Διάβασε σὲ μιὰ ἐφημερίδα ὅτι ἡ λαίδη Σ . . . στὸ Λονδῖνο ζητοῦσε Γαλλίδα δασκάλισσα γιὰ τὰ παιδιά της. Μὰ ἔμαθε ἀκόμα κατὰ τύχη ὅτι μιὰ ἄλλη Γαλλίδα ποὺ ἐπωφθαλμιοῦσε ἐπίσης αὐτὴ τὴν θέσι εἶχε φύγει ἀπ' τὸ Παρίσι γι' αὐτὴν τὴν ἴδια δουλειά, μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο τὸ πρωΐ. Καὶ ἡ Ἡδόννη γιὰ νὰ τὴν περάσῃ, ἂν καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα τὴν τρόμαζε λίγο— ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θ' ἀνέβαινε σ' ἀεροπλάνο—ἀπεφάσισε νὰ πάρῃ τὸν Γ ο λ ι ά θ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ἔφθανε στὴς τρεῖς τὸ μεσημέρι, ἐνῶ ἡ συναγωνίστριά της θὰ ἀπεβιβάζετο στὸ Τσάφιν-Κρὸς πρὶν ἀπὸ τὴν νύχτα. Ἡ Ἡδόννη κάθισε πίσω ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐπιβάτας, ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὸν πιλότο. Μὰ ἐκεῖνος μόλις τὴν κύτταξε. Ἦταν ἀφωσιωμένος ὁλάκερος στὴν δουλειά του. Κι' ἔπειτα, ἡ γυναῖκες δὲν τὸν ἐνδιέφεραν πιά . . .

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι τὸν ἐνδιέφεραν ἄλλοτε. Ὁ Ρολὰν Τ . . . ἦταν ἕνα ψηλὸ καὶ δυνατὸ παλληκάρι ποὺ ἡ γελαστὴ καὶ ἀνοιχτή του φυσιογνωμία, τώρα καὶ λίγο καιρὸ ἔγινε πολὺ μελαγχολική, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἄτυχη ἐρωτικὴ περιπέτεια. Ἡ συνηθισμένη ἱστορία : ἀγάπησε μιὰ γυναίκα ποὺ τὸν ἀπάτησε, αὐτόν. τὸν κατακτητὴ τῶν καρδιῶν. τὸν διάσημο ἀεροπόρο ! Ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια τοῦ ἔμεινε μιὰ πίκρα καὶ μιὰ μνησικακία ποὺ τὴν ἐπεξέτεινε σὲ ὅλες τὴς γυναῖκες. Καὶ γι' αὐτὸ εἶχε περάσει κοντὰ ἀπὸ τὴν ὠμορφη ἐπιβάτιδά του χωρὶς νὰ καταδεχθῆ νὰ τῆς ρίξῃ μιὰ ματιά, χωρὶς νὰ καταδεχθῆ νὰ τὴν θαυμάσῃ

Τὸ ἀεροπλάνο ἀπογειώθηκε μὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τῆς ἀπότομες ἀνόδους ὅπου ὁ πιλότος κάθε φορὰ ἔδειχνε τὴν μεγάλη του τέχνη. Ἡ Ἡδόννη ἔκλεισε τὰ μάτια της. Τὰ ἄνοιξε πάλι ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ δῆ τὴν στέγη τοῦ μεγάρου τοῦ Ἠχουέν. Ὅπως εἴπαμε, ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ταξείδευε μ' ἀεροπλάνο. Ἐνῶ λοιπὸν μὲ περιέργεια καὶ θαυμασμὸ ἔβλεπε τὸ καινούριο γι' αὐτὴν θέαμα ἄκουσε τὸν μηχανικὸ νὰ φωνάζῃ :

— Ἑτοιμασθῆτε ! Θὰ ἔχωμε ἄσχημο καιρό!

Καὶ πραγματικά, ἡ θύελλα ποὺ ἀπὸ χθὲς ἀπειλοῦσε τὸ Παρίσι, ἔσπασε ξαφνικὰ στὸν οὐρανὸ τοῦ Μπωδέ. Ἦταν ἕνα θέαμα φοβερό.

— Σᾶς ἀπάγω !

Τὸ χαλάζι χτυποῦσε τὰ γυάλινα παράθυρα τοῦ Γ ο λ ι ά θ καὶ τὰ σύννεφα ἐμοιαζαν μὲ βαρειὰ παραπετάσματα ποὺ ἔκαναν στὴν Ἡδόννη τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἤθελαν νὰ τὴν πνίξουν. Ὁ Γ ο λ ι ά θ μιὰ ἐπεφτε μέσα σ' αὐτά, μιὰ πηδοῦσε ἔξω ἀπότομα καὶ οἱ ἐπιβάτες εἶχαν παγώσει ἀπὸ τὸν φόβο. Ὅταν ἡ θύελλα πέρασε, ἔμειναν σαστισμένοι, σὰν χαμένοι. σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ζήτησε νὰ προσγειωθοῦν στὸ Μπέορ γιὰ ν' ἀποβιβασθῆ.

Τότε μόνο πρόσεξε ὁ Ρολὰν ὅτι μέσα σ' αὐτὴ τὴν θύελλα βρέθηκε καὶ μιὰ γυναίκα.

— Καὶ σεῖς, δεσποινίς ; τὴν ρώτησε.

— Ἐγώ, πηγαίνω στὸ Λονδῖνο . . .

Κι' ἐκείνη τὴν στιγμή, ὁ Ρολὰν κύτταξε τὴν Ἡδόννη καὶ τὴν βρῆκε περήφανη καὶ ὠμορφη. Τὸ μικρό της προσωπάκι ἦταν γλυκὸ καὶ ἔδειχνε ἀποφασιστικότητα καθὼς ἐκείνη ἔλεγε τὸ σκοπὸ τοῦ ταξειδιοῦ της καὶ τὴν ἐπιθυμία της νὰ φτάσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα.

— Τότε λοιπόν, ἐμπρός !—φώναξε ὁ πιλότος.

Πέρασαν τὴν Μάγχη καὶ καθὼς περνοῦσαν πάνω ἀπὸ τὴν κομητεία τοῦ Κέντ, ἡ Ἡδόννη θυμήθηκε τὴς ὠχαῖες σσελίδες τοῦ Ντίκενς.

Ἐπὶ τέλους τὸ Λονδῖνο φάνηκε τυλιγμένο στὴν αἰώνια ὁμίχλη του. Ὁ Γ ο λ ι ά θ προσγειώθηκε στὸ Κρόϋντον.

Ὁ Ρολὰν συνήθιζε νὰ μένῃ ἐκεῖ καὶ περνοῦσε παραπολὺ σπάνια τὰ δεκαπέντε χιλιόμετρα ποὺ χωρίζουν τὸ ἀεροδρόμιο ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα.

Μὰ ὅταν ἡ μικρὴ Ἡδόννη θέλησε νὰ τὸν χαιρετήσῃ τοῦ φάνηκε τόσο σὰν χαμένη μέσα στὴν ἀπέραντη ἀγνωστὴ χώρα, ὅπου δὲν ἤξερε κανένα καὶ ἔπειτα . . . ἔπειτα . . . Ἀ ! μὰ ἀσφαλῶς. τὰ μάτια της ἦταν πολὺ γλυκειά. χείλη της πολὺ κόκκινα . . .

— Δεσποινίς. θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη μ' ἀφήσετε νὰ σᾶς συνοδεύσω ; ρώτησε ἀπροσιστικὰ μ' ἕνα συγκινημένο χαμογέλιο τὰ χείλη.

Ἔβγαλε διαστικὰ τὸ δερμάτινο πουρμπουάρ του καὶ ἡ Ἡδόννη δὲν ἀνεγνώριζε ἀκόμα στὸν κομψὸ νέο μὲ τὰ λουστραρισμένα μπότα τὸν πιλότο τοῦ ὁποίου δὲν εἶχε δῆ ποτὲ μὲ τὸ ὁβάλ τοῦ προσώπου μέσ' ἀπ' τὸ δερμάτινο σκοῦφο.

Μὰ ἡ πρόσκλησις τῆς εἶχε γίνει σὲ τόν εὐγενικὸ τόνο καὶ τόσο αὐθόρμητα, ὥστε ἡ Ἡδόννη δέχτηκε καὶ τὸν ἄφησε νὰ τὴ πάρῃ ἀγκαλιὰ μὲ τὸ αὐτοκίνητο ὡς τὸ μέγαρο τῆς λαίδης Σ . . .

Ὁ Ρολὰν τὴν περίμενε ὅση ὥρα μιλοῦσε μὲ τὴν μέλλουσα κυρία τῆς. Ἡ συνομιλία αὐτὴ δὲν κράτησε πολύ. Ἡ Ἡδόννη γύρισε μὲ μιὰ μελαγχολικὴ ἔκφρασι ποὺ συγκίνησε τὸν νοδό της. Καὶ ὅμως ὅλα εἶχαν γίνει ὅπως τὸ θυμοῦσε φεύγοντας ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἀπὸ θαύρο θὰ ἔμπαινε στὸ σπίτι. Ἔλεγε στὸν Ρολὰν τὴς λεπτομέρειες τῆς συναντήσεως. Ἡ χρότης . . . . ἡ λαίδη Σ . . . εὐγενικὴ, ἀφηρημένη, ἀστρικὸ προσωπικὸ ὅλο πόζα, πολὺ ἐγκρίνει τὴν ἐδιναν τὴν ἄκρη τοῦ χεριοῦ των στὴν αἰ λ ί δ α δ α σ κ ά λ ι σ σ α».

—Γ α λ λ ί δ α δ α σ κ ά λ ι σ σ α ἀφῆκε κατὰ μέρος αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐρχόστε, αὔριο, στὸ Παρίσι, μαζί μου.

— Θὰ τὸθελα πολύ, ἀπάντησε μὲ σπανιόφωνη ἡ Ἡδόννη. Μὰ πρέπει νὰ κερδίσω τὴν ἀγάπη μου. Ὁ μισθὸς σ' ἐγγλέζικες λίρες θὰ ἀποζημιώσῃ τὴν ἀπελπισία μου γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια.

Ἔκαναν περίπατο στὸ Πικκαντίλλυ καὶ πέρασαν ἀπ' τὸ Τσάφιν-Κρὸς, τὴν ὁποία τὴν ἀφῆκαν οἱ ἐπιβάτες ἀπ' τὸ τραῖνο τὴς Γαλλίας. Ὁ Ρολὰν γέλασε βάζοντας στὸ χαρτάκι τὰ μοῦτρα ποὺ θὰ ἔκανε ἡ ἀγρυπνοῦσα γυναγωνίστριά.

Ἔφαγαν μαζί. Πρὶν ἀπὸ τὰ ἀρώματα ἐμφανίσαν στὰς ἐκμυστηρεύσεις. Ὁ Ρολὰν ἀποκάλυψε τὴν Ἡδόννη στὰ μάτια. Ἡ Ἡδόννη ἀποκάλυψε ὅτι ἀρχισε νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Ὁ Ρολὰν ἐκπλάγηκε ὅτι τὸν εἶχε πιάσει πάλι ἡ ἀγάπη καὶ ὅτι ἀρχισε νὰ ξεχνᾷ τὴν περιπέτειά του. Ἀπόλησε νὰ νικήσῃ τὴν συγκίνησι του καὶ μὲ τὴν φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ εὔθυμη τὴς ἀπόκρισε :

—Μοῦ ὀφείλετε ἕνα φιλί, δεσποινίς . . . Μὰ ἐναί· σήμερα πήρατε ἀπὸ μένα τὸ δικαίωμα τοῦ ἀέρα. Κι' ἔχομε ἕνα νόμο ἀπαράβατο ἐμεῖς οἱ ἀεροπόροι : κάθε νεοφώτιστος πρέπει νὰ φιλῆ αὐτὸν ποὺ τὸν ἐμύησε . . .

Καὶ ὁ Ρολὰν τῆς ἔδινε τὸ μάγουλό του. Μὰ ἡ Ἡδόννη ἀρνήθηκε, δείχνοντας τὸν ἄγγελους τοῦ ξενοδοχείου, τοὺς Ἄγγλους ποὺ τόσο εὐκολα σκανδαλίζονται.

—Ἂς εἶναι ! θὰ ἐξοχήσετε τὸ γρόσι σας αὔριο, ὅταν φθάσουν στὸ Μπουρζὲ. Ἔλα ἀπάγω . . . Καὶ θὰ εἶναι ἂν σὲ θελήσω τὸ φίλημα τῶν ἀοραδῶνων μας.

"Οπως στ' Ἀμερικάνικα φίλμ, στὰ ὁποῖα τελέικα εἰδύλλια καὶ στὰ παραμύθια, ἡ ἱστορία τέλειωσε μ' ἕνα γάμο.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα γράμμα στὴν λαίδη Σ . . . ὅπου ἔλεγε ὅτι ἄφινε τὴν θέσι τῆς γιὰ τὴν κόρη τῆς ἀγροπορπμένης Γαλλίδας, ἡ Ἡδόννη ἐπιστρέφει στὴν Γαλλία. Ταξίδι χαρουμένο ἀπὸ οὐράνιο χωρὶς σύννεφα. Τὸ μεσημέρι φθάνει τὸ Παρίσι. Ἀλλὰ ἡ Ἡδόννη δὲν περίμενε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ ἔπαιξε.

Ἡ Ἡδόννη καὶ ὁ Ρολὰν ἀγκαλιασμένοι μέσ' στὸν αἰθέρα.

ΛΟΥΪΖΑ ΦΑΒΡΕ-ΦΑΒΕ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Στὴν τρέλλα τοῦ χοροῦ, στὸ καρναβάλι,
νὰ ξεχαστοῦμε ἔλα μιὰ φορά,
νὰ θυμηθοῦμε τὰ παληὰ καὶ πάλι
καὶ τοῦ γλεντιοῦ νὰ νοιώσῃς τὴ χαρά.

Ἐγὼ περρότος, σὺ μιὰ κολομπίνα,
ἕνα τρελλὸ ν' ἀρχίσουμε χορό,
σπόλδι νάχῃς σὺ μιὰ σερπαντίνα
κ' ἐγὼ νάχω γιὰ στέμμα — ἕνα ψτερό.

Νὰ ξεχαστοῦμε μέσα στὸ μεθῦσι
καὶ μέσα στῆς σαμπάνιας τοὺς ἀτμούς,
ἡ κάθε θλίψι τότε θὲ νὰ σβύσῃ,
θὲ νὰ ξεχάσῃς πόνους καὶ καϋμούς.

Κ' ἂν μᾶς χωρίσ' ἡ μοῖρα μὴ λυπᾶσαι,
μὴ χάσῃς ὅλως διόλου τὴν ἐλπίδα·
πάλι ἔρχεται μονάχα νὰ θυμᾶσαι
ὕστερ' ἀπ' τὴ γαλήν' ἡ καταιγίδα!

ΕΥΑΓ. Σ. ΛΙΒΑΝΟΣ

ΣΚΕΨΗ . . .

Στὴν ἄκρη τοῦ γιαλοῦ κάθεσαι καὶ σκέφτεσαι θλιμμένη. . . Τί νὰ σκέφτεσαι ἄραγες θλιμμένη στὴν ἄκρη τοῦ γιαλοῦ;

Πέρα στὰ μάτια σου ἁπλώνεται ἡ θάλασσα, ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη, ἡ φουρτουνιασμένη θάλασσα. . .

Βλέπεις τ' ἄγρια κύματα ποὺ κυνηγάει τὸνα τἀλλο. . . Βλέπεις τὸν ἀφρὸ τοῦ λυσσασμένου ἀνέμου, τὸν παγνιδιάρικο ἀφρὸ τῆς θάλασσας ποὖναι ὁ ἰδρώτας τῆς πάλης τῶν κυμάτων. . .

Καὶ σκέφτεσαι θλιμμένη καὶ κάθεσαι βουβή. . . Καὶ πάλλει ἀκανόνιστα τὸ στῆθος σου κάρη ἀγαπημένη. . .

Τὸ κορμί σου μοιάζει μὲ βράχο ποὺ πάνω του ξεσπάνε τ' ἄγρια κύματα! . . . Κι' εἶσαι βουβὴ ὅλως ὁ βράχος. . . Κι' εἶναι μεγάλη ἡ ψυχή σου ὅπως ἡ θάλασσα καὶ κάτωστρη σὰν τὸν ἀφρὸ τῶν κυμάτων . . .

Καὶ δὲ μιλεῖς. . . Καὶ κάθεσαι θλιμμένη καὶ βουβὴ στὴν ἄκρη τοῦ γιαλοῦ καὶ σκέφτεσαι. . .

Κι' ἡ σκέψι σου πάει μακρυὰ πάνω στὰ κύματα τῆς ἀτέραντης θάλασσας — τῆς θάλασσας τοῦ πόνου. . .

Δ. ΚΑΛΛΟΝΑΣ

ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ ΑΓΑΠΗ . . .

Ξεφυλλίζοντας μιὰ μέρα κάτι παληὰ βιβλία, βρῆκα μέσα σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἕνα μετάξινο ροῦζ μαντηλάκι. . . Καὶ πῆρα μὲ συγκίνησι στὰ χέρια μου τ' ἀπαλὸ αὐτὸ πραμματάκι κ' ἄφησα τὸ νοῦ μου νὰ πετάξῃ πολλὰ χρόνια πίσω. . .

. . . . . .

Δὲν ξέρω, δὲν θυμᾶμαι πῶς τὴν γνώρισα. Νὰ ἔτσι τυχαῖα, συμπτωματικά. . . Εἴχαμε ταιριάξει κ' ἡ ψυχές μας μπόρεσαν ἀπόλυτα νὰ συνεννοηθοῦν. . . Κι' ἕνα ἀπόγεμα μουντό, ποὺ διψῶντας λίγη μοναξιὰ καθόμασταν σ' ἕνα βραχάκι κάποιου ἀκρογιαλιοῦ, ἔννοιωσα μέσα μου τὰ πρῶτα σκιρτήματα καὶ τῆς πρῶτες ὁρμές. . . Ὁ ἥλιος χάνονταν πίσ' ἀπ' τὴν κορφὴ τ' ἀντικρυνοῦ βουνοῦ καὶ τὸ ἤρεμο μυστήριο τῆς νύκτας ἄρχισε ν' ἁπλώνεται τριγύρω. . . Καθόμασταν κοντὰ-κοντὰ δίχως ν' ἀλλάξουμε λέξι, λὲς κ' ὁ ἄπειρος μυστικισμὸς τῆς φύσης εὐρισκε βαθειὰ ἀπήχησι μέσ' στὴς ψυχές μας. . . Ἐκείνη γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔκαμε νὰ σηκωθῆ. Στὸ τίναγμά της ἡ πέτρα ποὺ πατοῦσε ὑποχώρησε κ' αὐτὴ κλονίστηκε νὰ πέσῃ, μὰ πρόφτασα, τὴν ἔκλεισα στὴν ἀγκαλιά μου κ' ἀσυναίσθητα, σὰν ὑπνωτισμένος, ἔγειρα καὶ κόλλησα τὰ χείλη μου στὰ δικά της. . . Ἐκείνη ἀφέθηκε στὰ χέρια μου σπαράζοντας σὰν μικρὸ ἀρνάκι ποὺ τὸ σφάζουν. . . Ὕστερα δὲ θυμᾶμαι τί ἀπέγινε. . . Μόνο κατάπι σὰ χωριζόμαστε μοῦδωσε τὸ μικρὸ ροῦζ μαντηλάκι της καὶ μοῦπε χαμογελῶντας: «Πάρτο νὰ μὲ θυμᾶσαι...» Δὲν τὴν ξαναΐδα ποτὲ πιὰ καὶ κανεὶς δὲ στάθηκε μάρτυρας τῆς πρώτης μου ἐκείνης ἀγάπης, παρὰ μόνο τὸ χλωμὸ φεγγάρι καὶ τὰ μικρὰ κυματάκια, ποὺ παγνιδιάρικα ἀφροστεφάνωναν τὴν ἀμμουδιά. . .

Πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε. . . Καὶ τώρα ποὺ — γέρος πιὰ — φέρνω στὸ νοῦ μου τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο προσωπάκι μὲ τὰ μικρὰ καταπόρφυρα χειλάκια, νοιώθω τὴν καρδιά μου νὰ σφίγγεται ἀπ' τὸν πόνο, γιὰ τ' ἀλησμόνητα χρόνια τῆς νιότης, ποὺ πέρασαν τόσο γοήγορα γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσουν ποτέ, μὰ ποτὲ πιά! . . .

... "Ω, μικρὸ ροῦζ κουρελάκι, γιατὶ νὰ βρεθῆς στὸ δρόμο μου καὶ νὰ ταράξῃς τὶς στερνὲς μέρες τῆς ζωῆς μου; ! . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΣΤΡΟΥΜΠΟΣ

ΕΛΑ

Ἔλα κ' ἡ νύχτα ἅπλωσε τὴς μαῦρες της φτεροῦγες
κ' ἡ ἀργυρὴ πανσέληνος προβάλλει ἀπ' τὸ βουνὸ
τίποτε δὲν ἀκούεται, εἶν' ἔρημες ἡ ροῦγες,
καὶ μόνον γὼ προσμένοντας ἐσένα, ἀγρυπνῶ.

Κάθομα πάλι, ἀγάπη μου, στὸ ἴδιο κεῖνο μέρος
ποὺ κάθε νύχτα μ' ἔφερνε μιὰ πλάνα εὐτυχία,
στὸ μέρος ποὺ μᾶς ἔσμιγε ὁ φλογερός μας ἔρως
καὶ ἀγκαλιὰ θαυμάζαμε τῆς Φύσης τὰ στοιχεῖα.

Ὡσὰν καὶ πρῶτα ἄγρυπνο εἰς τὴν ἰτιὰ τ' ἀηδόνι
μὲ τὴ γλυκειὰ τὴ λύρα του γιὰ σένα κελαϊδεῖ,
καὶ σμίγει τὰ τραγούδια του μὲ τὴ φωνὴ τοῦ γκιώνη.

Ὅλοι κοιμοῦνται ξένοιαστοι, . . . κανεὶς δὲ θὰ μᾶς νοιώσῃ,
ἔβγα κρυφὰ ἀπ' τὴ μάνα σου καὶ πέταξε σιμά μου.
— Ἔλα στὴν ἀγκαλίτσα μου προτοῦ νὰ ξημερώσῃ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΙΣΚΗΡΑΣ

Ο ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ

Ποιὸς εἶσαι σύ, τραγουδιστὴ τοῦ πόνου, ποὺ τὸ γλυκόηχο βιολί σου ξεχύνει τόσο σπαραγμὸ στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας; Τί ζητᾶς πονεμένε τροβαδοῦρε, κάθε βράδυ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά μου; Κάποιο βραδυνό, ἐνῶ τὸ φεγγάρι μπαινόβγαινε στὰ σύννεφα, τραγούδησες τὸ παραμῦθι τῆς ζωῆς σου. "Ω! εἶσαι καὶ σὺ τοῦ πόνου ἕνα ρημάδι ποὺ κλαῖς, κλαῖς, ἀνώφελα τὴν ἀγάπη σου, τὸ λέει τὸ βιολί σου. Θἄλεγε κανεὶς πὼς θὲς ἀπὸ τὸ πολὺ κλάψιμο τοῦ βιολιοῦ σου νὰ κοποῦνε ἡ χορδές, τοῦ δοξαριοῦ σου ἡ κλωστές. Πάψε πονεμένε τραγουδιστή, πάψε στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας, φύγε μακρυὰ ἀπὸ τὰ παράθυρά μου μὲ τὸ κλαψάρικο βιολί σου! Δὲν ξέρεις, πὼς καὶ σ' ἄλλες ψυχὲς εἶναι κατακτητὴς ὁ πόνος; μὰ κεῖνες κλαῖνε βουβὲς τὴν ἀγάπη! ! !

Κ. Α. Μ.

Τ. Λ α μ π ρ ι ν ό π ο υ λ ο ν. Τὰ ἀνέκδοτά σας γνωστά, πάντως εὐχαριστοῦμεν. — Λ μ α ν τ ί. "Οχι καλό, κακογραμμένο κ' ἄβαθο. Τὸ εἶδος αὐτὸ προϋποθέτει ἐξαιρετικὴ μαεστρία στὸ γράψιμο, παρ' ὅλο ποὺ γιὰ τοὺς πολλοὺς φαίνεται εὐκολώτερο. — Α ρ ι ά ν τ α. Τὴν φορὰ αὐτὴ ὑστερήσατε πολύ. Τὸ πεζό σας δείχνει βιασύνη στὰ γράψιμο καὶ προχειρολογία. Μὴ διάζεστε. — Ι. Θ ω μ ά ἰ δ η ν. Ἀπὸ τὸ πεζό σας φαίνεται πὼς κάτι θὰ μποροῦσατε νὰ κάνετε, ἂν ἀποφασίζατε σοβαρὰ νὰ ἐπιδοθῆτε σὲ μιὰ τακτικὴ μελέτη. Ἐλπίζουμε πὼς θ' ἀκούσετε τὴν σύστασί μας. — Μ. Κ α τ σ ο ύ λ η ν. Δυστυχῶς δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ἀπαντήσουμε σ' αὐτὸ ποὺ γράφετε, γιατὶ δὲν τὸ ξέρουμε καὶ μεῖς οἱ ἴδιοι. Τὸ πεζό σας ὄχι καλό. — Ἄ ν ω δ ο Μ α ν ω λ ι ό. Δὲν ἀναδημοσιεύουμε διηγήματα, κατὰ συνέπειαν δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε σ' αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε. — Γ. Φ λ ι ά σ ι ο ν. Ἀπ' τὸ διήγημά σας λείπει τὸ θέμα καὶ ἡ πλοκή. Εἶναι λέξεις ἀραδιασμένες χωρὶς νόημα, χωρὶς συνοχή. Ἐπαναλαμβάνουμε πὼς πρέπει νὰ μελετῆστε πρῶτα πολύ, ἂν ἔχετε πραγματικὰ ὄρεξι νὰ ἀσχολῆστε κάτι. Β. Π ο μ ό ν η ν. Τὰ ἴδια πράγματα θὰ λέγαμε καὶ σὲ σᾶς. — Λ ώ ρ α ν. Ἀσφαλῶς θὰ μποροῦσατε νὰ γράφατε κάτι, ἂν θέλατε πρῶτα-πρῶτα νὰ δόλετε σωστὰ δάσεις, κ' αὐτὲς κατορθώνουνται μόνο ὕστερα ἀπὸ μιὰ γερὴ καὶ συστηματοποιημένη μελέτη. — Φ ο ύ λ η. Οἱ στίχοι σας ὄχι κακοί. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. — Μ ί τ σ ι Ξ. Τί θέλετε νὰ σᾶς ποῦμε γιὰ τὸ διήγημά σας; Χωρὶς νάναι γιὰ πέταγμα, ἔχει τόσα λάθη ποὺ ἀπορεῖ κανεὶς πῶς μπορεῖτε, ἐνῶ ὑπάρχουν μέρη καλά, πλάι σ' αὐτὰ νὰ βάζετε φράσεις κενές, χωρὶς νόημα, ἀνούσιες. Μόνο μιὰ προχειρολογία μπορεῖ νὰ σᾶς χαρακτηρίσῃ καὶ γι' αὐτό, σᾶς συμβουλεύουμε νὰ μελετῆστε, νὰ προσέξετε. — Ν. Ξ ε ν ο ν. Δυστυχῶς οὔτε τὴν φορὰ αὐτὴ λένε τίποτε. — Μ. Λ ο γ ο τ έ χ ν η ν, Μ. Γ ό τ θ ο ν, Μ. Ἠ λ ι ό π ο υ λ ο ν. Οἱ στίχοι σας φοβερὰ ἄτεχνοι καὶ κακογραμμένοι. Δυστυχῶς ἕνα ποίημα καλὸ δὲν εἶναι τόσο νοι. Δυστυχῶς ἕνα ποίημα καλὸ δὲν εἶναι τόσο εὔκολο νὰ γραφτῆ. Προϋποθέτει ἂν ὄχι ποιητικὸ ταλέντο, τοὐλάχιστο τελεία γνῶσι ρυθμικοῦ ταλέντου, τοὐλάχιστο τελεία γνῶσι ρυθμικοῦ χουγικῆς, πρᾶγμα δυστυχῶς ποὺ λείπει ἀπ' τὰ δικά σας. — Η. Γ ο υ λ α ν δ ρ ῆ. "Οχι καλό. — Χ ρ ι σ τ ᾶ κ ο ν. Δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ φαντάζεσθε. Τὸ πεζό σας — τὸ πεζοτράγουδο ὅπως τὸ λέτε — δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἄβρόσιμα λέξεων χωρὶς οὐσία καὶ νόημα. — Δ. Τ σ α φ ί τ σ α ν. Δὲν τὴν γνωρίζουμε. — Α. Γ ρ α μ μ α τ ι κ ό ν. Ἀνεπιτυχὲς καὶ ὡς ἰδέα καὶ ὡς ἐκτέλεσις. — Γ. Μ α κ ρ ί δ η ν. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὰ δικά σας. — Α. Μ α κ ρ ι ά κ η ν. Τὸ διήγημά σας φοβερὰ πολύλογο, χωρὶς θέμα χωρὶς δράσι. Οὔτε γιὰ ἐκθεσι θὰ μποροῦσε νὰ τὸ χαρακτηρίσῃ κανείς. — Τ. Κ ά λ α ν. "Οχι καλό. — Φ λ ο γ ε ρ ὰ ν Ἀ κ τ ί μ α. Ἀντὶ γιὰ κάθε ἄλλη κρίσι, σᾶς συμβουλεύουμε νὰ μελετῆστε πολὺ πρὶν ξαναπιαστῆτε νὰ γράψετε. — Μ ι χ. Ψ α φ ᾶ ν. Πολὺ παδαριώδεις οἱ στίχοι σας, διαβάστε ἑλληνικὰ ποιήματα, γιὰ δῆτε πρῶτα τί θὰ πῆ ποίησι. — Μ. Θ ἀ λ α σ σ ι ν ό ν. Προχειρολογήματα χωρὶς νόημα καὶ νόημα. Μὴ διάζεσθε. — Ἀ ν δ ρ ο κ ά κ η ν. Μελετῆστε πρῶτ' τὸ πεζό σας γιατὶ εἶσθε φοβερὰ ἀνορθόγραφος. Π. Παυλίδην, Γ. Τσουδελέκην, Κ. Κοιτσῆν, Γ. Γιανάτον, Κ. Καραμπάγιαν, Ἰ. Κοφινᾶν, Μ. Γούναρην, Κ. Σχηνιάπουλον, Χ. Πυρπασόπουλον, Ν. Λάρην, Κ. Κοέμ, Φ. Ἀγγουλόν, Τ. Ξύδην, Α. Πονεμένον, Α. Βουρδουμπᾶν, Γιόργαν Σ. Φ. Τζωμπάρην, Α. Μ. Οἰκ., Κ. Μ., Τ. Ὀφλούδην, Φ. Ἀρβανιτόπουλον, Μ. Γρυπάρην, Τ. Λάτσην, Ψ. Λευκῆν, Α. Φράγκον, Σειρῆνα, Α. Μαυρίδην, Γ. Ποτέαν, Κ. Βασιλόπουλον. Δὲν ἐνεκρίθησαν.

Ἀνὶ ὁρᾶ

Εἰς τὸ Λὸς-Ἄντζελες εἶναι πολὺ τῆς μόδας τώρα νὰ βγαίνουν ἡ γυναῖκες ἔξω, ἰδίως τὴν νύχτα, ντυμένες σᾶν ἄνδρες. Δὲν φοροῦν παρὰ μιὰ πιτζάμα καὶ ἕνα ἄσπρον χρώματος σκουφάκι ἀπὸ πολὺ-πολὺ λεπτὸ τοῦλι.

Ἐκεῖ ἐπίσης εἶναι πολὺ τῆς μόδας τὸ κάπνισμα διὰ τῆς γυναῖκες. Καπνίζουν τόσον πολὺ ὥστε. . . στενοχωροῦν τοὺς ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι μολαταῦτα εἶναι φοβεροὶ καπνισταί.

Αἱ γυναῖκες ὅμως τῆς Καλλιφορνίας παρ' ὅλες τὴς ἰδιορρυθμίες των αὐτὲς εἶναι λαμπραὶ σύζυγοι, ἡγοῦνται κάθε φιλανθρωπικῆς κινήσεως καὶ εἶναι κατὰ βάθος πολὺ συντηρητικαί.

≈≈

Μία Ἀγγλὶς φεμινίστρια ἀναπτύσσουσα τελευταίως εἰς μίαν διάλεξιν ποὺ ἔδωσεν εἰς τὸ Λονδῖνον, τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας περιβολῆς εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς ἀμίμητα:

«Πρέπει νὰ τείνωμεν ἀδιακόπως πρὸς ἕνα τέρμα: νὰ ὁμοιάσωμεν καθ' ὅλα ἐξωτερικῶς μὲ τοὺς ἄνδρες. Ὅταν τὸ κατορθώσωμεν αὐτό, θὰ εἴμεθα ἤδη ὑπέρτεραί των, διότι διανοητικῶς καὶ ψυχικῶς εἴμεθα ἀνώτεραί των. Τὸ μόνον εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἄνδρες μᾶς ὑπερτεροῦν εἶναι ὅτι ἡμεῖς φοροῦμε. . . περισκελίδες προϊστορικοῦ σχήματος, ἐνῷ ἐκεῖνοι φοροῦν ἐξελιγμένες. . .»

≈≈

Εἰς ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Σκωτίας ζῇ μιὰ πτωχὴ οἰκογένεια ξυλουργῶν, τῆς ὁποίας ὅλα τὰ μέλη — εἶναι 7, ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ τὰ 5 τέκνα — εἶναι τόσον πελώρια στὸ ἀνάστημα, ὥστε ὅταν βλέπῃ κανεὶς μέσα εἰς τὸ κατάστημά τους ἐργαζομένους καὶ κινουμένους, νομίζει ὅτι εἶναι τοὐλάχιστον 10 πρόσωπα, τόσον τὸ μέγεθος τοῦ σώματός των ἀφήνει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι. . . πολλὰ ἄτομα συγκολλημένα τὸ ἕνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο. . .

≈≈

Εἰς τὰς γαλλικὰς λουτροπόλεις εἶναι πολὺ τῆς μόδας τώρα οἱ παραθεριζοντες νὰ κάμνουν τὸν μικρὸν περίπατόν τους εἰς τὴν πλάζ ἐπάνω εἰς μικρά, πολυτελῶς σελλωμένα γαϊδουράκια.

Ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος ἀνηγγέλθησαν — ἦτο φυσικὸν καὶ ἐπόμενον — γαϊδουροδρομίαι μὲ σοβαρὰ ἔπαθλα.

≈≈

Ἀπὸ μιὰ στατιστικὴ ποὺ ἐδιαβάσαμεν ἐσχάτως — περιεργοτάτην στατιστικήν, ἀλήθεια — εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ὑπάρχουν 125 χιλιάδες ἄτομα δυνάμενα νά. . . χορεύουν ἀδιακόπως ἐπὶ ἕνα. . . εἰκοσιτετράωρον!

Ἐκ τούτων, αἱ 75 χιλιάδες εἶναι ἄνδρες, καὶ τὸ ὑπόλοιπον γυναῖκες.

Ἡ ἰδία στατιστικὴ προσθέτει ὅτι, ἀφότου αἱ γυναῖκες ἔκοψαν τὰ μαλλιά των, ἐμεγάλωσε καὶ ἡ. . . χορευτικὴ ἀντοχή των. . .

≈≈

Ἕνας ἠθικοθρησκευτικὸς σύλλογος τῆς Βαυαρίας ἐξέδωκε τελευταίως τὴν κάτωθι ἐγκύκλιον πρὸς τὰ μέλη του:

«Συνιστᾶται ὑμῖν νὰ εἶσθε προσεκτικοὶ εἰς τοὺς δρόμους καὶ ν' ἀποφεύγετε τὴν σύγκρουσιν μὲ τράμ, αὐτοκίνητα, λεωφορεῖα καὶ ἄλλα μέσα συγκοινωνίας τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ.

»Συνιστᾶται ὑμῖν ν' ἀποφεύγετε τὰς συγκεντρώσεις εἰς κλειστοὺς χώρους.

»Συνιστᾶται ὑμῖν νὰ πηγαίνετε ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι καλὸς εἰς τὰ πάρκα καὶ τὰς ἐξοχὰς καὶ ἐκεῖ νὰ πέρνετε τὰ γεύματά σας εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα καὶ νὰ κατακλίνεσθε εἰς τὸ ὑπαθρον.

»Συνιστᾶται ὑμῖν κ. λ. π.»

Αὐτὰς τὰς συστάσεις δίδει εἰς τὰ μέλη του ὁ τελείως συγχρονισμένος αὐτὸς ἠθικοθρησκευτικὸς σύλλογος, ὁ ὁποῖος, καθὼς βλέπετε, ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ζητήματα ὑγιεινῆς ὅσον τοὐλάχιστον θὰ ἐνδιεφέρετο καὶ τὸ ὑγιεινομικὸν συμβούλιον οἱασδήποτε πολιτισμένης χώρας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Παταζήσην, Ἰωάννινα. Αἴτησίς σας ἐνεκρίθη. Διὰ κοσμικὴν κίνησιν, ὡς καὶ φωτογραφίας θὰ σᾶς γράψωμεν δ' ἰδιαιτέρας ἐγκυκλίου. — Α. Ἀδαμίδην, Θεσ)νίκην, Κ. Μπαρμπαρόπουλον, Πάτρας, Κ. Σωτηρόπουλον, Ἀγρίνιον, Ε. Γαρᾶν, Σύρον. Εἰς τὴν πόλιν σας ἔχομεν ἤδη ἀνταποκριτάς. Εὐχαριστοῦμεν. — Τ. Παπαδάκην, Δράμαν. Προσεχῶς θὰ σᾶς ἀποστείλωμεν πιστοποιητικὸν καὶ ὁδηγίας. — Π. Σιακαντάρην, Θήβας, Α. Βουδούρην, Κυπαρισσίαν. Παρακαλοῦμεν ὅπως ὑποβάλλετε ἐπειγόντως αἴτησιν μὲ τὰς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 100 φύλλῳ μας ζητουμένας πληροφορίας, πρὸς διορισμόν σας. — Ε. Μητσόπουλον, Πάτρας, Ι. Πάλλαν, Θεσσαλονίκην, Σ. Μαϊόπουλον, Θεσ)νίκην, Γ. Σβάρναν, Σύρον, Χ. Χριστοδουλάκην, Βαθὺ Σάμου, Μ. Παναγόπουλον, Π. Ναύσταθμον, Τ. Σπανδάγον, Ρέθυμνόν, Α. Νίκαν, Κιάτον, Α. Τσακνῆν, Καρδίτσαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ἐνεργείας σας. — Β. Παπαγεωργίου, Ἐλάτειαν. Ἀποστείλατε.

≈≈

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα μας δημοσιευθέντα σχετικῶς, ὡς καὶ τὰς ὑποβληθείσας ἡμῖν αἰτήσεις, διορίζομεν ἀνταποκριτάς μας εἰς:

ΤΡΙΚΚΑΛΑ τὸν κ. Γεώργ. Βλαχάβαν.
ΚΟΖΑΝΗΝ τὸν κ. Ἐμμ. Δ. Πιτσέλην.
ΚΙΛΚΙΣ τὸν κ. Γεώργ. Καριτίδην.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ τὸν κ. Κωνστ. Παταζήσην.
ΡΟΔΟΛΕΙΒΟΝ τὸν κ. Βασ. Σολάκην.
ΕΛΕΣΣΑΝ τὸν κ. Κυρ. Γκολφέστον.
ΚΑΡΛΟΒΑΣΙ-ΤΗΓΑΝΙ (Σάμου) τὸν κ. Αλ. Ζαχαρίου.

Οἱ ἀνωτέρω παρακαλοῦνται ὅπως μᾶς στείλουν ἐπειγόντως τὰς φωτογραφίας καὶ τὰς βεβαιώσεις περὶ ὧν γράφομεν εἰς τὸ φύλλον ἀριθ. 100.

Ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ
105
ἡ
"ΕΒΔΟΜΑΣ,,
εἰσερχομένη εἰς τὸ
3ον ΕΤΟΣ
θὰ παρουσιασθῇ τελείως
ΝΕΑ
ΕΙΣ ΕΜΦΑΝΙΣΙΝ
ΕΙΣ ΥΛΗΝ
ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ
Μὲ τὰς 28 σελίδας
της θὰ σᾶς γοητεύσῃ.
Σᾶς ἐπιφυλάσσει δὲ καὶ
μίαν ἔκπληξιν ποῦ ἀσφαλῶς θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ.
Εἰς τὸ φύλλο
105
ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ

Ἀνέκδοτα

Μίαν ἡμέραν ἕνας ἀγαθὸς χωρικός, ὁ ὁποῖος ἐνῷ ἔσκαβε τὸ χωράφι ἀνεκάλυψε ἕνα θησαυρὸ γεμᾶτο ἀπὸ χρυσᾶ νομίσματα, παρουσιάσθη εἰς τὸν γείτονά του Βολταίον — ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν διήγετο τὸν περισσότερον μέρον τῶν τελευταίων ἐτῶν τῆς ζωῆς του εἰς τὸ μικρὸ χωριὸ Φερνεί — καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Τί πρέπει νὰ κάμω ἐγὼ αὐτὸν τὸν θησαυρόν;

Ὁ φιλόσοφος τοῦ ἀπήντησε:

Ἐὰν πρόκειται νὰ παραμείνῃς ἕνας ἁπλοῦς καὶ τίμιος καλλιεργητὴς τῆς γῆς, νὰ τὸν πετρέξῃς νὰ τὸν θάψῃς ἐκεῖ ὅπου τὸν εὗρες. Ἐὰν δμως αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτόν σου ἀρκετὸν τόσον ὥστε νὰ μεταβῇς εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἐκεῖ νὰ ἐπιδιώξῃς νὰ γίνῃς ἐπιχειρηματίας καὶ οἰκονομικῶν, τότε νὰ μεταβάλῃς τὸν θησαυρόν σου εἰς χρῆμα τῆς ἐποχῆς καὶ νὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπὸ τὸ Φερνεί. . .

Ὁ ἀγαθὸς χωρικὸς τόσον ἀπεγοητεύθη ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Βολταίου, ὥστε γιὰ ἀρκετὸν καιρὸν ἔπεσεν εἰς βαθυτάτην μελαγχολίαν.

≈≈

Ὁ διάσημος Ἄγγλος δικαστὴς Μπλάξμαν ἦταν μόνον ἕνας λαμπρὸς ἀπόμαχος τῆς Δικαιοσύνης ἀλλὰ καὶ φοβερὸς ἀφορισμένος.

Μίαν ἡμέραν ποὺ διεπληκτίζοντο εἰς μονομαχίαν ἐνώπιόν του δύο δικηγόροι καὶ ὁ ἕνας εἶπεν εἰς τὸν ἄλλον: εἰσαι, φίλε μου, ὁ γελοιότερος θλάκας ποὺ ἔχω ἰδεῖ ποτέ μου, ὁ Μπλάξμαν ἐπενέβη καὶ εἶπε τὴν παρακάτω φράσιν του:

— Παρακαλῶ, κύριε συνήγορε, θὰ ἠμπορεῖς ὅτι ἔχεις καὶ ἐμὲ ἐνώπιόν σου καὶ μὲ βλέπεις πολὺ καλὰ ὑποθέτω. . .

≈≈

Ὁ μεγάλος Γαλλοέλλην ποιητὴς Ἀλφρέδος Σενιέ, ἐνῷ ὡδηγεῖτο εἰς τὸ ἰκρίωμα, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐχθρὸς τοῦ Λαοῦ, ἐσκόνταψε. Ἀναπηδήσας τότε εἰς τὸ ἔθιμον ποὺ εἶχαν οἱ Ρωμαῖοι ὅταν ἐσκόνταβαν κάπου εἰς τὸν δρόμον νὰ γυρίζουν ἀμέσως εἰς τὸ σπίτι τους ἀπὸ προλήψεις, εἶπε τοὺς συμβῆ παρακάτω κάτι χειρότερο, εἶπε:

— Ἐὰν ἤμουν Ρωμαῖος θὰ ἔπρεπε τώρα νὰ γυρίσω ἀμέσως σπίτι μου. Κι' ὅμως δὲν γυρίζω πίσω, ἐνῷ εἶμαι δέβαιος ὅτι κάτι χειρότερο ἀπὸ ἕνα ἁπλὸ σκόνταμα πρόκειται νὰ μοῦ συμβῆ. . .

≈≈

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἑρρίκος ὁ Δ' ἐπῆγε τὰς πέσεις τῶν ἀκολούθων του, ὅπως ἐπιθυμοῦσε διὰ μίαν ἡμέραν μίαν συμπλοκὴν ἢ ἀπόπειρα θὰ ἐγίνετο ἐντὸς ὀλίγου, ἀπήντησε:

— Μὰ ἐὰν ἀναβάλωμεν τὴν σημερινὴν μονομαχίαν, ποιὸς μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι ἀργότερα θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ συνάψωμεν πραγματικὴν καὶ μεγάλην μάχην; . . .

≈≈

Διηγοῦνται ὅτι ὁ Βύρων εἰς στιγμὴν ψυχικῆς ὀδύνης ἔφευγεν ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ἔτρεχε μέσα εἰς τὸ πλησίον δάσος ὅλος κρύος.

Μίαν ἡμέραν τὸν συνήντησεν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἕνας χωρικός, ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ. Ὁ ποιητὴς τοῦ ἐφώναξε:

— Τί κάμνεις δυστυχισμένε; Μὴ μὲ ἐμποδίζῃς. Πάσχω ἀπὸ λέπραν καὶ θὰ μεταδώσῃς ἡ ἀνίατη ἀρρώστεια μου ἀμέσως καὶ σὲ ἐσέ. . .

Ὁ χωρικὸς τρομοκρατηθείς:

— Τότε, φίλε μου, πήγαινε πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ τρέχε γρήγορα. . .

Ἀργότερα ὁ Βύρων ἀντελήφθη ὅτι ὁ χωρικὸς ἐννοοῦσε νὰ τὸν στείλῃ εἰς ἕνα ἄσυλο φρενοβλαβῶν μα ὅπου εὑρίσκετο ἀκριβῶς πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ δρόμου, διὰ νὰ πνιγῇ ἐκεῖ. Τοῦ ἔλεγε ὅτι νὰ διασθῇ, διότι ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ἠμπορεῖ νὰ πῆχε κανεὶς πλησίον τοῦ ρεύματος, ἐνῷ ἀντίθετα ὀλίγου θὰ ἤρχετο ἕνας ὄμιλος ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο παραπλεύρως, καὶ θὰ ἠμποροῦσαν τὸν Βύρωνα νὰ πνιγῇ. . .

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΑΚΟΜΗ ΣΗΜΕΡΑ
1 Βessa
Η ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ ΜΗΧΑΝΗ · ΠΡΩΤΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΑΣ ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΑΚΑΡΙΑΙΩΣ
ΑΝΟΙΓΕΙ ΚΑΙ' ΕΙΝΑΙ ΑΜΕΣΩΣ ΕΤΟΙΜΗ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΣΦΑΛΛΗΤΕ
ΚΑΝΟΝΙΣΑΤΕ ΜΟΝΟΝ ΕΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΤΟΠΕΙΟΝ ΟΜΑ ΔΑ Ἡ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΚΑΙ ΤΡΑΒΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ
ΚΑΘΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑ
ΦΟΙΧΤΛΕΝΔΕΡ
ΜΠΕΣΣΑ
Η ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗ ΜΑΡΚΑΣ = ΜΕΤΑΞΥ ΟΛΩΝ =
ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΥ ΟΙΚΟΥ ΦΑΚΩΝ VOIGTLAENDER ΙΔΡΥΘΕΝΤΟΣ ΤΩ 1756
Η ΜΑΡΚΑ Voigtländer ΕΙΝΑΙ ΕΓΓΥΗΣΙΣ
175 ΕΤΩΝ ΠΕΙΡΑ
Voigtländer

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΑ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
Lina Cavalieri
ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ : Βουκουρεστίου 3
ΒΟΛΟΝ : Παύλου Μελᾶ 24
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : Βενιζέλου 4
ΚΡΕΜΕΣ ἡμέρας καὶ νυκτὸς
ΛΟΣΙΟΝ διὰ λιπαρὰ καὶ στεγνὰ δέρματα
ΠΟΥΔΡΕΣ διαφανεῖς εἰς ὅλα τὰ χρώματα
ΚΟΚΚΙΝΑ χειλέων καὶ προσώπου
ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ διὰ βλέφαρα καὶ βλεφαρίδας
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΕΣ λεπτότατες
ΛΟΣΙΟΝ κατὰ τῶν πανάδων κτλ.
ΑΛΑΤΑ λουτρῶν λεπτῶς ἀρωματισμένα
ΚΑΛΛΥΝΤΙΛΑ χειρῶν καὶ διὰ μανικιούρ.
ΑΡΩΜΑΤΑ διὰ κυρίας καὶ κυρίους.

Η ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΔΟΜΑΣ

Γαλλικὴ εὐθυμογραφία

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΦΛΑΣ

Μιὰ φωνὴ ἀκούσθηκε μέσα στὴ νύχτα. μιὰ φωνὴ γυναίκας ποὺ τὴν ἔπνιγαν. Ὁ κ. Φλὰς τινάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του γιὰ ν' ἀφουγκρασθῇ. Τὴν πρώτη αὐτὴ φωνὴ ἀκολούθησε δεύτερη, ποὺ ἐξέφραζε περισσότερη ἀγωνία :

—Πέτρο !... Πέτρο !...

Ὁ κ. Φλὰς ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Γύρω του ἦταν σκοτάδι καὶ μέσα σ' αὐτὸ νόμιζε, πὼς ἔβλεπε παράξενες σκιὲς νὰ χορεύουν.

«Εἶναι ἡ γυναίκα μου... Πρέπει νὰ τρέξω» συλλογίσθηκε.

Οἱ Φλὰς ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρὸ εἶχαν ἀποτραβηχθῇ στὸ Ρονέϊγ. στὴν ἰδιόκτητη βίλλα τους. Στὴ βίλλα αὐτὴ κυριαρχοῦσε μεγάλη πολυτέλεια γιὰ τὴν ὁποίαν συχνὰ ἐπαίρονταν οἱ δύο σύζυγοι, μ' ἕναν τρόπο λίγον ἁπλοϊκόν. Συνήθιζαν νὰ κοιμῶνται πάντοτε ἐνωρὶς —εἶχε προχωρήσει ἄλλωστε κι' ἡ ἡλικία τους τώρα καὶ κουράζονταν μὲ τὸ παραμικρό. Μὰ δὲ θὰ ἦταν κανεὶς ὑπερβολικός, ἂν ἔλεγε ὅτι τὸν περισσότερον καιρό τους τὸν περνοῦσαν στὸ κρεββάτι. Ὅσο γιὰ τὸν ὑπόλοιπο, τὸν χρησιμοποιοῦσαν διαβάζοντας ἐφημερίδα, θυμώνοντας καὶ ἀπειλώντας τὸν ταχυδρόμο ὅτι θὰ τὸν κατήγγελλαν στὸν ὑπουργόν, ὅταν ἀργοῦσε νὰ τὴ φέρῃ.

Ξανάγινε σιωπὴ γιὰ μιὰ στιγμή. Τώρα τὸ μεγάλο ρολόϊ τοῦ ἀντρὲ χτυποῦσε μεσάνυχτα. Μὰ ἀκούσθηκε πάλι ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας του :

—Πέτρο !.. Ὤ !.. Πέτρο...

Κι' ἔπειτα κυριάρχησε ἡσυχία, τὴν ὁποίαν διέκοπτε τὸ ἀδιάφορο τὶκ-τὰκ τοῦ ρολογιοῦ.

Ὁ κ. Φλὰς ἦταν ἕνας ἁπλοϊκὸς ἄνθρωπος. Καταλάβαινε ὅμως τώρα ὅτι ὁ δολοφόνος θἄψαχνε τὰ διάφορα ἔπιπλα γιὰ νὰ βρῇ χρυσαφικὰ ἢ χρήματα. ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ἀγωνία τῆς κ. Φλάς.

Μὰ ἡ γυναίκα αὐτὴ ποὺ πέθαινε, ἦταν ἡ σύντροφος τῶν τριάντα χρόνων... Τριάντα χρόνια ὁλόκληρα εἶχε ζήσῃ μαζί της, καὶ ἡ ζωή του ἦταν ἀνέφελη κι' εὐτυχισμένη κοντά της. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειάν της... Ἔπρεπε νὰ πάῃ νὰ τὴν σώσῃ !...

Ἔπρεπε μὰ δὲν μποροῦσε. Ἕνας ἀκατανίκητος φόβος τὸν κάρφωσε στὴν θέσι του. Καὶ συγχρόνως συλλογιζόταν :

«Γιατὶ μὲ φωνάζει ; Γιατί ; Γιὰ νὰ μὲ ξεμπερδέψῃ κι' ἐμένα... Τί θὰ καταλάβῃ ἔπειτα...»

Τώρα ἀκούσθηκε δυνατότερη, ἀγωνιωδέστερη ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Φλάς :

— Πέτρο... Πέτρο...

Μὰ ἐπὶ τέλους γιατὶ τὸν ἀναχάτευε σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία ; Δὲν μποροῦσε νὰ γλυτώσῃ μόνη της ;

Στὴν ξύλινη σκάλα ἀκούσθηκαν τώρα γρήγορα βήματα. Ἦταν τὰ βήματα τῆς γρια-Μπέρθας, τῆς ὑπηρετρίας. Κατέβαινε τόσο γρήγορα. ὅσο τῆς ἐπέτρεπαν τὰ γεροντικὰ της πόδια.

Στὴν σκέψι αὐτὴ ὁ κ. Φλὰς ἔνοιωσε ἕνα αἴσθημα ντροπῆς γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἔτρεχε ἡ ὑπηρέτρια γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν κυρία της. στὴν κρίσιμη θέσι ποὺ βρισκόταν καὶ δὲν πήγαινε αὐτός ! Τινάχθηκε ὄρθιος. Ἀλλὰ δὲν εἶχε βάλει ἀκόμη τῆς παντοῦφλες του, ὅταν ἡ Βέρθα ὀλώλυξε :

— Ὤ !.. κυρία.. Θεέ μου !..

Φαίνεται πὼς ἔπεφτε κι' ἡ ἴδια κάτω ἀπὸ τὸ μαχαῖρι τοῦ κλέφτη. Ὅταν ἔρχωνται νὰ ληστεύσουν ἕνα σπίτι ἐρημικό, δὲν διστάζουν μπροστὰ σὲ τίποτα.

«Ἂν πάω, συλλογίσθηκε τρέμοντας ὁ κ. Φλάς, θὰ μὲ σφάξῃ κι' ἐμένα... Ἕνα πρᾶγμα μοῦ μένει νὰ κάνω ! νὰ φύγω ἀπὸ τὸ παράθυρο !

Καὶ χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ ντύθηκε διαστικὰ-διαστικὰ. Φόρεσε τὸ πανταλόνι του ὅπως, κι' ἔπειτα τὸ σακκάκι του, τὸ ὁποῖο βρῆκε ἐνστικτωδῶς μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι τοῦ δωματίου του.

Ἀλλὰ μιὰ σκέψι τὸν σταμάτησε τώρα :

«Εἶσαι ἄνανδρος !... Ναὶ ἄνανδρος !» ἄκουσε τὴν φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του νὰ τοῦ λέῃ.

Ὄχι δὲν ἦταν ἄνανδρος. Μήπως αὐτὸς δὲν ἔσφαζε τακτικὰ τὰ κοτόπουλα καὶ τὰ κουνέλια ; Ἀντιπαθοῦσε μόνο τὸ θάρρος ποὺ θὰ πήγαινε στὰ χαμένα, αὐτὴ τὴν κακῶς ἐννοουμένη παλληκαριά !... Αὐτὸ ἦταν ὅλο ! Θὰ τοῦ χρειαζόταν ἕνα ρεβόλβερ σ' αὐτὴν τὴν περίστασι. Ἀλλ' ἔλα ποὺ δὲν εἶχε.

Ἔξαφνα ἀκούσθηκε τρίξιμο πόρτας. Ὁ δολοφόνος εἶχε ἀποτελειώσῃ τὴν δουλειά του.

Κατατρομαγμένος ὁ κ. Φλὰς χώθηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, μὲ τέτοια εὐκινησία, σὰ νὰ ἦταν μικρὸ παιδάκι. Γιὰ πρώτη φορά, ἐδῶ καὶ χρόνια τώρα ἡ κοιλιά του δὲν τὸν ἐνοχλοῦσε καθόλου.

Στὴν πόρτα τοῦ δωματίου του φάνηκε ἡ κ. Φλάς, ἐλαφρὰ ταραγμένη κρατώντας τὴν ἄσπρη γάτα τους στὰ χέρια της, τὴν Πετίτα, ποὺ ἦταν περήφανη γιατὶ εἶχε φέρῃ στὸν κόσμο πέντε γατάκια.

Ἀλλ' ἡ κ. Φλὰς σταμάτησε ἔκπληκτη.

— Μπέρθα, εἶπε ὁ κύριος δὲν εἶναι στὸ δωμάτιό του !...

— Δὲ γίνεται, κυρία ! Ποῦ θὰ πῆγε ;

— Σοῦ λέω ὅτι δὲν εἶναι ἐδῶ... Ἄ, τὸ ἐλεεινὸ ὑποκείμενο... Μοῦ ξενοκοιμᾶται... Ἀκοῦς ; Ξενοκοιμᾶται...

— Τότε...

Ὁ κ. Φλὰς ἄκουσε ἀκίνητος πάντα ν' ἀπομακρύνωνται κι' ἡ δυό, ἀπειλώντας.

— Ἂς φέρῃ τὰ μοῦτρα του νὰ παρουσιασθῇ μπροστά μου καὶ βλέπουμε... Μπᾶ τὸν παραλυμένο... Δὲν ντρέπεται σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία... Θὰ ἰδῆς Μπέρθα... Θὰ τὸ θυμᾶται σ' ὅλη του τὴν ζωὴ αὐτὸ ποὺ θὰ τοῦ κάνω...

— Ἡ κυρία ἔχει δίκηο, ἐπεδοκίμασε ἡ γριὰ ὑπηρέτρια.

Ὁ κ. Φλὰς ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀκίνητος κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Συλλογιζόταν πὼς ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς θὰ ἦταν πάντα ἔνοχος στὰ μάτια τῆς γυναίκας του. Ἀλλὰ προτιμοῦσε νὰ ὑφίσταται ὅλους τοὺς ἐξευτελισμοὺς γιὰ μιὰ τέτοια μομφή, παρὰ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ φόβος του τὸν ἔκανε ν' ἀφήσῃ νὰ δολοφονήσουν τὴν ἀγαπημένη του γυναίκα, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτό του !—ἂν καὶ ἡ κυρία Φλὰς εἶχε φωνάξῃ γιὰ τὴν γάτα ποὺ κοιλοπονοῦσε!

ΡΕΝΕ ΠΟΥΖΩΛ

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Μνηστή : Εἰπέ μου, εἶναι ἀλήθεια ἐκεῖνο ποὺ λέει ἡ μαμά ;

Μνηστήρ : Ποιό ;

Μνηστή : Ὅτι μὲ παίρνεις γιατὶ θὰ ἔχω κατόπιν πολλὰ χρήματα ;

Μνηστήρ : Ἀλλά, παιδί μου, τοὐναντίον θὰ ἤμουν πολὺ πειὸ εὐχαριστημένος, ἂν τὰ εἶχες ἀπὸ τώρα !

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

— Κύριε Ἀρών, θὰ σᾶς ζητήσω μιὰ [illegible] χάρι. Πηγαίνετε ἀμέσως νὰ βρῆτε τὸν [illegible] τὴν κυρία Μπλὸχ καὶ πέστε τους ὅτι ζητ[illegible] κόρη τους εἰς γάμον. Ἐὰν ἐπιτύχετε, [illegible] ἀνταμείψω γενναῖα...

—Εὐχαρίστως, κύριε Χίρς. Μόνον... [illegible]

— Ἔ, τι συμβαίνει ;

— Νά... Λησμονεῖτε ὅτι εἶσθε [illegible] ἑνὸς ἐτῶν...

— Καὶ ὅτι ἡ Ἐλίζα εἶναι εἴκοσι ; Πῶ[illegible] ρω.

— Καὶ ὑποθέτετε ὅτι οἱ γονεῖς τῆς [illegible]

— Πές τε τους ὅτι εἶμαι πλούσιος [illegible] δὲν ζητῶ προίκα.

— Χμ... φοβᾶμαι μήπως, παρ' ὅλ' αὐτ[illegible]

— Ἔ ; Τί ἄλλο θέλουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρω[illegible]

— Ἐγγονάκια, κύριε Χίρς !...

〰

— Ἄκουσε Χάρρυ... Ἔχω κάτι [illegible] νὰ σοῦ πῶ...

Ὁ Χάρρυ σηκώνει τὸ κεφάλι του [illegible] τὰ χαρτιά του, καὶ ἀντικρύζει τὴν γυναί[illegible] λα του, τὴν χαριτωμένη μικρούλα Λάλλ[illegible] ὁποία ἔχει ὁρμήσει μὲς στὸ γραφεῖο του [illegible] σίφουνας. Φαίνεται νἆναι ἔξω φρενῶν. Ἀλ[illegible] λῶς, κάτι τρομερὸ θὰ τῆς συνέβη.

— Ἄκουσε Χάρρυ, λέει ἡ Λάλλου [illegible] ἀποφασιστικό. τελείωσαν πιὰ τὰ [illegible] Πρέπει νὰ διαλέξῃς μεταξὺ τῆς μητέρας [illegible] καὶ ἐμοῦ !...

— Μὰ τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, ἀγάπη μου [illegible] Τί σοῦ φταίει ἡ καϋμένη ἡ μητέρα μου [illegible] κάθεται πεντακόσια χιλιόμετρα μακρυά [illegible] καὶ ποὺ δὲν μᾶς ἐπισκέπτεται παρὰ μιὰ φορὰ [illegible] τὸν χρόνο ;...

— Μὲ προσέβαλε πολύ... Ποτέ μου [illegible] θὰ τῆς συγχωρήσω τὸ φέρσιμό της αὐτό... Πρέπει...

Ὁ Χάρρυ τἄχει χαμένα. Δὲν κατα[illegible] τίποτα... Προσπαθεῖ νὰ πιάσῃ τὴν γυναί[illegible] του μὲ τὸ καλό.

— Ἔλα, παιδί μου... Πές μου... [illegible] σοῦ συμβαίνει πάλι ἐ...

— Τί μοῦ συμβαίνει ;... Νά ! Γιὰ [illegible] σε δῶ τὸ γράμμα ποὺ σοῦ ἔστειλε σήμερα [illegible] πρωΐ...

Ὁ Χάρρυ ἀρχίζει νὰ διβάζῃ.

— Ἔ, λοιπόν ; Δὲν βλέπω σὲ τί σὲ [illegible] βάλλει.

— Γιὰ διάβασε, γιὰ διάβασε σὲ παρα[illegible] καὶ τὸ ὑστερόγραφο...

Ὁ Χάρρυ διαβάζει καὶ τὸ ὑστερόγραφο. [illegible] ἔξαφνα ἐννοεῖ...

Τὸ γράμμα τῆς μητέρας του ποὺ [illegible] ἔτσι :

«Ἀγαπητέ μου υἱέ...», τελειώνει μὲ τὸ ὑστερόγραφο.

«Καὶ τώρα, ἀγαπητή μου Λάλλ, ἔχω [illegible] καλωσύνη νὰ δείξῃς τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ [illegible] πρὸς ὃν ἀπευθύνεται» !...

ΜΕΤΑΞΥ ΕΠΑΙΤΩΝ

— Τί κερδίζεις τὴν ἡμέραν ;

— Ἑκατὸ δραχμές.

— Ἂν εἶχα κι' ἐγὼ τὸ εὐτύχημα νὰ [illegible] ἔχω καὶ τὰ δυό μου πόδια σὰν καὶ σέ...

ΜΕΤΑΞΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΠΟΥ

— Ἐγώ, ὅταν ἤμουν μικρός, [illegible] εὐπειθής.

— Κ' ἐγώ, μπαμπά, ὅταν θὰ ἔχω [illegible] κία σου, θὰ τὸ λέγω αὐτὸ στὰ παιδιά [illegible]

ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἕνας κακοῦργος παρουσιάζεται [illegible] ἀρχιδικαστοῦ :

— Τὸ κτύπημα ποὺ ἐδώκατε [illegible] πολὺ ἐξησκημένο χέρι, εἶπε ὁ δικαστής. [illegible] ἐνδύματά σας δὲν ἔχουν οὐδὲ σταγόνα αἷμα[illegible]

— Μήπως σεῖς, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, [illegible] περηφάνειαν, μουντζουρώνεσθε μὲ τὸ αἷμα [illegible] σας ;

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ, Νοταρᾶ 17 Ἀθῆναι